

Jeff Stone

**Năm
vị
tổ
sư**

HỒ

Nguyễn Tuệ Đan dịch

BỘ SÁCH VĂN HỌC KỶ ẢO HẤP DẪN

NXB Hội Nhà văn

Jeff Stone

Nguyễn Tuệ Đan dịch

Hồ

**Năm
vị
tổ
sư**

Phong Sơn Book

NXB Hội Nhà văn

“The Five Ancestors - Book 1: TIGER”

Copyrights © 2005 by Jeff Stone

This translation published by arrangement with Random House Children
Books,

a division of Random House.

Xuất bản theo hợp đồng trao quyền sử dụng tác phẩm giữa

Random House Children’s Books và Công ty TNHH Sách Phương Nam

Bản quyền tiếng Việt © Công ty TNHH Sách Phương Nam, 2010.

Mọi sao chép, trích dẫn phải có sự đồng ý bằng văn bản của

Công ty TNHH Sách Phương Nam.

Truyền thuyết...

Khi ngôi chùa Ấn Chân của Trung Quốc bị hủy diệt, chỉ có năm vị dũng sư trẻ tuổi sống sót. Mỗi người được đặt tên theo tên một con vật: Cọp, Khi, Rắn, Sếu, Rồng, mỗi người là một vị dũng sư trẻ tuổi nhất của môn võ mô phỏng theo bộ thể của con vật đó. Năm người du hành theo năm ngả và bắt đầu thu nhận môn đệ để truyền dạy, không chỉ những kỹ thuật chiến đấu trác tuyệt, mà cả triết lý khoan hòa về đời sống. Tục truyền rằng các môn phái võ thuật ngày nay là do năm nhà sư trẻ này truyền lại, theo truyền thuyết thì họ là...NĂM VỊ TỔ SƯ.

Tỉnh Hồ Nam, Trung Quốc

4348 - Năm Dần

(1650 sau công nguyên)

Chương 1

“Thiệt là ngu xuẩn. Mình phải nằm lại trong cái quỹ này bao lâu nữa đây? Tôi cảm giác mình sắp thành cây cái muối mất rồi.” Từ đáy cái chum đất, Hồ càu nhàu.

“Suýt...!” cậu em Hầu của nó cảnh giác, gã đang nằm đè trên người của nó. “Đại Sư dạy là mình phải giữ thật êm, im ru mới được.”

Hồ đáp, “Ta *biết* Đại Sư dạy gì chứ. Nhưng mình đâu có thể nằm bẹp gì trong này hoài. Ta muốn mình vọt ra ngay. Không núp nữa, đánh đi!”

“Bình tĩnh nào, Hồ.” Xà thì thầm, anh ta nằm đè trên Hầu. “Tụi anh cũng nằm queo và khó chịu như em mà. Nhưng mình phải làm theo lời Đại Sư, im lặng và núp thiệt kỹ. Kẻ nội thù không giống bọn người mà chùa Ân Chân đối đầu trong cả ngàn năm nay đâu.”

Hồ đáp, “Thôi đi, thôi đi. Đừng lên giọng nữa. Càng ngày mấy cha càng nói giống y như là Đại Sư. Ta mặc kệ bọn nào ngoài kia. Giờ đây tụi mình đều là cao thủ rồi. Mình đều vượt qua các kỳ thi. Mình không nên trốn ru rú như một đám con gái. Mình nên...”

Hạc gắt lên, “Immmm!” anh ta đang nằm trên Xà. “Hồ, đủ rồi nhé! Em làm cho *anh* cũng phát bực rồi đó.”

Hồ đáp, “Tôi mặc kệ! Nếu anh nghĩ...”

Long, ông anh cả trong đám, đang nằm trên cùng, rít lên, “Cả đám im ngay chưa! Hổ, im ngay cái miệng đi, rồi dọn sạch luôn cái đầu. Em phải chế ngự được những ý nghĩ và cảm xúc của mình, nếu không chúng sẽ chế ngự em.”

“Em phải chế ngự được những ý nghĩ và cảm xúc của mình, nếu không chúng sẽ chế ngự em.” Hổ nói móc, “Cho tôi xin đi, anh Long. Ngay lúc này mình cần hành động, chứ có cần triết lý lảm cẩm đâu anh.”

Hổ đang mất kiên nhẫn. Nó nghe tiếng ngựa của kẻ địch chạy lên chạy xuống trên những lối đi lát gạch chạy chữ chi trên khu đất chùa. Nó cũng nghe tiếng vũ khí va chạm kêu loảng xoảng và tiếng người la hét bằng thứ âm thanh kinh dị, gần giống như tiếng sấm, ngoại trừ mỗi tiếng bùm đó có kèm theo một tiếng thét đau đớn xé lòng. Đôi tai rất thính của Hổ nhận rõ từng tiếng thét một. Các dũng sư đang gục ngã.

Một tiếng gầm nén sâu trong lồng ngực Hổ. Nó không hiểu tại sao bốn người anh em của mình, đang nằm chõng bên trên nó, lại kìm lòng lại thế này. Cũng giống nó, mỗi người thủ đắc một loại võ thuật mô phỏng theo bộ thể của loài thú mà nó phản ánh ra trong cá tính lẫn nhân dáng của mình. Bản tính thật của chúng hoàn toàn tương ứng với môn phái võ thuật mang tên loài vật mà chúng mô phỏng. Chúng sinh ra để chiến đấu. Vậy mà chúng lại nằm im ru.

Hổ lại gầm lên. Các anh em của nó không có bề ngoài giống nó, không đi đứng giống nó, không nói năng giống nó, thậm chí không có mùi giống nó. Và chắc chắn là cũng không suy nghĩ giống nó. Nó gọi chúng là “anh em” bởi vì cả đám đều là những nhà sư và sống với nhau trong một ngôi chùa. Trên thực tế, nó và “các anh em” là những đứa trẻ mồ côi. Điều mà Hổ cần là các anh em thật đúng nghĩa. Những người anh em chiến đấu sát sườn bên nhau với nó.

Dưới trọng lượng của những người kia, Hổ làu bàu. “Tôi không thể tin là mình sắp...”

Long cắt ngang, “Thôi đi nào! Đừng nói nữa! *Tất cả* chúng ta phải giữ im lặng. Hồ nè, tập trung vào hơi thở đi. Hãy quán tưởng như mấy anh đang làm đây này. Nếu em thấy không quán tưởng được, thì hãy nằm im và thư giãn đi.”

Hồ đáp, “Anh nói thì dễ lắm. Anh nằm trên cùng mà. Thử nằm dưới này coi, dưới đáy của một đồng người trong vũng nước chèm nhẹp, với hai bàn chân thúì hoắc của thằng Hầu đè lên miệng xem.”

Hầu cười khúc khích và ngo ngoe mấy ngón chân.

Hồ nổi đóa, “Hầu nè, nếu mi làm lại lần nữa, ta sẽ cắn đứt từng ngón một cho mà coi. Ta thề đó.”

Hầu lại khúc khích nhưng giữ yên mấy ngón chân.

Hồ tự hỏi, *Mình còn phải kẹt trong này bao lâu nữa đây trời?* Nó mong cả bọn vọt ra khỏi cái chum này sớm. Nó không chắc có thể kiềm chế bản thân lâu hơn nữa.

Chương 2

“Nhóc tì Hồ-mười-hai-tuổi không tin vào vận rủi của mình. Nó ước gì nó có thể chinh cái đồng hồ nước lại một giờ, đúng với thời gian mà Đại Sư đánh thức nó dậy lần đầu.

Như mọi đêm, Hồ ngủ trong căn phòng nhỏ chia cho bốn anh em, ở phía sau của khu nhà ngủ chính. Họ đã đi ngủ từ lâu và Hồ đang mơ thấy một bàn tiệc ê hề trải dài tít tắp. Nó sắp gặp một miếng gà cho đầy chén thì bị một cú đánh vào đầu làm giật mình tỉnh giấc.

Nếu không phải là chính tay Đại Sư đánh thì chắc chắn Hồ sẽ vọt ra khỏi giường và ăn thua đủ cho xem.

Tuy nhiên, ngay lập tức Hồ nhận ra cái đầu gầy trơ xương láng bóng và áo bào màu cam của Đại Sư.

Đại Sư nắm lấy cổ áo bào của Hồ lôi nó dậy.

Đại Sư thì thầm vào tai nó, “Dậy ngay! Mình không còn nhiều thời gian đâu. Đi theo các anh của con bằng *miêu bộ* . Đi ngay đi!”

Hồ xoay đầu thật nhanh ngó quanh phòng. Các giường đều trống. Mắt nó nhìn chăm chăm vào cánh cửa hậu thấy một bóng người nhỏ thó chạy lướt qua bên ngoài.

Đại Sư hỏi, “ĐI!” và đẩy nó về phía cánh cửa.

Chỉ một cú nhảy tuyệt đẹp, Hồ phóng mình qua cánh cửa để mở và nhẹ nhàng đáp xuống khoảng sân ngập ánh trăng. Hít một hơi không khí ban

đêm âm mát cho đầy buồng phổi, Hồ phóng theo cậu em nhỏ Hầu đang chạy như ma đuổi ở góc sau võ sảnh. Đúng vào lúc Hồ đến được những cánh cửa gỗ đồ sộ ở mặt trước võ sảnh thì Đại Sư đã bắt kịp nó. Các anh em Long, Hạc, Xà và Hầu đã đứng chờ ở đó.

Đại Sư liếc nhìn quanh, rồi đẩy một trong những cánh cửa khổng lồ hé ra chỉ vừa đủ để thò cái đầu nhăn nheo của mình vào. Sau một thoáng, ông rút đầu ra và nhìn Hồ. Hồ hiểu ngay ý Đại Sư muốn gì. Khi Đại Sư mở cánh cửa rộng hơn, Hồ ngửa ra sau lấy đà rồi nhún người phóng qua ngưỡng cửa.

Hồ đáp xuống nền gạch cổ êm ru và lăn qua một bên. Nó thu người thấp xuống và dựa lưng vào vách đá lạnh. Như một con cọp thận trọng, Hồ quan sát gian phòng rộng mênh mông bằng khả năng nhìn trong bóng tối của mình. Căn phòng trống không.

Hồ gừ lên nho nhỏ ra hiệu cho những người kia lên vào. Đại Sư vào sau cùng, đóng cánh cửa lại.

Đại Sư thì thào, “Theo ta. Đừng mở lá sách nào nhé. Không được thắp đuốc. Nếu định thần thì các con có thể nhìn rõ được.”

“Có chuyện gì vậy?”, Xà thì thầm hỏi khi họ tiến lên.

Đại Sư đáp, “Các đạo quân đang bao vây bên ngoài chùa. Các con phải núp kỹ ở đây cho tới khi ta quay lại.”

Hạc hỏi, “Các đạo quân? Đại Sư muốn nói là binh lính hả? Chùa Ân Chân là một ngôi chùa *bí mật* mà. Làm sao chúng biết được gì về mình chứ?”

Đại Sư đáp, “Ta e rằng Ưng, tên anh em hư hỏng của các con, dẫn chúng đến đây.”

Hồ gầm lên, “Ưng à! Hắn không còn là anh em của con nữa! Hắn ở đâu? Con sẽ xé hắn tan xác!”

Hầu cười khúc khích, “Không, anh không xé xác hắn được đâu. Ưng quyền của Ưng quá sức lợi hại đối với anh. Có nhớ cái lần mà hắn bẻ gãy

tay anh vì anh đánh thức hăn không?”

Hồ đáp, “Liệu hồn đó, Hàu!”

Hàu nhảy tới trước, vẫn cười trêu. “Và có nhớ cái lần hăn trói anh vào cái cây bằng sợi roi xích của hăn không? Ngay dưới cái tổ ong bắp cày đó!”

Hồ gầm gừ, nhìn xoáy vào Hàu, “Im ngay! Ta cảnh cáo mi...”

Hàu cười to hơn, “Ô! Còn nhớ cái lần hăn...”

“Đủ rồi đó, hai đứa bây.” Long thì thào khi lách thân hình lực lưỡng của mình chen vào giữa Hồ và Hàu. Hàu ngưng cười.

Hồ cúi kính gắt, “*Hai đứa tôi? Em chả...*”

Long rít lên, “Ta nói, *đủ rồi!*” Hồ trừng mắt nhìn Long nhưng không nói nữa. Long quay lại với Đại Sư, “Thưa Đại Sư, cho phép con được hỏi, vậy Đại Sư nghĩ là Ưng đang chỉ huy các đạo quân? Làm sao được chứ? Hăn chỉ mới mười sáu tuổi thôi mà.”

Đại Sư đáp, “Đừng bao giờ đánh giá thấp một ai. Nhất là với Ưng. Hăn rất xảo quyệt. Bây giờ, ta sẽ không nói gì thêm về chuyện này, mà các con cũng vậy. Các con sẽ giữ im lặng nhé.”

Khi đến bức tường cuối của võ sảnh, Đại Sư ra hiệu cho chúng dừng lại trong lúc ông bước giạt qua một bên. Ngay khi bước chân của Đại Sư trở nên nhẹ bồng không còn nghe tiếng nữa, Hồ thì thào, “Em thắc mắc có phải Ưng đến để trộm mấy quyển bí kíp rồng không? Hăn thề rằng sẽ quay lại và...”

Long nói nhỏ, “Im lặng!”

Xà thì thầm, “Suytttt!”

Hồ nói thầm, “Được rồi, thì im vậy.” Rồi nó quay lưng lại với cả nhóm.

Bên kia gian phòng có ánh trăng len qua kẽ hở của một lá sách. Ánh trăng chiếu lên bức vách đá, soi lên gương mặt của nhân vật trong cái bích họa mà Hồ ưa thích. Trong hàng trăm cảnh đối kháng bằng cờ người thật

trên mỗi bức vách bên trong võ sảnh tối om, để hướng dẫn cho võ sinh tập, chút ánh sáng này đã chọn đúng nơi để soi lên vị dũng sư lực lưỡng đang tấn công đối thủ bằng một đòn hồ trảo tàn khốc.

Hồ nghĩ, *Hắn là một diêm gì đây*. Bức bích họa nhắc với nó rằng nó và các anh em là những dũng sư đầy bản lĩnh - những người trẻ nhất của chùa Ấn Chân từ nào đến giờ. Mỗi người thủ đắc một phong cách và kỹ thuật của loài vật khác nhau ở tuổi mười một. Một người bình thường phải mất gấp đôi thời gian đó.

Hồ không hiểu điều gì đã làm cho chúng đặc biệt như thế và nó cũng không quan tâm. Điều duy nhất mà thỉnh thoảng nó thắc mắc là những cái tên khác thường của chúng, những cái tên mà Đại Sư đã đặt cho chúng - những đứa trẻ mồ côi. Mặc dù chúng toàn nói tiếng Quan Thoại - cùng một thứ ngôn ngữ mà mọi người trong vùng sử dụng - vậy mà vì lý do nào đó Đại Sư lại chọn tên cho chúng bằng tiếng Quảng Đông. Cho dù vì lý do gì đi nữa, thì Đại Sư hiểu rõ điều ông làm. *Hồ* có nghĩa là “cọp” trong tiếng Quảng Đông. Và, giống như vị sư trong bức bích họa, Hồ là một con cọp, hoàn toàn chính xác là như vậy.

Hồ có một cái đầu to tròn, được cạo láng, nổi bật ở đôi tai nhỏ và đôi mắt sắc, ngang ngược, thách đố. Giọng nói của nó trầm, khô khốc và y như con vật tương ứng của mình, con cọp, nó rất hung hăng và nóng nảy bất thường. Mặc dù Hồ là đứa nhỏ tuổi thứ hai trong năm đứa và không cao lắm, nhưng lúc này thì nó vạm vỡ và mạnh nhất bọn. Cánh tay nó to gần bằng bắp chân các anh em khác, còn chân nó thì to bằng chân người lớn. Hồ chắc nịch do nhấc tạ bằng đá và to bề ngang do nhấc bát cơm.

Rồi, chẳng có gì phải ngạc nhiên khi Đại Sư lặng lẽ gọi chúng đến góc sau của võ sảnh và bảo rằng Hồ sẽ là đứa đầu tiên leo vào cái chum đất thường để chứa nước uống hơn là chứa mấy thăng nhóc.

Đại Sư giở cái nắp chum nặng nề ra, rồi ông rên lên khe khẽ khi đổ hết nước trong chum ra sàn nhà. Hồ thấy nước bắn lên quần và cái áo bào ngăn

ngang gối, rồi tràn lên đôi chân trần của nó. Nó ghét mặc đồ ướt nên lui lại vài bước, nhưng Đại Sư lắc đầu.

Đại Sư nhanh chóng dựng cái chum đứng lên lại và gạt đầu về hướng Hồ. Hồ găm gù nhỏ nhỏ, bước lên. Nó đặt tay lên vành chum, thấy chum khá vững, rồi nó tung người nhảy vào trong chum, hai chân xuống trước như đang nhảy xuống một cái giếng. Và y như nhảy vào một cái giếng, nó thấy có nước lấp xấp ở dưới đáy.

“Cái khiiii...?” Hồ càu nhàu. “Có cả đồng nước ở dưới này! Thầy muốn con làm gì đây?”

Đại Sư vỗ vào cái đầu trọc của Hồ, “Ta muốn con im miệng đi và nằm xuống! Nhanh lên! Cuộn người nằm nghiêng lại.”

Hồ miễn cưỡng làm theo nhưng thấy rằng đầu của mình sẽ chìm dưới nước nếu làm theo đúng như chỉ dẫn của Đại Sư. Thay vì làm vậy, Hồ nghiêng đầu qua một bên và tựa má lên vách bên trong của cái chum.

Hồ lẩm bẩm, “Không thể tin nổi. Đứa nào nằm lên trên ta thì nên...”

Đại Sư nói, “Suyt, im nào!” Ông lo lắng nhìn bốn đứa còn lại đang rầu rĩ đứng quanh cái chum. Ba đứa trong bọn tránh ánh mắt của ông. Tuy nhiên, Hầu lóe lên một nụ cười tinh quái và phóng vọt lên không trung. Đại Sư cau mặt nhưng đứng yên không cản “thằng khi” mười-một-tuổi này.

Đôi chân trần đen thui của Hầu đạp ngay lên đầu của Hồ và nó bắt đầu cười khúc khích khi ngồi phịch lên người Hồ. Hầu nhỏ con nhất trong bọn và không nặng mấy, nhưng dù sao Hồ cũng than vãn. Đại Sư thờ dài rồi ngo qua Xà. Không nói một lời, Xà, “thằng rắn” mười-hai-tuổi nghiêm nghị, duỗi hai cánh tay dài, gân guốc thẳng lên trời rồi trườn cái thân thể cao lêu nghêu lên vành chum. Hầu ngừng cười sau khi Xà vào trong chum. Tuy nhiên, Hồ phàn nàn nhiều hơn khi cảm thấy trọng lượng cộng thêm vào của người anh em cao nhất đám đè lên mình.

Hạc, “thằng sếu” mười-hai-tuổi rất ít nói, theo chân Xà liền mà không chờ bị thúc. Thân hình nó cỡ trung bình thôi, nhưng nó nhẹ không ngờ. Nó nhót thẳng lên vành chum. Đứng thẳng bằng trên hai lòng bàn chân một cách hoàn hảo, nó chồm về phía trước và vươn cái cổ mảnh khảnh để ngó vào bên trong. Sau khi xem xét cái đồng bụi nhùi trong đó một thoáng, nó nhẹ nhàng thả cái thân thể thanh mảnh của mình vào chum.

Long, “thằng rồng” mười-ba-tuổi, vào sau cùng. Nó không mạnh như Hồ, nhanh nhẹn như Hầu, uyển chuyển như Xà, hay nhẹ nhàng như Hạc, nhưng nó rất gần gũi với từng tính cách. Nó đặt hai bàn tay rất to lên vành chum như Hồ rồi ném đôi chân mạnh mẽ lên cao trên không trung. Nhưng thay vì tuôn vào cái ịch như Hầu, thì Long nhanh nhẹn xem xét vị trí của những đứa kia như Hạc đã làm. Trong lúc vẫn còn giữa không trung, thì cái thân thể vạm vỡ, chắc nịch của Long trở nên uyển chuyển như một con rồng và uốn mình thả nhẹ nhàng xuống chỗ trống nhỏ xíu còn lại trên cùng.

Đại Sư đập cái nắp chum nặng nề lại để kết thúc. Chỉ khi đó thì Hồ mới ngưng than vãn.

Nhưng Hồ lại sắp sửa cảm rằm nữa. Ngay khi nó nghĩ rằng trong cái chum này mọi chuyện không thể trở nên tệ hơn nữa, thì y như rằng chúng lại trở nên tệ hơn. Mấy đứa kia bắt đầu bốc mùi thối. Bọn chúng đều mặc áo quần dùng cho mùa lạnh, điều này làm chúng đổ mồ hôi nhễ nhại bên trong cái không gian chật cứng này. Cả những cái đầu trọc và những đôi chân trần của chúng cũng toát mồ hôi.

Bên trên Hồ, Hầu trở một cái chân nhọn nhót của nó. Một cái móng chân bắn xia vào mắt Hồ. Hồ gầm lên và Hầu rút bàn chân trở về vị trí cũ của nó.

Hồ tự hỏi nó đã gây tội tình gì trong kiếp trước mà giờ phải chịu cảnh như thế này. Nó ướt chèm nhẹp và bức bối ở dưới đáy chum, phân nửa thân thể tê dại đi dưới sức nặng của mấy đứa kia. Tệ nhất là nó phải nghe tiếng trận chiến đang diễn ra dữ dội trong sân sau chùa mà bản thân phải nằm yên không được cựa cựa gì cả.

Hồ làu bàu một mình. Nếu nó chưa ngây ngật thiếp ngủ thì nó sẽ không chịu cái tình cảnh như thế này. Nhất là có Ưng dính líu vào.

Nếu mi không có cách giải quyết, mi sẽ gặp rắc rối, Hồ nghĩ vậy. Ưng, theo tất cả mọi người, đã nói với nó như thế.

Hồ quyết định, *Mình phải chuồn ra khỏi cái chum ngu xuẩn này thôi!*

Hồ bắt đầu lắc người khi cố kìm mình lại. Việc bày tỏ những suy nghĩ như một kẻ văn minh không mang nó tới đâu cả, vì thế nó quyết định dùng một phương cách tiếp cận khác. Nó sẽ vùng ra. Nó chỉ cần một ít lực đòn bẩy. Có lẽ nếu nó phải trở cái vai trái một chút... aaa... Và đẩy cánh tay phải tới trước một chút...aaa...rồi quay cái đầu một chút về...thì **CHOANG!**

Đột nhiên đầu của Hồ bị bàn chân của Hầu đè thật mạnh xuống đáy chum. Hồ không thể tin rằng thằng nhóc Hầu lại chơi liều như vậy! Nó định mở miệng để nói cho Hầu biết điều, nhưng thay vì âm thanh thoát ra, thì một dòng nước cuồn cuộn trào vô.

Chương 3

“Ứng tướng quân, hãy cẩn thận!” một tên lính mang giáp sắt la lên. Hắn chạy nhanh về phía võ sảnh của chùa Ân Chân, nhảy qua những xác người và xác ngựa nằm bất động.

Ứng dừng chân lại gần bên những cánh cửa gỗ khổng lồ của võ sảnh và quay về phía tên lính đang chạy. Đột nhiên một loạt tên lửa cháy phừng phừng bay đầy trời đêm rồi tuôn xuống trên những viên gạch xanh bao phủ mái ngói gỗ được làm rất công phu của tòa nhà bằng đá. Tên lính núp sau một con ngựa chết trong khi những mũi tên dội bắn lên khỏi nền gạch và bay xiên vào cái sân bao quanh. Chúng xuyên thủng mọi vật không mang giáp, dù còn sống hay đã chết.

Ứng, kẻ không bao giờ mang giáp, vẫn đứng yên.

Từ sau con ngựa, tên lính khẩn khoản “Thưa tướng quân, xin ngài tránh xa khỏi võ sảnh. Từ trong chùa người ta sẽ tiếp tục bắn tên ra mà ngài thì không mặc giáp.”

Ứng đứng yên, chiếc áo bào lụa máu đọng thành vệt dài bó lấy những bắp thịt săn chắc gân guốc khi hắn khoanh tay lại. Một mũi tên lửa bay xẹt trên đầu rồi cắm phập vào một trong những hình hoa văn của mái nhà, những góc mái uốn cong lên. Ánh lửa lập lòe soi gương mặt hắn.

Tên lính rùng mình.

Ứng điềm tỉnh gọi, “Đến đây ngay!”

Tên lính lưỡng lự, rồi chạy vụt đến quỳ xuống bên Ứng. Gã cời cái mũ trụ ra và khấu đầu ba lần để tỏ lòng tôn kính, đập trán xuống nền đất côm cốp.

Ứng trừng mắt với gã, “Đứng dậy. Ta thấy tòa nhà này là cái cuối cùng bị đốt. Người lục soát nó kỹ chưa?”

Tên lính đứng lên thưa, “Thưa ngài, rồi ạ.” Đôi mắt gã vẫn không rời mặt đất. “Đích thân tôi lục soát nơi này rồi ạ. Bên trong chỉ có một cái chum nước rỗng thôi ạ.”

Ứng vặn, “Sao mi biết là chum rỗng?”

“Thưa ngài, tôi thấy nước chảy tràn lênh láng trên mặt đất ạ.”

“Có phải cái chum nằm nghiêng không?”

“Không, thưa ngài. Nhưng...” Giọng của tên lính lạc hẳn đi.

Ứng trầm giọng hỏi, “Nhưng sao?”

Tên lính nhắm chặt mắt lại, run rẩy.

“Tôi hiểu ý ngài rồi, thưa ngài. Có thể có ai đó trốn trong chum.”

“Đúng vậy.” Ứng đáp, bẻ khớp tay từng cái một. “Thật ra, có thể có *nhiều* kẻ đang trốn trong đó. Bọn dững sư rất là uyển chuyển, mềm dẻo, mi biết rồi đó.”

“Tôi biết lỗi rồi, xin tướng quân tha tội.” Tên lính lắp bắp, mắt gã vẫn nhắm chặt. “Tôi đã làm ngài thất vọng, tôi sẽ không dám tái phạm nữa. Xin ngài rộng lượng và cho tôi thêm một cơ hội để chứng tỏ mình xứng đáng với mệnh lệnh cao cả của ngài.”

Ứng hỏi, “Mi đề nghị chuyện gì đây?”

Tên lính quay mặt đi và mở mắt ra. Gã ngó cái võ sảnh khi đợt tên lửa thứ hai bay thành hình vòng cung trên đầu. Hai mũi tên cắm ngập vào bên

trên của một cánh cửa to đùng, khiến nó bắt lửa cháy phừng phừng. Tên lính khó khăn nuốt nước bọt và lại sụp ánh mắt xuống.

“Tôi sẽ vào lại trong võ sảnh xem xét lại, thưa ngài. Cho dù tôi chắc rằng không có tên nào sót lại.”

Ứng chồm sát đến tên lính, bẻ cái khớp tay cuối. “Điều gì làm mi tin chắc vậy?”

“Thưa ngài, bởi vì báo cáo cho biết rằng có một trăm nhà sư đã bị giết.”

“Ta phải thêm môn toán vào chương trình huấn luyện quân sự thôi, đồ ngu!” Ứng rít lên. Như một con dã thú đang giận dữ, hăn nhe răng và gương mặt cau lại dữ tợn. “Hãy nhìn ta khi ta nói chuyện với mi!”

Nhanh như chớp xẹt, Ứng thu bàn tay lại thành một bộ ưng trao hoàn hảo, quặp những ngón tay đang duỗi dài lại và uốn cong xuống trong lúc xoay ngón cái xuống và uốn nó cong lên. Hăn đẩy bộ vuốt xòe ra vào gương mặt đang cúi gục xuống của tên lính, bấu mạnh bốn ngón tay lên phía trên chân mày và ngón cái thì để dưới cằm. Ứng đẩy mạnh cổ tay thẳng lên, đẩy mặt của tên lính lên theo luôn. Những móng tay dài của hăn đâm xuyên da tên lính, rồi hăn vung tay ra bằng một cú vạt tàn bạo xé toạc thịt.

Ứng gí sát vào mặt tên lính, “Giờ thì suy nghĩ đi! Rất nhiều lần, ta đã cho mọi người trong trại biết rằng một trăm tên sư nhận nơi này là nhà của chúng - cùng với Đại Sư của chúng và năm thẳng nhóc.”

“Tôi hiểu rồi, thưa ngài.” Tên lính ré lên, giận dữ chớp mắt khi bốn dòng máu chảy xuống trán, tràn vào mắt. “Phải có một trăm lẻ sáu cái xác. Đa tạ cho bài học này, thưa tướng quân. Tôi không nghe báo cáo nào về tên Đại Sư và mấy thẳng nhóc, cho nên có lẽ đây là nơi chúng ẩn núp. Tôi sẽ mang theo cây *súng* của mình vào võ sảnh đó. Tôi có kế rồi.”

Ứng ngửa người ra sau, “Tuyệt lắm. Giờ ta phải cảnh cáo mi - nếu mi không ra khỏi đó trong khoảng thời gian uống xong nửa chén trà thì ta sẽ

vào. Mi có hiểu *điều đó* nghĩa là gì không, hả đồ ngu?”

“Thưa ngài, tôi hiểuuuu.”

“Tốt. Còn một điều nữa. Những thằng nhóc đó không phải là những đứa trẻ bình thường. Ta cảnh báo là mi phải thật thận trọng với chúng.”

“Thận trọng, thưa ngài?” Tên lính ngần ngại hỏi, cố gắng giữ đôi mắt rực cháy, đầy máu gấn lên gương mặt gớm guốc của Ủng.

“Thôi, vào đó đi trước khi ta nổi nóng lên.” Ủng đáp, quay mặt về phía võ sảnh.

Chương 4

Hồ đang ngập nước. Bàn chân của Hầu ấn nguyên một bên mặt của nó xuống đáy cái chum đất. Miệng và mũi nó nằm hoàn toàn dưới nước. Kinh hoàng, Hồ dùng chút không khí còn sót lại để phun nước trong miệng ra. Không có khí ôxy thì bản năng trỗi lên. Thân thể nó bất giác bật lên và vịn mạnh.

Hầu lại đạp chân xuống mạnh hơn.

Một túi không khí kẹt lại giữa tai của Hồ và đáy chum. Áp lực thêm vào của Hầu nén nó xì ra, tạo thành một lực hút. Hồ cảm thấy cái tai trong của nó dính vào cái đáy chum trơn láng như là một cái ống giác hơi. Đầu nó nhói đau ghê gớm, làm choáng hệ thống thần kinh. Những ánh chớp bé xíu lóe lên sau hai mí mắt nhắm chặt. Đầu nó co giật dữ dội và miệng mở hoác ra thành một tiếng rú câm lặng. Nước lại tràn vào miệng.

Hồ nghe tiếng Hầu thét lên bên trên mình. Hồ cảm thấy Hầu đang cố nhấc bàn chân lên, nhưng nó bị sức nặng của mấy đứa kia ép mạnh xuống không thể nhúc nhích gì được.

Hầu la lớn, “Nè, mấy cha nội ơi, mình phải ra khỏi đây thôi. Em nghĩ Hồ...”

BÙM!

Tiếng sấm dội xuyên qua võ sảnh khi cái chum chứa năm tay sứ trẻ vỡ tung thành hàng ngàn mảnh. Hồ và các anh em lăn cù trên sàn nhà. Những mảnh gốm đất sắc cạnh đâm vào lưng, hông và tay chân chúng. Hồ té sấp, nước trong miệng phun trào ra.

Hồ hợp một ngụm lớn không khí. Đầu nó kêu ong ong và tai thì ù vì tiếng nổ. Nó không tìm được việc phải tóm cổ Hầu. Nó lắc mạnh đầu để trấn tĩnh lại và gian phòng rộng lớn dần dần trở lại nguyên hình trong mắt nó.

Không như cái bóng tối đã vây quanh Hồ trước khi nó leo vào trong chum, lúc này một ánh sáng chói lòa kỳ dị chiếm hữu toàn bộ võ sảnh. Những ánh lửa nhảy múa bên trong mái nhà cao trên kia, vươn xuống ôm phủ lấy những rui kèo to đùng chạy suốt chiều dài của tòa nhà. Khói đen kịt dày đặc trong gian phòng.

Ở lối vào, một trong những cánh cửa khổng lồ khép hờ đang cháy đùng đùng. Những vị sứ trong các bức bích họa gần cánh cửa mở dường như đều ngó về một hướng - ngay trung tâm của gian phòng. Một tên lính mặc giáp trụ, đội cái mũ sắt kỳ dị, tay cầm một thứ vũ khí còn kỳ dị hơn nữa. Bốn vết máu chảy xuôi xuống gương mặt của hắn.

Hầu sẽ phải chờ.

Hồ sắp gọi các anh em thì nó nghe một tiếng la từ trên đầu. Ngạc nhiên ngó lên nó thấy Đại Sứ nhảy xuống từ một cây rui nhà. Hai tay không, Đại Sứ tiến về phía tên lính.

Tên lính chinh lại cái mũ sắt và bộ giáp sắt nặng nhưng mềm dẻo làm bằng hàng trăm miếng thép nhỏ. Mặc dù hắn đứng ra vẻ tự tin, nhưng Hồ nhận thấy hắn hình như đang hoang mang, không biết phải làm gì với món vũ khí cầm trên tay. Vừa lúc đó Hồ kịp nhận ra món vũ khí lạ mắt của tên lính là một cây súng [1]. Trước đây, Hồ chưa từng thấy nó, nhưng nó được nghe người khác kể về nó. Cây này trông giống như một cây gậy bằng thép dài khoảng bằng một cái chân người, có một miếng gỗ to gắn vào một đầu.

Cây gậy thép có vẻ rỗng như một thân tre và khói tỏa ra từ phía ngược lại với đoạn bằng gỗ. Hồ hiểu rằng tiếng nổ lớn bắn ra một hòn chì - hay nhiều hòn chì - từ cây súng với một tiếng *BÙM!* dị thường. Hồ biết rằng hẳn là cây súng kỳ quặc này đã làm cho cái chum của chúng nổ tan tành. Nó nghe người ta kể rằng một khi cây súng được sử dụng rồi thì phải mất một thời gian mới dùng lại được, hẳn là vì lý do này mà tên lính có vẻ không biết bây giờ phải làm gì với nó đây.

Tên lính lau bầu gì đó rồi quăng cây súng qua một bên kêu đánh *CHOANG!* Lau máu vương trên mắt, hẳn rút một thanh đao to và uốn cong trong bao đeo ở sau lưng ra. Lưỡi đao to bản và mềm, sáng lung linh trong ánh lửa khi hẳn giơ cao lên bằng cả hai tay và lao thẳng về phía Đại Sư.

Những lo lắng của Hồ về sự an nguy của Đại Sư nhanh chóng tan biến mất. Kẻ giấu mình trong bộ giáp sắt đó có thể được bảo vệ kỹ, nhưng rõ ràng hẳn không phải là một dũng sĩ giỏi trong chiến đấu. Chỉ có tay mơ mới hươ thanh đao lên khỏi đầu bằng cả hai tay và lao về phía đối thủ như thế.

Khi tên lính nằm trong tầm đánh, hẳn xả thanh đao nghiêng xuống, với ý định chém xả Đại Sư ra làm hai theo đường chéo. Tuy nhiên, khi lưỡi đao xả xuống thì Đại Sư tránh qua một bên và dùng cạnh bàn tay chém vào gáy tên lính. Hẳn quy xuống như một con búp bê bằng vải, những miếng kim loại của chiếc áo giáp va vào nhau nghe như tiếng chuông gió.

Đại Sư thốt lên, “Mô Phật, xin thứ tội cho con!” Ông nhắm mắt lại cúi đầu một lúc, rồi quay lại với Hồ và mọi người.

Hầu khọt khẹt, “Thật là tuyệt! Khi thầy bước qua một bên và...”

Đại Sư nói, “Hầu, im đi! Ta biết ít nhất là cả trăm cách để hạ một đối thủ yếu ớt như hẳn mà chỉ làm cho hẳn bị thương nhẹ thôi. Vậy mà ta đã giết hẳn. Thật là bậy.”

Đại Sư từ tốn lắc đầu và Hồ nhận thấy ông có điều gì không ổn lắm. Vì đây là lần đầu tiên mà Đại Sư trông... mệt lả như vậy.

Đại Sư thở dài, “Sự phán đoán của ta không được rõ ràng nữa. Tối nay ta đã đánh với quá nhiều người và ta đã giải thoát cho quá nhiều linh hồn về trời rồi. Có vẻ như mỗi khi ta giải thoát cho một kẻ thì ta lại giải thoát một chút cho chính mình. Ta e rằng thời gian của ta đã sắp hết rồi... Nhanh lên nào! Các con, quây quần lại đây!”

Long là kẻ đầu tiên đến cạnh bên ông.

Long hỏi, “Thưa Đại Sư, ngoài kia có chuyện gì xảy ra vậy?”

Đại Sư đáp, “Có vô số cách nói trong ngôn ngữ của con người, nhưng không một cách nào có thể mô tả được cái bóng tối phủ chụp lên chúng ta đêm nay. Anh em đã trở mặt chống lại nhau và sẽ không còn gì như xưa nữa.”

Hạc nhìn Đại Sư dăm dăm không chớp mắt, “VẬY sau rốt là Ủng có dính líu vào mọi chuyện?”

“Đúng vậy.” Đại Sư cúi đầu xuống.

Xà hỏi, “VẬY binh lính từ đâu kéo đến?”

Đại Sư đáp, “Có vẻ như chính tay Hoàng đế.”

“Thật vậy sao?” Hầu gái cái đầu trọc nhỏ, “Vị Hoàng đế mới chịu trách nhiệm cho cuộc tấn công này sao?”

“Không phải.” Đại Sư nhướng mi, “Ta chịu trách nhiệm chuyện này, vì ta đánh trượt Ủng. Mấy năm trước ta nhận lấy sứ mệnh cải hóa tâm tính của hắn và ta thất bại. Giờ thì năm đứa con phải cải hóa hắn.”

Hổ tuyên bố, “Con sẽ cải hóa hắn. Con sẽ biến hắn thành một cái xác không hồn vì tội dám tấn công chúng ta!”

Đại Sư nói, “Không được! Bạo lực không đạt được điều gì cả. Để làm một sự thay đổi thật sự thì các con phải tìm ra một phương cách cao thượng để cải hóa Ủng. Hoàng đế cũng phải thay đổi, vì tâm hồn của ông ta dường như cũng đen tối như tâm hồn của Ủng.”

Long hỏi, “Nhưng làm sao chúng ta có thể cải hóa họ, thưa Đại Sư?”

Đại Sư đáp, “Ta không biết. Phương pháp của ta đã thất bại. Có lẽ câu trả lời nằm trong quá khứ. Trong quá khứ của con cũng như của Ưng. Con biết đó, tất cả các con đều là những đứa trẻ mồ côi. Ưng cũng vậy. Cả sáu đứa con đều đặc biệt vì các con có kỹ năng võ công siêu việt. Điều mà các con không biết là quá khứ của các con nối kết chặt chẽ với nhau. Ưng bị ám ảnh với quá khứ. Đó là lý do vì sao hăn quay về.”

Hổ hỏi, “Sao ạ? Con nghĩ là Ưng trở về để trộm các quyển bí kíp rồng. Hăn thề là sẽ quay lại để lấy chúng mà.”

Đại Sư phân tích “Chuyện này cũng đúng. Ưng là một con chim ưng, nhưng hăn khao khát được làm một con rồng mạnh mẽ vô song. Tuy nhiên, ta không nghĩ là những quyển bí kíp là đủ. Ưng có một lỗ hổng trong cuộc đời và hăn buộc ta phải chịu trách nhiệm về điều đó. Tâm hồn hăn ngập đầy nỗi căm hờn. Hăn sẽ không dừng tay cho tới khi mọi chuyện quan trọng đối với bản thân ta mất đi. Thậm chí sau khi chính ta qua đời.”

Đại Sư dừng nói, nhìn vào mắt Hổ và các anh em khác của hăn. “Chùa Ấn Chân quan trọng nhất đối với ta và năm đứa con quan trọng nhất đối với chùa Ấn Chân. Đó là lý do vì sao các con phải ẩn trốn. Các con là tương lai của chùa Ấn Chân, nhưng ta e rằng Ưng sẽ không ngừng tay cho tới khi hăn tiêu diệt hết các con. Các con phải cải hóa được hăn trước khi hăn thành công.”

Hổ thách thức, “Đại Sư muốn chúng con cải hóa hăn ư? Ưng truy sát chúng con vì những chuyện chúng con không làm và Đại Sư muốn chúng con *cải hóa* hăn? Tại sao chúng ta không giết hăn đi cho rồi?”

Đại Sư đáp, “Không được! Quá khứ của các con gắn bó với quá khứ của hăn và tương lai của các con cũng vậy. Các con không được giết hăn.”

“Nhưng...”

Long cắt lời, “Đủ rồi! Hồ em, chúng ta không có thì giờ để tranh cãi. Chúng ta phải lập một kế hoạch. Làm ơn, cần lười đi... cho tới khi nó chảy máu, nếu cần thiết.”

Hồ gầm gừ. Long mặc kệ hẳn. Long nói, “Thưa Đại Sư, thầy nói rằng các đạo quân là của Hoàng đế. Tại sao Hoàng đế lại giúp Ưng tàn phá chùa Ấn Chân? Chúng ta mới cứu mạng Hoàng đế và ngai vàng của ông ta hồi năm ngoái đây mà.”

“Ta chỉ có thể đoán thôi.” Đại Sư đáp, ngược lên nhìn những rui nhà đang cháy, “Nhưng chúng ta không có thì giờ để bàn luận rồi. Các con phải rời khỏi đây ngay. Phân tán ra khắp bốn phương trời và khám phá những bí mật của Ưng và cũng của các con nữa. Khám phá quá khứ, bởi vì nó là tương lai của các con. Trách nhiệm của các con rất lớn, các nhà sư trẻ của ta. Xin đức Phật phù hộ cho các con.”

Hồ tuyên bố, “Con không đi đâu cả!”

Đại Sư nói, “Đừng xuân ngọc như thế, Hồ à. Ưng sẽ đếm xác chết và phát hiện ra con không nằm trong số đó. Hẳn sẽ truy lùng con. Tất cả các con phải chạy trốn thật nhanh.”

Hồ rống lên, “Con không chạy đâu! Con sẽ ở lại chiến đấu! Phải trừ khử Ưng thôi!”

Đại Sư nài nỉ, “Hồ, nghe lời ta! Ưng và quân của hẳn rất mạnh. Các nhà sư chúng ta không thể chống lại những cây súng của chúng. Một trăm mạng người của chùa Ấn Chân đã cho thấy điều đó.”

Hồ gào to, “Cái gì! Không!”

Đại Sư nói, “Con hãy nghe lời ta! Tâm trở nên đen tối rất nhanh trong những lúc thế này. Đừng mở tim con ra với sự mất mát này nếu không nó sẽ xâm lấn con. Nó sẽ hủy hoại con. Hãy để nó trôi mất đi, Hồ à. Hãy chạy đi và đừng ngoái nhìn lại.”

“CON KHÔNG THỂ!”

“Con phải chạy! Tất cả các con. Các con là những gì còn sót lại. Giờ thì đi đi! Hãy tìm những con người trong sáng và dạy cho họ những điều các con đã học ở chùa Ấn Chân. Các con sẽ cần giúp đỡ, vì có nhiều việc phải làm lắm.”

Đại Sư nhìn thẳng vào Hồ.

“Luôn luôn nhớ rằng con đại diện cho chùa Ấn Chân. Đừng nhận bất cứ đề nghị bạo lực nào - nhưng cũng đừng làm hại ai. Hãy chiến đấu nếu con phải chiến đấu, nhưng chỉ để tự vệ thôi. Và sử dụng càng ít bạo lực càng tốt. Ta yêu cầu con thể hiện lòng tôn kính ta bằng điều đó.”

Hồ trừng mắt ngó Đại Sư. Ông thở dài và lắc đầu.

Đột nhiên toàn thân của Đại Sư vươn lên oai phong và ông quay về phía lối vào võ sảnh. Giờ đây khói bên trong dày đặc hơn, Hồ không thể nhìn thấy những cánh cửa vào. Nhưng nó nghĩ là mình nghe thấy tiếng gì đó. Đúng rồi. Tiếng động đó nhỏ thôi và đang lớn dần lên. Đó là tiếng của... móng vuốt? Đúng rồi! Móng vuốt chọt vào sàn gạch khi một cái gì đó tiến đến.

Một dáng người cao thon thả hiện ra, tự tin bước tới. Đầu và vai hấn bị khói phủ mờ đi, nhưng Hồ thấy rằng hấn không mang giáp. Hấn cầm ngang một cây súng bằng cả hai tay và mặc áo quần trang trọng của vị Tân Hoàng đế: một dải đai lưng bằng lụa đỏ quấn quanh chiếc áo bào lụa tay dài màu xanh ở ngang hông. Phía dưới, hấn mặc quần lụa đỏ. Tất cả đều ướt đẫm những vệt máu.

Khi kẻ xâm nhập kia tiến đến gần hơn, Hồ thấy chân hấn để trần. Hấn có bộ móng chân rất dài, cong quặp xuống. Được giữa sắc lẹm, chúng cào xuống nền gạch như móng vuốt.

Hấn tiến thêm vài bước, Hồ thấy mái tóc đen ngắn và bù xù. Hồ bắt được ánh mắt chăm chăm của kẻ lạ liền co các cơ bắp trên toàn thân lại, như một con mèo lớn sẵn sàng phóng đến vồ mồi.

Nhưng sau cùng, khi Ưng, người anh em hư hỏng của hắn, đến đủ gần để có thể nhìn thấy toàn thân một cách rõ ràng, thì Hồ thu người lại ngồi xổm xuống thủ thế.

[1] Theo nguyên tác, tác giả gọi thứ vũ khí này là ‘qiang’, một dạng như cây thương, hay còn gọi là giáo, nhưng lại có thêm công dụng bắn được như khẩu súng trường. Do đó, xin tạm dịch là ‘súng’ cho dễ theo dõi - ND.

Chương 5

Ưng mười-sáu-tuổi dừng lại cách Hồ một khoảng mấy bước chân. Đôi mắt đen của hãn lóe lên khi Hồ và những người khác ngó chăm chăm vào mình.

Những đường rãnh khắc sâu lên gương mặt Ưng và được lấp đầy bằng sắc tố màu xanh sậm. Chúng tương đồng với những cuộn da nặng nề của loài Xà. Những vết nhăn dày kéo dài từ hai khóe miệng của Ưng đến phần trên cùng của quai hàm và băng ngang qua trán. Những mớ vảy phức tạp cũng được xăm từ tai bên này qua tai bên kia và từ đường chân tóc đến cằm. Chúng cũng được sắc tố nhuộm lên.

Ưng cong môi lên, phô bày hàm răng trắng tuyết, từng chiếc được mài sắc lẹm. Đôi mắt của Hồ mở to khi Ưng lè lưỡi ra. Nó dài khác thường và đầu lưỡi bị tách ra làm hai múi rõ rệt. Nửa bên phải uốn cong lên trong khi nửa bên trái thì quặp xuống. Ưng lặp đi lặp lại cái thao tác ấy, đổi chiều cho nhau, trước khi thụt cái lưỡi chẻ đôi về vị trí bình thường. Hãn bật cười lớn khi Hồ tiếp tục ngó chăm chăm.

Ưng trở cây súng trên tay. Một tia lửa bập bùng phản chiếu cái lòng kim loại của món vũ khí và Hồ thấy những móng tay của Ưng, như móng trên bức tượng quái gở của hãn, chân có móng vuốt dài khác thường và được giữa sắc. Những mảnh thịt vương máu đông đưa ở mũi vuốt. Hồ liếc mắt

ngó Đại Sư và cảm nhận cơn chấn động ban đầu của mình tan dần đi. Đại Sư đang ngó Ưng qua làn khói dày với ánh mắt thương hại.

Ưng đặng hăng và ngó qua Hồ.

Hắn nói, giọng khinh thị, “Chào bọn nhóc hay ta có nên gọi là bọn con gái không đây? Ta có cảm giác bọn mi trốn chui trốn nhủi như mấy con mụ đàn bà.”

Hồ ngó Ưng không rời mắt. Nó khẽ gầm rít lên. Ưng cười mát, “Bình tĩnh nào, chị Hồ. Ta không cần đâu. Ít ra lúc này thì chưa.”

Hồ lại gầm lên và căng toàn thân chuẩn bị tấn công. Hạc lạng qua bên cạnh và đặt tay lên vai nó.

Hạc động viên, “Thư giãn nào, Hồ. Ta biết em muốn tấn công lắm. Nhưng em phải kìm lại. Ưng chỉ chọc em bằng lời thôi, chứ không phải bằng dao. Hắn đang mưu toan điều gì đó. Ta cảm thấy vậy.”

Ưng lớn tiếng, “Nghe cái bộ óc chim nói kìa! Hồ, chuyện này nghiêm trọng đấy. Hạc hiếm khi nào kêu líp chíp lắm. Có lẽ ta thật sự đang mưu toan gì đây.”

Hồ gầm gừ, “Mi là cái giống gì mà bảo Hạc là óc chim hả? Mi cũng là con chim ưng mà thôi!”

Ưng lật lại, “Với mi ta có giống con chim ưng không?”

Hồ xĩa xói, “Mi trông y như thằng đàn.”

Ưng há to miệng ra và rít lên với Hồ. Hắn lè lưỡi ra và ngo ngoe đầu lưỡi.

Hồ hỏi, “Mi làm cái quái gì vậy? Liếm ta cho tới chết à?”

Ưng thu lưỡi vào và nhổ nước bọt xuống sàn. Hắn bước một bước về phía Hồ, Hồ gầm lên. Mọi bắp thịt trên người Hồ bắt đầu rung lên.

Hạc nhắc tay ra khỏi vai Hồ và lui lại một bước.

Ứng quắc mắt ngó Hồ, “Mi ngon lắm hả? Rên ư ử như mèo con. Mi có muốn ta gãi nhẹ nhẹ sau cái vành tai xinh xắn kia không?”

Hồ không kìm mình nổi nữa. Nó nhe răng và vươn tay phóng tới cổ Ứng. Ứng thả cây súng xuống và thủ thế để nghinh chiến với Hồ.

Nhưng Hồ không vươn được tới Ứng. Hồ thờ dốc và uốn mình trên không khi bờ vai hẹp và xương xấu của Đại Sư tống ngay vào bụng của hắn. Hồ té ngửa xuống đất đánh RẦM, cơn gió hạ hắn đo ván. Đại Sư lăn người qua ngực Hồ, nói thầm, “Cái đau mà con đang chịu đây chẳng là gì cả so với cái đau nếu mà Ứng hạ thủ con đâu. Con không thể một mình đánh thắng hắn. Võ công của hắn rất cao cường. Lần này con phải nghe lời ta! Con lùi ra sau! Để ta giải quyết vụ này.”

Hồ thờ khò khè và ho khan khi hợp không khí, cố gắng hồi phục lại nguyên khí lần thứ hai trong đêm đó. Nó gật đầu.

Đại Sư đứng xoay lại để đối diện với Ứng. Ứng cười khẩy. Hắn cúi xuống nhặt cây súng lên.

Ứng nói, “Lão già thân yêu của ta, sao mi lại quá thô bạo với con mèo con đáng thương kia vậy?”

Hồ chống tay ngồi xồm lên. Nó quắc mắt ngó Ứng.

Đại Sư không nói lời nào.

Ứng tiếp, “Nếu mi hỏi ta, thì ta nghĩ điều đó rất quý. Cũng đáng cho hắn khi thoát được cú chộp của ta để thấy cậu Hồ gan lì khổng lồ lại bị lão sư như cây tầm vừa già vừa mỏng manh hạ cho đo ván. Aaaa... không sao, chẳng chóng thì chầy ta sẽ bẻ gãy cái cổ béo nân của hắn.”

Đại Sư vẫn im lặng.

Ứng lại tiếp, “Ô, thôi nào, thần đồng lớn nhất bọn của mi vừa mới trở về sau gần một năm đi xa. Chẳng lẽ mi không có điều gì để nói sao?”

Đại Sư nói, “Ta rất tiếc là đã đánh hỏng con, Ưng à.” Hồ nghi hản là mắt Đại Sư đang rướm lệ.

Ưng lại tiếp, “Ô, giờ thì mi thấy tiếc. Sau khi gần như ta đã phá hủy mọi thứ mà mi quan tâm; cũng như mi hủy hoại mọi thứ mà ta quan tâm. Đã quá trễ để nói lời xin lỗi, mi không nghĩ vậy sao?”

Đại Sư không đáp.

Ưng cau mặt giận dữ, “Lão già kia, mi không thay đổi chút nào cả. Người ta hỏi mi, thì mi lại trơ mắt ra ngó. *Giống một đứa bé ngu xuẩn*, như lời của hoàng thượng nói vậy. Mi biết đó, lẽ ra mi có thể học được từ hoàng thượng đôi điều vào năm ngoái, nhưng mi lại quyết định rời khỏi cung điện của ngài. Vì sao vậy?”

Đại Sư đáp, “Vì công việc của chúng ta đã hoàn tất.”

Ưng hỏi, “Phải vậy không? Hoàng thượng yêu cầu chúng ta ở lại và làm cận vệ toàn phần cho ngài. Ngài sẽ trả cho chúng ta bằng *vàng*. Nhưng người từ chối lời đề nghị hào phóng của ngài. Mi cũng từ chối luôn số vàng mà ngài ban để trả công cho những việc mà chúng ta đã làm. Tại sao vậy?”

Đại Sư đáp, “Chúng ta là những nhà sư, không phải cận vệ hay chiến binh làm thuê.”

Ưng hỏi, “Vậy thì tại sao chúng ta đến đó đầu tiên? Mi bảo ta và ba mươi nhà sư khác của chùa Ấn Chân liều mạng sống của mình để cứu hoàng thượng và ngài vàng. Một người mất mạng là bởi vì mi! Mục đích gì chứ? Phần thưởng nào dành cho chúng ta đây?”

Đại Sư bình tĩnh đáp, “Sự thành công của con là phần thưởng của chúng ta.”

Ưng hỏi, “Và chúng ta được những gì từ thành công đó? Ta biết rõ là mi không ủng hộ hoàng thượng.”

Đại Sư đáp, “Điều này đúng. Nhưng những nỗ lực của chúng ta đã cứu đất nước chúng ta khỏi bàn tay của kẻ tệ hại hơn tân hoàng đế nhiều.”

Ứng thét lên, “Mi là ai mà phán xét kẻ này tệ hại hơn kẻ kia chứ? Những quyết định của mi là quá sức điên rồ! Lẽ ra mi nên lấy số vàng. Mọi chuyện hẳn đã khác đi nếu mi nhận vàng. Bận thân nhất của ta hẳn vẫn còn sống và tất cả các nhà sư của mi cũng vậy!”

Đại sư không nói lời nào.

“Đồ ngu xuẩn! Khi ta mang cái nhìn vô hồn kèm với cái đầu của mi dâng cho hoàng thượng, thì phần thưởng của ta sẽ là chức đại tướng quân. Lúc đó ta sẽ quyết định mọi chuyện trong vùng này, nơi mà mi ngầm có ảnh hưởng đã quá lâu rồi. Mi nghĩ sao về chuyện đó hả, lão già?”

Đại Sư im lặng nhìn trả.

Ứng nhổ nước bọt và quay lại đối diện với Long.

“Mi nghĩ sao hả, thằng nhóc Long?”

Long im lặng và Hồ thấy cùng vẻ thương hại trong mắt Long giống như trong mắt Đại Sư. Long chấp tay như thể đang cầu nguyện và nói, “Mặc dù ta chia sẻ nỗi đau về người anh em mà chúng ta mất đi, nhưng Ứng à, ta nghĩ mi làm ta kinh tởm quá.”

Ứng mỉa mai đáp, “Ta thành thật xin lỗi đã làm cho mi buồn mửa, chú em thân mến ạ. Ta biết là bề ngoài của ta trông rất choáng.”

Long nói, thả hai tay xuống, “Mi nhầm rồi. Chính cái tâm địa của mi làm ta kinh tởm. Bề ngoài của mi chỉ quái gở chút thôi.”

“Đúng vậy đó.” Xà nói thêm, bước tới cạnh Long, “Đại Sư luôn nói rằng mi sẽ làm cho bọn con gái chết mê chết mệt nếu mi rời khỏi chùa Ân Chân. Giờ thì đúng chóc rồi. Con chim ưng có cái đầu thằn lằn thì lỗ bịch quá.”

“Ta còn rất ít chất chim ưng trong người, mấy đứa ngu si mù lòa kia.” Ứng nói, dang rộng hai cánh tay ra. Chiếc áo bào nhuộm máu của hắn ánh lên trong ánh lửa mù khói. “Ta đã thay đổi rất nhiều từ khi bọn mi gặp ta lần cuối và chẳng bao lâu nữa thì cuộc biến dạng của ta sẽ hoàn tất. Tay thân tín nhất của ta đang thu thập những quyển bí kíp rồng trong lúc chúng ta đứng

nói chuyện ở đây. Ta tin rằng ta sẽ sớm luyện được những tuyệt chiêu công-phu-rồng cổ truyền kia.”

Hồ nhìn qua Đại Sư và thấy ông chậm chậm lắc đầu.

Đại Sư nói, “Ừng, con không phải là rồng đâu. Muốn làm rồng, trước tiên con phải khôn ngoan. Con rất láu lỉnh, nhưng khôn ngoan và láu lỉnh là hai điều khác biệt xa. Con nên đánh cắp những quyển bí kíp uring hơn và học chúng thay vì bí kíp rồng. Có lẽ chúng sẽ dẫn dắt con vào chính đạo. Có thể ta sẽ nghĩ lại việc cho phép con lấy chúng đi với lời chúc lành của ta.”

Ừng nói, “Hừ! Mi dâng những thứ mà ta có thể lấy lúc nào tùy ý. Lẽ ra mi nên dâng chúng cho ta trước khi mi phá hủy cái thế giới của ta. Chẳng hề gì, giờ thì những món quà của mi chắc chắn là vô giá trị. Ta đã ra lệnh cho người lấy đi bí kíp rồng và đốt hết những thứ khác trong tàng thư rồi.”

Hồ thấy Đại Sư khựng người lại. Hạc bắt đầu đổi chân liên tục, bồn chồn lúc lắc đầu lên xuống. Hồ không thấy được Hầu, nhưng Long và Xà đứng lặng yên như đá, lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Ừng.

Hồ tự hỏi, *Chuyện gì đây chứ?* Rồi nó cũng hiểu ra. Những bí kíp đó là nguồn thông tin duy nhất cho việc tiếp tục huấn luyện cho bọn chúng - hay cho bất cứ ai khác. Tàng thư chứa những quyển bí kíp cao cấp cho đủ loại võ công có thể tưởng tượng ra, lưu giữ được lượng thông tin nhiều gấp cả ngàn lần cái đầu của Đại Sư. Không có những quyển bí kíp này, nền võ thuật của họ có thể biến mất. Mãi mãi.

“Ê, Mặt Thần Lăn.” Hồ la lớn trong lúc đứng lên, “Tại sao mi lại đốt hết những quyển bí kíp khác vậy?”

Ừng buột miệng đáp, “Ta không thú vị gì với chúng.”

Đôi mắt của Long nheo lại, “Mi hủy hoại một ngàn năm lịch sử chỉ vì mi không thấy nó thú vị à?”

Ừng đáp, “Hoàn toàn đúng.”

“Đó là điều ngu xuẩn nhất.” Long trầm giọng nói, “Mi chẳng bao giờ thành rồng được cả.”

Hổ quan sát gương mặt của Ưng sạm lại. Ưng nhắc cây súng lên và chia nó vào Long.

Ưng thét lên, “Nói vớ vẩn vậy đủ rồi! Khi mi tiêu rồi, Long em, thì ta sẽ là con rồng cuối cùng!”

Đại Sư cắt ngang, “Không đúng. Vì ta cũng là một con rồng đây.”

Ưng quay mũi súng về phía Đại Sư.

Ưng nói, “Cám ơn mi đã nhắc ta. Suýt nữa ta quên mất. Vậy thì ta sẽ giết mi trước. Dù sao đi nữa, lão già như mi có lẽ là thích hợp nhất, hãy nhận lấy một phát từ món vũ khí *mới* của ta.”

Đại Sư im lặng. Hổ nghĩ ông đang nghiên cứu cây súng để có thể tìm ra cách vô hiệu hóa nó.

Đại Sư nói, “Thứ đồ chơi của mi không làm ta bận tâm đâu. Cái cục sắt rỗng đó thì có gì lợi hại chứ?”

Ưng bật cười lớn, “Cái cục sắt rỗng ư? Mi chỉ thấy được vậy thôi sao? Món vũ khí này là của tương lai. Chỉ cần một ngón tay thôi, thì một kẻ chưa bao giờ trau luyện võ công gì cả có thể tiêu diệt một vị tổ sư có sáu mươi năm công phu đấy!”

Ưng vẫy một ngón tay với Đại Sư như thể đang trách mắng ông. Hắn hạ giọng, “Không có gì chống đỡ nổi thứ vũ khí này đâu, lão già lươn lẹo kia, hãy dẹp cái trò thăm dò đó đi.”

Hổ thấy Đại Sư cười khẩy khi giọng ông vang lên, “Các con, khi ta đếm đến ba thì hãy chạy ra cửa nhé!”

“MỘT!”

Ưng đưa vũ khí lên nhắm.

“HAI!”

CẮC BÙM!

Một chớp lửa lóe sáng rồi tiếng nổ lớn vang lên khi Ừng bắn súng vào ngực Đại Sư.

Nhưng Đại Sư không còn ở đó. Ngay lúc ngón tay của Ừng di chuyển xuống bên dưới cây súng thì Đại Sư đã nằm xuống đất và lăn về phía Ừng. Đại Sư tung ra một cú đá quét mãnh liệt.

Trước khi Ừng chạm đất, Đại Sư la lớn, “BA! CHẠY ĐI!”

Chương 6

Các nhà sư trẻ bỏ chạy. Hạc phóng qua ngưỡng cửa cháy phừng phừng trước tiên. Xà theo sau, nhanh như sao xẹt, Hầu vọt theo sát sau lưng. Hồ nhảy vọt qua lửa và Long vù ra ngoài sau cùng, nhanh như chớp.

Sau chỉ vài sải chân, Long đã lên vị trí đầu, dẫn những người kia xuyên qua bóng tối mù mịt khói tiến về phía ngôi võ sảnh Ngàn-Vị-Phật. Hồ nghĩ họ nên hướng về phía ngược lại, nhưng nó biết không ai chịu nghe theo nếu nó phản đối, vì thế nó im miệng và gắng hết sức chạy theo. Thân thể nó được cấu tạo thiên về sức mạnh chứ không thiên về tốc độ. Nó chạy theo thật vất vả.

Khung cảnh bày ra trước mặt Hồ tệ hơn bất cứ điều gì nó có thể tưởng tượng ra. Lửa cháy lan khắp các tòa nhà. Trong ánh lửa rùng rục kỳ dị, nó thấy các vị sư mặc áo bào cam nằm chết la liệt khắp nơi. Hàng trăm tên lính mặc áo giáp nằm ngửa với những ngọn dáo dài cắm ở cổ họng chia thẳng lên trời. Hồ sặc khói và mùi khét của xác người bị mũi tên có lửa đốt cháy. Lúc này nó nóng lòng muốn trả thù, nó cảm nhận được mùi vị của lòng căm hờn. Nhưng nó hiểu mình sẽ trở nên vô dụng đối với chính bản thân hay bất cứ ai khác nếu nó chết đi. Nó cố chạy nhanh hết sức mình.

Hồ chạy đến cánh cửa hậu của ngôi võ sảnh Ngàn-Vị-Phật chỉ chạm hơn những người kia vài bước. Nó hiểu Long đang nghĩ gì: chúng sẽ băng ngang qua võ sảnh trên lối đến cổng chính. Nhưng khi Long xô mạnh cánh

cửa ra, luồng hơi nóng ủa ra đón chúng như nụ hôn của một con rồng. Long nhảy lui và Hồ nghe tiếng vôi vữa vỡ răng rắc và gạch nỏ lộp bộp ở bên trong từ hơi nóng khủng khiếp. Chúng phải chạy vòng khá dài.

Hồ lắc đầu. Nó hiểu lẽ ra chúng nên chạy theo đường kia!

Long lại dẫn đầu mọi người chạy một lần nữa. Chúng chạy dọc theo những lối gạch loang máu, rồi Hồ thấy phòng ăn, các nhà vệ sinh, phòng tắm và tàng thư... tất cả đều rùng rục lửa.

Hồ ngạc nhiên khi chúng vượt qua được cái mê lộ trong những tòa nhà mà không đụng đầu với tên lính nào. Nó còn ngạc nhiên hơn khi Long dừng chân ở cổng chính ngay trước nó. Những đứa khác cũng dừng lại.

Bên ngoài cánh cổng là một vùng cỏ mượt dẫm ánh trăng ngăn cách các bức tường của khu nhà với một hàng cây phía xa, đó là nơi bắt đầu của một vùng rừng núi rộng lớn. Hồ hiểu cái “hào” cỏ này không có cây cối và được cắt xén gọn gàng là để kẻ thù nếu tấn công chùa Ấn Chân sẽ không có nơi ẩn núp.

Hồ bắt kịp cả bọn. Nó thở hỗn hển hỏi Long “Anh làm gì vậy? Sao dừng lại?”

Long đáp, “Có lẽ có bọn lính núp trong hàng cây. Chúng có thể bắn tên ra khi chúng ta chạy băng qua khoảng trống, hay chúng có thể chờ và tấn công ngay khi mình vừa đến hàng cây.”

Hầu hỏi, “Vậy phải làm sao? Chắc vẫn còn bọn lính ở trong chùa. Mình có thể làm gì đây?”

Xà nói, “Hầu nói đúng. Mình phải liều băng qua vạt cỏ, rồi vào trong rừng.”

Long hỏi cả bọn, “Có ai nghĩ được điều gì khác không?”

Hạc nhẹ giọng, “Mình nên chạy đến đám cây, rồi phân tán ra như lời Đại Sư dạy.”

Long hỏi, “Hỗ em?”

Hỗ đáp, “Em nghĩ mình nên ở lại đánh! Nếu mình...”

Long cắt lời, “Thôi đi Hỗ. Đánh không phải là một chọn lựa.”

Hỗ gầm lên, “Đánh *trả* là một chọn lựa chứ!”

Xà nói, “Nói nhỏ thôi, Hỗ!” Nó quay lại phía Long, “Hầu, Hạc và em cho rằng mình nên chạy đến đám cây. Ba người là đa số. Có nghĩa là mình chạy”.

Hạc lặng lẽ nói thêm, “Rồi phân tán ra.”

Long gật đầu nói, “Quyết định như vậy nhé. Mình phải nhanh lên. Tạm biệt các em. Chúng ta sẽ gặp lại.”

Không nói thêm lời nào nữa, Long quay đi và chạy nhanh như gió băng qua khoảng đất trống. Những người kia chạy theo anh. Được bơm đầy chất *adrenaline* ^[1] gần như chúng đến hàng cây cùng một lúc. Không có lính ở đó.

Không ngoái nhìn lại, Hầu, “thăng khi”, rít lên một tiếng cao lạnh lạnh rồi leo tuốt lên ngọn cây. Nó biến mất trong chớp mắt. Xà, “thăng răn”, trườn đi qua một lối mòn tạo bởi những cây dương xỉ, mọc sát thấp dưới đất. Hạc, “thăng sếu”, lướt đi theo gió, trong khi Long, “thăng rồng”, dường như không dừng biến mất, như lời người ta thường đồn về những loài vật huyền hoặc biến đi vậy.

Hỗ, “thăng cọp”, xoay người cắm đầu phóng vào rừng, nhưng đôi chân nó lại không chịu nghe lời. Dường như chúng nối liền với con tim nó, mà con tim lại cương quyết ở lại làm một điều gì đó.

Hỗ phát hiện ra một cái cây ở rìa vạt cỏ và bám trèo lên cao tới mức mà trọng lượng của nó cho phép. Rồi nó bò ra một cành lớn để xem xét đánh giá tình hình.

Phía bên trong võ sảnh mù mịt khói, đệ tử và sư phụ đang đánh nhau một trận chí tử. Mặc dù Ưng đầy dấu vết chiến trận trên người, nhưng thật ra đem đó hấn đánh nhau rất ít. Hấn trẻ trung, đợc nghỉ ngơi dưỡng sức, nên cực kỳ nhanh và mạnh. Đại Sư cũng nhanh nhẹn lạ thường và thông thường có sức mạnh bằng mười người. Đem nay một mình ông đã hạ hơn một trăm tên lính trước khi lén lại vào võ sảnh. Nhưng rồi ông cũng thấm mệt. Ông không có thần đợc hay phương pháp bí truyền nào để hồi phục sức khỏe trong chớp mắt. Những món này đâu có thật trên đời. Ông chỉ là một người suốt đời chuyên cần học hỏi và trau luyện nhiều loại công phu thôi.

Ưng bẻ từng khớp tay kêu lắ cắc.

Ưng khoát tay, “Này lão già, ông biết lý do thật sự khiến ta trở lại đây chứ?”

Đại Sư đáp, “Nhìn vào mắt mi thì ta biết.”

“Ta căm ghét mi!”

“Ta biết.”

[1]. Adrenaline là một hoóc-môn và chất truyền dẫn trong hệ thống thần kinh - ND.

Chương 7

Hổ nằm sấp, tay chân ôm quanh cành cây thật chặt. Nó ngó xuống quan sát khu vực chùa Ân Chân. Tòa nhà nào cũng cháy rừng rục. Hổ căng đôi mắt tinh tường cố tìm những gì di động trong ánh trăng mờ mịt khói.

Ở góc xa bên trái của khu vực, một nhóm nhỏ lính đi từ kho chứa vũ khí đến khu nhà ngủ. Hổ nghĩ thầm, *Chúng ở kia rồi, nhưng chúng định làm gì vậy chứ?* Trong kho chứa thì có vũ khí để cho chúng lấy, nhưng trong khu nhà ngủ chắc chắn không có gì đáng giá để lấy cả.

Rồi Hổ nhớ đến cái đường hầm bí mật để thoát thân. Nó kéo dài dưới đất từ khu nhà ngủ đến bên ngoài bức tường hậu của khu chùa. Nó được cài đặt vô số bẫy để ngăn quân địch theo nó lên vào. Hãn là Ưng đã vô hiệu hóa các thiết bị bẫy đó rồi. Hãn là một trong số chỉ vài người biết cách. Hổ hình dung Ưng tháo những cái nỏ bắn tên tẩm thuốc độc và gỡ những lưỡi dao bay đong đưa qua lại khi lính của hãn theo vào.

Hổ gầm lên. Nó quyết định rằng nếu mình không thể trực tiếp đánh bại Ưng, thì nó sẽ gián tiếp hạ thủ Ưng. Vì bọn lính có vẻ đang rút lui theo đường hầm, thì chắc chắn bọn chúng đã đoạt được các quyển bí kíp rồi. Hổ quyết định lấy lại dù phải trả bất cứ giá nào.

Hổ trượt xuống khỏi cành cây và lăn êm ru vào bìa rừng. Rồi nó cúi thấp người chạy băng ngang vạt cỏ trở ngược lại cổng chính của chùa Ân Chân. Nó chạy qua cổng mà không thấy một ai và nhắm hướng nhà tắm ở bên trái

của khu vực, không xa kho chứa vũ khí mấy. Nó đã nhìn thấy một vật và vật đó gợi ý cho nó.

Hồ đến nhà tắm mà không bị phát hiện, rồi thận trọng tiến tới xác của một tên lính mà nó thấy hồi nãy khi chạy ngang qua với các anh em. Tên lính khá to con và khoảng cùng cỡ người với nó. Tay Hồ run lên khi với xuống lấy cái mũ sắt trên đầu tên lính. Trước đây nó chưa từng gần người chết như thế này. Hồ ngoảnh mặt đi khi nó đặt tay lên cái mũ và ngó thấy ánh mắt của anh Sinh, anh đã chết. Sinh đã dạy Hồ sử dụng các loại vũ khí sắc bén. Anh là người thầy tử tế nhất trong đời Hồ.

Tên lính đã chết, Hồ chần chừ chốc lát rồi đứng dậy bước tới bên Sinh.

Sinh nằm đó, tay vẫn nắm cặp hồ câu kiếm mà anh yêu thích. Hồ cảm thấy những giọt lệ căm hờn và đau đớn cộm lên mắt, nhưng nó không để cho chúng rơi xuống. Thay vì khóc, nó sẽ làm một điều gì đó. Khi còn sống, cặp song kiếm này là vô giá đối với Sinh. Chúng là phần nối dài thêm của thân thể cũng như tinh thần của anh. Hồ sẽ vinh danh hương hồn anh Sinh bằng việc giữ cho tinh thần của món vũ khí đó tiếp tục sống. Nó lấy cặp kiếm từ đôi tay lạnh giá của người anh.

Hồ kiểm tra lại cặp kiếm thật nhanh trong lúc quay lại bên xác chết của tên lính. Ngoại trừ vài vết máu còn tươi dính trên mảnh lụa bọc đốc kiếm ra, thì cặp hồ câu kiếm còn trong tình trạng rất hoàn hảo. Cả hai mặt của lưỡi kiếm dài, thẳng, hai cạnh rất là sắc và cái móc câu lớn ở đầu mỗi lưỡi kiếm tượng trưng cho một cái vuốt cọp vẫn sắc bén, mạnh mẽ vô cùng. Các lưỡi dao bảo vệ tay hình lưỡi liềm vẫn sắc bén và những lưỡi dao găm đơn nhô ra từ chuôi kiếm cũng vậy. Cặp hồ câu kiếm rất vừa tay và đầy uy dũng trong tay Hồ. Hồ đặt cặp kiếm kề bên tên lính và bắt tay vào việc.

Hồ cởi cái mũ sắt của tên lính ra, rồi đến cái giáp nặng nề và mềm dẻo. Hồ đang tuột đôi giày ống ra khỏi chân hẵn thì đột nhiên có ai đó cất tiếng sau lưng nó.

“Mi làm gì đó?”

Hồ quay lại thấy một người tầm thước trung bình. Người này trông chừng ba mươi tuổi và có đôi tóc dài tết lại thành một bím dày. Hình như hẳn đang mặc bộ y phục của tân Hoàng đế, nhưng Hồ không thể biết chắc được trong bóng tối mù khói. Tuy nhiên gã lính thì thấy Hồ đang mặc áo bào cam.

Gã lính hỏi bằng một giọng bình tĩnh, trầm, “Mi trốn ở đâu này giờ hả nhà sư trẻ kia?”

Hồ trả lời bằng cách nhặt cặp hồ câu kiếm lên.

Gã lính nói, “Thằng nhóc, bỏ vũ khí xuống đi. Ta không hứng thú giết con nít. Ta chỉ bắt mi làm tù binh thôi. Ta hỏi mi lần nữa, mi đã trốn ở đâu?”

Hồ gầm lên rồi chồm tới gã lính.

Gã lính gọn gàng thanh thoát nhảy lui, rồi rút một thanh kiếm thẳng trong bao đeo bên hông ra. Hồ dừng lại quan sát. Cú nhảy đó thật ấn tượng và chỉ những kiếm khách thượng thừa mới mang kiếm thẳng.

“Đứng xuống đi, nhà sư trẻ. Mi không phải là đối thủ xứng tầm với ta.” Gã lính nói trong khi hất bím tóc dài về phía trước vắt qua vai rồi nhét nó vào trong dải khăn thắt lưng màu đỏ rộng.

Hồ suy nghĩ thật nhanh. Kiếm thuật là sở trường của nó, nhưng nó không biết chút gì về chiêu thức của kẻ lạ này. Và những điều nó biết về vũ khí của người này làm nó lo lắng. Trong khi phải mất một ngàn giờ để sử dụng đao thành thạo, thì kiếm thẳng, như cây kiếm của gã lính này, phải mất nhiều hơn mười ngàn giờ. Gã lính đã rút nó ra khỏi bao một cách tuyệt hảo và cầm nó trong một tay thôi thay vì hai tay - một tay để vung lưỡi kiếm hai cạnh, cứng nhắc, dài và tay kia làm đối trọng ra đòn. Gã này am hiểu và tự tin vào việc mình đang làm.

Mặc cho cái lạnh của ban đêm, Hồ bắt đầu toát mồ hôi. Cặp hồ câu kiếm mà nó cầm trên tay được đặc biệt thiết kế để chống lại những loại vũ khí

như kiếm thẳng, nhưng nó chưa từng sử dụng cặp kiếm của Sinh. Nó chỉ dùng cặp hồ câu kiếm của chính mình và mỗi vũ khí có linh hồn riêng của nó. Hồ đặt lòng tin vào linh hồn trong cặp câu kiếm của Sinh và xông lên.

Gã lính đứng thủ thế khi Hồ vung một thanh câu kiếm cao và một thanh thấp, với ý định làm địch thủ hoang mang - nhưng gã lính nhảy qua thanh vung thấp một cách điêu luyện và khóa chặn thanh vung cao bằng thanh kiếm của mình. Trong lúc đáp xuống mặt đất lại, gã lính phóng một cú đá dữ dội thẳng vào bộ ngực hở hang của Hồ. Hồ té ngửa ra sau và rên lên vì cú chạm với đế giày cứng của gã lính. Hồ biết là chưa bao giờ trong đời mình lại bị đá mạnh như vậy.

Một nụ cười nở ra trên đôi môi mỏng của gã lính. “Nhà sư này, ta sẽ cho mi thêm một cơ hội nữa. Hãy bỏ vũ khí xuống.”

Hồ hít vô một hơi sâu và lại tấn công lần nữa. Lần này, nó chém thấp cả hai kiếm. Tên lính nhảy lên cao trên hai thanh kiếm đang quét ngang của Hồ, nhưng Hồ xoay cả hai cổ tay lên thật mạnh và tiếp tục cú chém về phía gã lính đang trên không trung. Gã lính vung kiếm xuống để đỡ.

Khi thanh kiếm của gã lính chạm vào cặp câu kiếm, thì Hồ xoay cả hai cổ tay ra ngoài và kéo đôi tay dang ra, khóa hai lưỡi câu quanh thanh kiếm của gã lính. Hồ buông người xuống đất và lăn nghiêng 360 độ, giật thanh kiếm ra khỏi tay nắm của gã lính. Khi Hồ tung mình đứng lên, nó uốn lưng và nhả lực trên hai lưỡi câu nhẹ nhẹ. Thanh kiếm của gã lính bay lên mái nhà tằm đang cháy rừng rực.

Gã lính đứng trước mặt Hồ, tay không. Hắn lại mỉm cười và chỉnh lại bím tóc dài.

“Ta chưa từng thấy chiêu kỳ dị này, nhà sư ạ. Rất nguy hiểm cho mi, tuy nhiên hiệu quả đấy.”

Hồ gầm gừ, “Độc chiêu đó.”

“Tuyệt lắm. Mặc dù trông rất trẻ, mi đã cao tay lắm. Ta rất có ấn tượng đấy. Không uổng công ta đã phòng bị khi đến đây.”

Gã lính rút một cây dao găm ra từ dải khăn và một vật gì đó rơi xuống đất. Hồ nhận ra nó là một trong những quyển bí kíp rồng. Gã lính thấy được ánh mắt nhận biết trong mắt Hồ lóe lên thì gạt đầu.

“Nếu mớ tài liệu này không cực kỳ quan trọng thì ta có thể nghĩ đến việc đưa nó cho mi để đổi lấy việc học các chiêu thức câu kiếm tà đạo của mi. Kẹt cái là nó quan trọng nên ta không đổi được, thứ lỗi cho ta.”

Khi gã lính cúi xuống nhặt quyển bí kíp thì Hồ tấn công lần thứ ba. Gã lính nhảy lui, một tay cầm quyển bí kíp, tay kia cầm cây dao găm. Hồ tung một đòn căn bản bằng một thanh câu kiếm để thử phản ứng của gã kia với cây dao ngắn. Gã lính lại nhảy lui, lần này lại vung về đáp xuống trên cái mũ sắt của tên lính chết mà Hồ đã cởi ra. Hồ phóng tới tung một cú đá tạt trúng ngực đối thủ đang mất thăng bằng. Gã lính té ngửa ra đất và Hồ tung người đập mạnh và nhảy lên ngực gã. Hai đầu gối của Hồ đè mạnh hai tay gã lính xuống đất.

Đôi mắt tối của gã lính trợn tròn.

Hồ vung hai thanh câu kiếm thẳng xuống trước mặt mình. Mũi câu của mỗi lưỡi kiếm cắm sâu xuống đất ở hai bên đầu gã lính, hai lưỡi dao găm che tay dừng lại ở khoảng cách chỉ một sợi tóc trên cổ họng gã lính. Gã lính nuốt mạnh và cần cổ của gã chạm nhẹ vào mũi của một lưỡi dao găm hình bán nguyệt. Một dòng máu nhỏ xíu rỉ xuống cổ gã.

Gã lính nhìn vào mắt Hồ nói, “Tôi chịu thua rồi. Xin dừng sư hãy lấy bí kíp và tha mạng cho. Tôi sẽ mang ơn tha mạng của ngài. Xin hứa danh dự, tôi sẽ không bao giờ quên món nợ này.”

Hồ găm gù nghĩ, thật là dễ dàng nếu nhấn mạnh tay kiếm xuống và cho hồn gã châu trời. Nhưng lấy đi một mạng sống thì quả là khó hơn nó tưởng nhiều. Gã lính không chỉ đề nghị điều mà Hồ mong muốn nhưng cũng còn

là một ơn huệ trong tương lai. Có vẻ như Hồ sẽ được lợi nhiều hơn với việc để cho gã sống hơn là giết gã đi.

Hồ gừ lên, “Nhắm mắt lại đi!”

Gã lính làm theo.

Ngay khi mí mắt gã vừa khép lại, Hồ nắm chặt cả hai chuôi kiếm bằng tay trái và buông tay phải ra. Nó uốn cong cánh tay phải thật mạnh và chồm tới trước, vung cùi chỏ ngang qua thân, trên hai thanh kiếm bắt chéo. Đầu cùi chỏ nện trúng màng tang trái của gã lính, làm gã ngất đi.

Hồ hít một hơi thật sâu và đứng lên. Nó chống chuôi của cặp câu kiếm lên ngực gã, để hai lưỡi dao găm hình bán nguyệt sát vào cổ gã một cách nguy hiểm. Rồi nó giật bím tóc dày của gã ra khỏi dải dây lưng, lấy ba quyển bí kíp rỗng. Hồ lấy tiếp quyển thứ tư từ bàn tay mềm oặt của gã lính.

Hồ thận trọng giấu các quyển bí kíp vào trong túi áo bào và ngó xuống cặp hồ câu kiếm vẫn nằm trên cổ họng gã lính. Những thanh câu kiếm đó là vũ khí rất lợi hại, nhưng chúng rất khó mang theo. Hồ quyết định để chúng lại ở vị trí hiện giờ để nhắc nhở gã lính về lời hứa của gã.

Sứ mệnh của nó đã hoàn thành, Hồ chạy ra cổng chính và ngõ ngang trước một sự thể bất ngờ tệ hại nhất buổi tối hôm đó.

Chương 8

Hổ dừng bước khi gần đến cổng chính. Có điều gì đó không bình thường. Nó ngó chăm chăm qua ánh trăng mờ mờ khói - ngó lên, ngó xuống, nhìn tới, nhìn lui, liếc trái, liếc phải.

Chẳng có gì cả.

Cảm thấy không còn thời gian để hoài phí, Hổ bước lui nhiều bước, rồi phóng nhanh tới trước. Sáu sải chân đầu tiên, nó phóng ở tốc độ nhanh nhất có thể. Ở sải chân thứ bảy, nó liếc thấy có gì đó đang di động. Lúc đó thì đã quá trễ rồi.

Một bóng người vọt ra từ sau một trong những cánh cổng và đâm sầm vào nó. Cả hai ngã lăn xuống cỏ và Hổ cố thoát khỏi cái nắm chặt vào áo bào của mình bằng cách cắn vào tay đối thủ. Hổ vùng đứng lên, đối thủ cũng vậy. Hẳn là Ưng.

Gương mặt lạnh lùng của Ưng nhăn nhó vì đau đớn khi hấn tuột cái tay áo rộng quá khổ lên và xoa cánh tay.

Hắn hỏi, “Mi chạy đi đâu mà quỳnh quáng lên vậy hả, con mèo ướn kia?”

Hổ đáp, phun lời ra cùng với cái vị gớm ghiếc trong miệng, “Chạy càng xa mi càng tốt.”

Ưng mỉm cười, “Tại sao bỏ cả đời ra để chạy vậy? Theo ta đi. Ta có thể dùng một thẳng để quạu và dữ tợn như mi đó.”

“Đừng hòng.”

Ứng chồm tới trước và đôi mắt đen của hắn lấp lánh. “Thôi đi nào, Hồ. Theo ta thì bát cơm của mi sẽ luôn luôn đầy vun. Mi sẽ không bao giờ phải quét sàn nhà hay giặt vớ dơ của người khác nữa. Trong thế giới của ta, các đấng sĩ được ưu tiên về thực phẩm, trên tất cả mọi kẻ khác. Mi sẽ làm gì khác nào? Nhất là bây giờ Đại Sư đã tiêu rồi.”

Hồ quắc mắt nhìn Ứng.

Ứng nói, “Đúng vậy, Đại Sư đã chết. Ta vừa cho hồn lão về châu trời rồi.”

Mắt Hồ nheo lại, “Mi láo toét.”

“Mi có thật sự nghĩ rằng ta đứng được ở đây nếu lão còn thờ không?”

Hồ rùng mình như một con mèo bị ném xuống một dòng sông băng giá. Nó nghĩ, *Chắc là Ứng đang nói thật. Ứng chẳng bao giờ để dở dang điều gì.*

Ứng tiếp tục xoa cánh tay dưới tay áo. “Ta không đùa đâu, Hồ à. Đại Sư đã chết. Và chuyện này cũng là điều tốt. Lão không phải là kẻ thiêng liêng như mọi người nghĩ. Ta đã giải thoát cho mi và những kẻ khác bằng cách giết lão.”

“Hồ! Chạy đi!” có ai đó la lớn xuyên qua làn khói. Hồ ngược lên thấy Đại Sư đang bước khập khiễng về phía chúng. Ông đang kéo lê một chân và một cánh tay treo vô dụng bên hông.

Ứng rít lên với Đại Sư.

Đại Sư la lên, “Hồ! Nhảy đi!”

Hồ nhảy lui lại khi Ứng bất ngờ quất vòng quanh và vung cổ tay ra trong một bóng mờ. Hồ thấy tia phản chiếu lấp lánh của kim khí và cảm thấy một cái gì đó chạm nhẹ vào má phải. Ngay lập tức bên má đó nóng bỏng lên như bị phỏng. Máu chảy ròng ngang hàm của nó, xuống một bên cổ. Đó là roi

xích của Ưng quất! Hồ nhớ rằng Ưng đã chế ra những đốt kim loại dài, cứng, móc lại được với nhau để tiện giấu trong tay áo.

Hồ quay lại kịp lúc để thấy Ưng vung cái roi thép quất Đại Sư. Đại Sư cúi đầu xuống tránh ngọn roi nặng và bén. Ưng buông cây roi trong tay giữa chừng và thọc bàn tay kia thẳng về phía Đại Sư. Một tiếng *BÙM!* kinh hồn và Đại Sư bật té lui, một cái lỗ mở toang hoác trên ngực ông. Ông ngã quy xuống, tắt thở.

Hồ rống lên. Cơn đau nhói lên từ khớp miệng bên phải kéo lên tai khi nhát rạch trên má nó tét rộng hơn ra.

Ưng thả cây súng bốc khói mà hẩn giấu trong tay áo xuống và quay lại hướng Hồ. Hẩn nhe hàm răng nhọn hoác và thè cái lưỡi chẻ đôi ra.

Một tiếng la thất thanh vang trên tiếng lửa cháy lách tách của khuôn viên chùa.

“Ưng tướng quân! Ngài đến nhanh lên! Có chuyện liên quan đến mấy quyển bí kíp.”

Ưng quay đầu về phía tiếng la và Hồ nhìn theo ánh mắt của hẩn qua đám khói. Ngoài xa xa, gã lính mà Hồ đã đánh nhau với hẩn - gã có bím tóc dài - đứng trên mái của nhà tắm đang cháy phừng phừng.

Tên lính lại gọi Ưng lần nữa và Hồ lợi dụng sự phân tâm. Nó vọt chạy qua cánh cổng đang mở.

Chương 9

Tên lính giỏi nhất của Ưng đứng trên mái nhà tắm chờ Ưng. Hắn tên là Đường Lang, có nghĩa là “bọ ngựa” trong tiếng mẹ đẻ Quảng Đông của hắn. Như con bọ ngựa, hắn nổi tiếng về cả tính kiên nhẫn lẫn tốc độ nhanh nhẹn. Và giống như con bọ ngựa, tính tình hắn rất phức tạp. Võ công của hắn cũng vậy.

Đường Lang hai mươi chín tuổi và là phó tướng trong đạo quân của Ưng. Cái đuôi tóc dài và dày của hắn nổi bật giữa đám lính. Đúng lúc Ưng đến nhà tắm, có gần một trăm năm mươi lính đứng trong sân tối và ngập ngụa khói, đang nhìn lên Đường Lang.

“Có chuyện gì vậy?” Ưng hỏi khi đám đông tách ra nhường đường cho hắn.

Đường Lang cúi xuống những viên ngói đỏ nhạt thanh kiếm của mình lên. Khuất trong những ngọn lửa lung linh, hắn ngó xuống Ưng.

“Một tên sư trẻ đã đoạt lấy mấy quyển bí kíp rồi.” Đường Lang bình tĩnh nói, chỉnh cái bím tóc dài vắt qua vai.

Ưng quát lớn, “Cái gì? Nói lại xem!”

“Một tên sư trẻ đã đoạt lấy mấy quyển bí kíp rồi, thưa ngài. Tôi rất tiếc. Tôi hoàn toàn có lỗi.”

Ứng ngó Đường Lang trừng trừng hỏi, “Sao mi lại bất tài như vậy? Chuyện gì đã xảy ra?”

“Tôi lấy được mấy quyển bí kíp ở tàng thư theo lệnh của ngài.” Đường Lang nói, mặc kệ lửa đang cháy quanh mình. “Nhưng rồi tôi đụng đầu một nhà sư khá to con. Hắn tấn công tôi bằng một cặp hồ câu kiếm và lừa tôi với một chiêu thức rất xảo quyệt. Hắn ném thanh kiếm của tôi lên mái nhà này rồi đánh tôi ngất đi. Tôi nghĩ rằng đó là lúc hắn lấy mấy quyển bí kíp trong dải thắt lưng của tôi. Tôi leo lên đây để lấy lại thanh kiếm và thấy tướng quân ngoài xa. Tôi hi vọng là mình không làm gián đoạn việc gì quan trọng.”

Ứng quan sát mặt đất và thấy cặp hồ câu kiếm của Sinh. Hắn chộp lấy chúng và múa cao khỏi đầu mình.

“Có phải cặp câu kiếm này là thứ gã sư trẻ đã dùng không?”

Đường Lang đáp, “Thưa đúng ạ. Chính chúng đấy ạ.”

Ứng găm gù và chạy thẳng đến bức tường ở phía ngoài của nhà tắm. Thân hình hắn vẫn thẳng góc với mặt đất khi hắn bước hai sải chân dài đến bên hông của tòa nhà gạch, đôi chân hắn vận động như đang leo lên một đoạn cầu thang. Các dũng sư thường hoàn tất chiêu thức này bằng việc thực hiện một cú búng ngược ra sau. Ứng thì không. Lòng chân trần và các móng chân dài của hắn bám lấy những mô gồ ghề trên mặt gạch và hắn bắn người thẳng lên không trung. Hắn giơ cả hai tay lên cao hết cỡ, mỗi tay được nối dài thêm bằng một thanh câu kiếm và dùng hai vòng câu để níu lấy bờ rìa ngoài cùng của mái nhà. Rồi hắn tung người lên trên mái nhà, cầm theo hai thanh câu kiếm. Hắn tiến lại phía Đường Lang trên đỉnh tòa nhà đang cháy rừng rực lửa, đôi bàn chân trần bước nhẹ êm trên những viên ngói nóng.

“Đồ ngu!” Ứng thét vào mặt Đường Lang, thè cái lưỡi chẻ đôi ra ngo ngoe. “Mi hi vọng là mình không làm gián đoạn việc gì ư? Mi bị sao vậy? Ta đã nắm được tên sư nhóc ục ịch đó trong tay và ta để cho hắn thoát đi!

Tại sao vậy? Vì ta phải qua đây để giúp *mi* ! Nếu không vì *mi* thì lẽ ra ta đã bắt được thằng nhóc đó và có mấy quyển bí kíp rồi. AAAAAAAA!”

Ứng giậm dừ lao tới Đường Lang, vung cả hai thanh câu kiếm lên. Đường Lang khéo léo lách người né được cú tấn công của Ứng và trườn lên xuống trên những viên ngói cong trơn trượt phủ mái nhà dốc. Những ngọn lửa bốc lên trời qua những lỗ thủng to dần trên mái nhà và Đường Lang lợi dụng những ngọn lửa này. Bằng cách sử dụng chúng như một tấm mộc, hắn cố giữ khoảng cách giữa hắn và cặp câu kiếm. Hắn không phản công.

Ứng dừng tay lại và Đường Lang trượt xuống rìa của mái nhà, ngay trước mặt đám lính. Một bức tường đang cháy ngăn cách hắn và Ứng khi hắn quỳ xuống trên những viên ngói nóng giộp. Đuôi bím tóc dài quét nhẹ trên mái nhà.

Đường Lang nói, “Thưa tướng quân, xin ngài tha tội.”

Thở hổn hển, Ứng buông cặp câu kiếm xuống hai bên hông, chuyển trọng lượng thân thể từ chân này qua chân kia để bàn chân trần không bị phỏng.

Đường Lang cúi đầu, “Tôi biết tội lắm, thưa tướng quân. Thằng nhóc lợi hại không ngờ. Nếu biết hắn không phải là một tên sư tầm thường thì tôi đã phản ứng khác đi rồi. Tôi bất cẩn vì...”

Ứng gào lên, “ĐỪNG BAO GIỜ bất cẩn! Ta đã ra lệnh như vậy mà!” Hắn lại giơ cặp câu kiếm lên lần nữa.

“Thưa tướng quân, tôi sẽ không bao giờ tái phạm nữa! Xin tha lỗi cho sự bất tài của tôi.”

“AAAAAAA...!”

Ứng ném cặp hồ câu kiếm ra xa và nhảy từ mái nhà cao xuống bằng một cú búng người liên hoàn tuyệt đẹp.

Ứng thét lớn, “Bây đâu, theo ta ngay!”

Đường Lang chờ cho Ưng và những người khác đi được một đoạn rồi hần mới nhét bím tóc dày vào dải khăn thắt lưng và nhảy xuống bằng một cú búng người ba thế thật hoàn hảo.

Ưng dẫn nhóm lính đến cổng chính và ra lệnh cho chúng dàn thành một vòng tròn quanh cái xác mềm oặt của Đại Sư. Hần bước vào giữa vòng tròn ấy dưới ánh trăng.

Ưng tuyên bố, “Các người nghe đây chúng ta đến hủy diệt chùa Ấn Chân và toàn bộ sư sãi trong đó. Ta e rằng chúng ta mới thành công phần nào thôi. Ít nhất là có một tên sư trẻ đã thoát được và có thể còn nhiều đứa nữa. Một nhóm các người sẽ thu thập từng xác chết của bọn sư lại và chính tay ta sẽ kiểm tra từng xác một. Một nhóm khác sẽ đếm tất cả số binh sĩ của chúng ta đã bỏ mạng. Ta e rằng chúng ta đã thiệt hại hơn hai ngàn người để hạ một trăm tên sư. Điều này không thể bào chữa gì được và để cải thiện cho tốt hơn, ta phải huấn luyện chuyên sâu thêm cho các người, những kẻ còn sống. Ta không tiếp tục chấp nhận sự bất lực này thêm nữa.”

Đám lính cúi mặt nhìn xuống đất và bồn chồn đổi chân.

Ưng ra lệnh, “Tất cả bọn mi, hãy nhìn ta khi ta đang nói!”

Bọn lính nhìn lên gương mặt cau có giận dữ của Ưng.

“Đường Lang, mang thanh kiếm của mi đến đây cho ta.”

Đường Lang ngần ngại.

Ưng nói, “Đường Lang, hãy chứng minh lòng trung thành của mi đối với ta. Hãy tin rằng ta sẽ làm những điều tốt nhất cho đội quân này và cho Hoàng thượng. Mang kiếm đến cho ta.”

Đường Lang chần chừ thêm một chốc lát, rồi rút từ dải thắt lưng ra thanh kiếm còn trong bao. Hần trang trọng cúi thấp người trao thanh kiếm gia truyền. Ưng xé toạc cái bao kiếm ra và khinh bỉ ném nó xuống đất. Hần giơ thanh kiếm cao khỏi đầu bằng cả hai tay.

Bằng một động tác quét ngang, dài, Ưng bổ thanh kiếm xuống thành một đường vòng cung mạnh mẽ. Thanh kiếm lướt qua cái đầu đang cúi của Đường Lang khi Ưng xoay người. Khi đường vòng cung chấm dứt, thanh kiếm cắm sâu xuống đất và đầu của Đại Sư lăn lông lốc rời khỏi cái xác bất động của ông.

Ưng rút thanh kiếm lên khỏi mặt đất bằng một cái giật mạnh và thân nhiên ném nó qua một bên. Rồi hấn nắm lấy tai của cái đầu trọc Đại Sư và ném nó cho Đường Lang. Đường Lang vươn tay ra chụp cái vật xoay vòng vòng đó, mặc kệ máu bắn tóe lên người từ đầu xuống chân. Đường Lang kính cẩn đặt cái thủ cấp xuống đất cạnh bên mình và lau hai bàn tay đẫm máu vào vạt trước của chiếc áo bào lụa xanh.

Ưng nói với Đường Lang “Ta đã hứa mang dâng cái đó cho Hoàng thượng. Mi mang nó về dâng ngài giúp ta ngay lập tức nhé. Mi cũng báo cho ngài biết tin xấu rằng nhiệm vụ của ta chưa hoàn thành và ta không mơ tưởng đến việc nhận chức Đại tướng cho tới khi nào ta hoàn tất phần việc của mình trong sự thỏa thuận giữa chúng ta. Hiểu chưa?”

Đường Lang đáp, “Dạ hiểu, thưa tướng quân.”

“Tốt lắm.”

Ưng quay sang tay đầu lĩnh quan trọng thứ hai của mình, thái úy Vũ. Tay lĩnh tầm thước, mạnh mẽ đứng nghiêm. Gã chỉnh lại chiếc áo giáp.

“Thái úy Vũ, mi và phân nửa toán lính sẽ ở lại đây để rà soát và đếm xác chết. Rồi cởi lấy áo giáp của những tử sĩ của ta. Các người sẽ làm suốt đêm.”

Thái úy Vũ đáp, “Tuân lệnh, thưa tướng quân.”

Ưng quay sang đô úy Du, tay đầu lĩnh quan trọng thứ ba của mình. Đô úy Du thở dài và mân mê với cái mũ lụa to sụ của gã. Ưng ra lệnh, “Đô úy Du! Để ý này! Mi sẽ chia số lính còn lại thành từng toán rồi tỏa ra thông báo cho từng ngôi làng một trong phạm vi một trăm dặm rằng ta đang truy lùng các

nhà sư trẻ. Năm tên này trong độ tuổi từ mười một đến mười ba có thể đang ở đâu đó và một đứa trong bọn chúng có giữ bộ bí kíp mà ta muốn lấy lại. Mi phải thông báo cho tất cả biết rằng nếu kẻ nào bị phát hiện che giấu các nhà sư này hay mấy quyển bí kíp kia, thì ta sẽ tử hình kẻ đó, toàn bộ gia đình và tất cả bà con láng giềng của kẻ đó ngay lập tức. Có manh mối bất cứ ai liên lạc với một trong các nhà sư này hay mấy quyển bí kíp thì phải báo ngay cho ta, không được chậm trễ. Cho mọi người trên đường đi biết tên và vị trí của ngôi chùa “bí mật” này, ta sẽ chờ tin cập nhật tại đây. Nghe rõ chưa?”

Đô úy Du gật đầu và kéo mạnh chiếc áo bào lụa không một vết bẩn của mình. Ứng quắc mắt và chồm tới trước, từ từ xoay quanh trong vòng tròn đám lính. Đôi mắt đen của hắn nhìn vào từng người trong nhóm.

Ứng nói, “Hãy luôn nhớ rằng các người, những kẻ đang đứng đây, sẽ lãnh trách nhiệm không dễ dàng chút nào, bởi vì bọn mi phải mở to tai mắt ra cho dù đang ngủ hay thức. Ta tin chắc rằng ít nhất sẽ có một nhà sư trẻ mũi lòng mà quay lại. Giờ thì chia thành nhóm và bắt tay vào việc đi! Bọn mi có thể tìm ta ở cái nơi tồi tệ này cho tới khi có thông báo mới.”

Chương 10

Hổ chạy một mạch. Mặt đất kêu thành thịch dưới chân khi nó phóng qua những tảng đá và lao đi giữa những thân cây già to khổng lồ. Đôi mắt nó thu nhận lấy ánh trăng thảng hoặc chiếu bằng sự thành thạo của loài mèo, đôi chân trần của nó khéo léo tránh vô số rễ cây chằng chịt nằm ẩn dưới những hố sâu. Tim Hổ đập thành thịch, làm bật ra dòng máu nóng, dính dính từ vết cắt trên má. Nó nghiêng đầu qua một bên để cho máu chảy xuôi xuống cổ và lên trên cổ áo của chiếc áo bào thay vì nhỏ xuống đất, tránh để lại dấu cho Ưng và đồng bọn đuổi theo.

Chỉ một mình nơi này, tâm trí của Hổ vận động còn nhanh hơn cả đôi chân. *Làm sao mà Ưng có thể làm chuyện này?*

Hổ thường nổi giận vì những chuyện xảy ra với nó ở chùa Ân Chân. Nhưng nó chẳng bao giờ trả thù bằng việc giết người. Chuyện đó thật là điên rồ. Nó chưa bao giờ mơ tới chuyện giết Ưng là kẻ luôn luôn chọc ghẹo, sinh sự với nó. Một trong những người anh của Hổ có lần đề nghị giết Ưng để trả thù cho việc hãn công khai đổ lỗi cái chết của người bạn duy nhất của hãn cho Đại Sư; nhưng ông anh này chỉ nói đùa thôi. Mọi người đều biết những lời oán trách của Ưng là do buồn đau và sự phủ nhận. Nhiều nhà sư cũng cảm thấy hối tiếc cho Ưng vì họ biết chắc rằng nếu có ai đó để chịu lỗi cho cái chết thì đó chính là bản thân Ưng. Vì thế, thay vì trừng phạt Ưng vì những lời oán trách của hãn, thì các vị sư huynh lớn tuổi đã hài lòng khi Ưng tuyên bố sẽ rời xa khỏi ngôi chùa mãi mãi để lãng du trong những

khu rừng quanh đây. Họ hiểu hẳn sẽ cô đơn lắm và họ đồng ý rằng sự cô độc vĩnh viễn là hình phạt xứng đáng cho những hành vi của hẳn.

Ban đầu Hồ không đồng ý và nghĩ rằng Ưng nên nhận ít nhất là bốn mươi hèo tre. Tuy nhiên, giờ đây chính nó đang đào thoát một mình giữa chốn vô danh, thì Hồ lại nghĩ có lẽ các vị sư huynh nói đúng. Có lẽ sự cô độc giáng xuống còn mạnh và đau hơn hèo tre.

Hồ bắt đầu thấy đau buồn sâu sắc. Nó nhận ra rằng từ hồi nào đến giờ mình chưa bao giờ cô đơn. Nó luôn làm việc, luyện tập, học hành, ăn và ngay cả ngủ cũng với ít nhất là một trong bốn người anh em bên mình. Nó từng phàn nàn về việc chưa bao giờ được ở một mình và Đại Sư luôn nói với nó là nó nên thận trọng về những gì nó ao ước. Hồ bắt đầu nghĩ không có lời nào chân thật hơn đã từng được nói ra. Các anh em nó có thể làm bực mình, nhưng ít ra là nó luôn có một ai đó để cãi với nhau.

Hồ nhận thấy rất rõ rằng thỉnh thoảng nó và các anh em hòa thuận với nhau. Một điều mà chúng cùng nghĩ giống nhau là những cảm nhận tiêu cực về thời khóa biểu hàng ngày của chúng. Chúng đều theo những hoạch định nghiêm khắc mà Đại Sư đặt ra cho chúng từng giờ một và chúng chẳng bao giờ có thời gian rảnh. Hồ đã cảm nhận mạnh mẽ nhất về cái ước muốn được ở một mình, điều đó là lý do tại sao nó ngạc nhiên khi giờ đây khám phá ra rằng dường như nó có tất cả thời gian trên cõi đời này, thì nó lại không biết rõ mình nên làm gì với cái thời gian đó.

Tâm trí Hồ tiếp tục chạy đi càng lúc càng xa khỏi cái công việc sắp tới, đó là việc chạy càng nhanh càng tốt xuyên qua khu rừng tối mà không để mình bị thương; cho tới khi một cái rễ cây to vươn lên chộp lấy chân nó. Nó ngã thật mạnh.

Hồ nằm trên thảm lá khô, lấy lại sức. Nó tự mắng mình về tội mãi mê suy nghĩ rồi nhấc đầu lên thì một giọt nước mắt mặn mặn rơi ra từ con mắt phải, thấm sâu vào vết rách ngang má. Nó chống lại được nỗi thôi thúc được òa khóc và nhắm chặt hai mắt lại, cắt đứt dòng nước mắt chực tuôn trào. Rồi nó đứng dậy. Không có cái xương nào gãy và không có cái khớp nào bị trật.

Nó thò bàn chân phải vào một vũng ánh trăng nhỏ và thấy rằng phần trên cùng bắt đầu bầm. Bàn chân nó đau lắm, nhưng không đau nhiều như trên má, nhưng cái đau trên má cũng chỉ bằng nửa cái đau đang lớn dần lên nơi sâu thẳm tâm hồn.

Gió dấy lên một lát và Hồ cảm thấy đêm có vẻ lạnh dần lên. Hẳn là do độ cao so với mặt biển. Nó đã cố ý chạy về phía ngọn núi thấp gần nhất, hiểu rằng nếu leo lên đủ cao thì có thể tìm được thứ sẽ giúp giữ cho tình cảnh tệ hại của nó không trở nên tệ hơn nữa: đó là rêu-máu.

Giống như việc tự vệ, thảo dược là chuyện sống còn, do đó tất cả các dũng sư đều học nó. Hồ quẹt ngón tay trở ngang qua vết rách trên má. Những vết cắt trên mặt vẫn rỉ máu và vết cắt đó rất dài và sâu. Nếu mất máu nhiều quá thì nó sẽ ngất và lúc đó thì ai mà biết được chuyện gì có thể xảy ra với nó chứ? Loại rêu-máu có tác dụng cầm máu. Loại rêu này không công hiệu với tất cả mọi người, ngay cả với bất cứ một anh em nào của nó, nhưng lại rất tuyệt với nó. Khó mà tìm thấy rêu trong bóng tối, nhưng nó không thể chờ cho tới khi mặt trời mọc. Hồ thấy ngoài xa xa ánh trăng chiếu sáng hơn lên mặt đất, điều đó có nghĩa là tán lá trên đầu mỏng dần đi. Đó là dấu hiệu tốt. Nó đi tới đó.

Chẳng bao lâu Hồ tìm thấy cái nó cần: một mảng rêu-máu nhô ra từ bên dưới một khúc cây đổ. Khi vơ được một nắm rồi, nó tìm ra một hòn đá trơn láng bằng cỡ nắm tay để dùng như một cái chày giã và một tảng đá phẳng lớn để dùng tạm làm mặt cối. Sau khi phủi bớt bụi đất và những phần úng vữa của mớ rêu đi, Hồ bắt đầu giã nát chỗ rêu. Nó làm thật nhanh, cố không gây ra tiếng động. Mọi việc không như ý nó muốn cho tới khi nó nhớ ra rằng thiếu mất một thành phần chính yếu, đó là nước. Để có được độ đặc như hồ thích hợp để đắp lên vết thương, thì người ta cần cho thêm một ít chất lỏng. Hồ phải ứng biến thôi. Nó nhổ nước bọt lên cái mớ rêu được nghiền nát đó.

Sau khi giã và nghiền thêm một ít nữa, Hồ múc mớ hồ nhão đó lên một bàn tay và đắp lên vết thương bằng bàn tay kia. Gần như máu ngừng chảy

ngay lập tức. Cái cảm giác nhức nhối ghê gớm mà nó cảm thấy khi gió thổi vào vết thương cũng ngưng lại. Tuy nhiên, gió lại làm nó rất lên bằng những cách khác. Gió làm lạnh chiếc áo bào vẫn còn ướt vì nằm trong chum và làm cho vải dính sát vào thân thể. Hồ rùng mình. Nó cần một chỗ trú thân. Thật là may mắn, một thứ mà vùng rừng núi không bao giờ thiếu là đá. Đủ các cỡ đá. Nó tìm được một mô đá trời lên có mặt cản gió, rồi lăn vào nằm co ro bên trong.

Hồ không thể nhớ được có bao giờ nó cảm thấy mệt đến kiệt sức như vậy chưa. Giáo trình huấn luyện ở chùa Ân Chân rất khắc nghiệt, nhưng nó chưa từng cố sức nặng nhọc trong thời gian dài như thế này và trước đây chưa từng có quá nhiều chất *adrenaline* được chảy trong cơ thể. Hồ chịu thua cơn mệt lả. Nhưng ngay cả khi thân thể thư giãn và thở chậm lại thì tâm trí nó vẫn suy nghĩ miên man.

Nó băn khoăn, *Các huynh đệ của mình chạy đi đâu rồi? Tại sao họ không ở lại hòng làm một điều gì đó? Và giờ thì họ đi mất rồi, chỉ còn một mình mình với mấy quyển bí kíp thôi, mình nên làm gì với chúng đây?*

Hồ bối rối quá. Nó bị bản năng dẫn dắt, không nguyên cố gì cả. Bản chất của nó không quen suy nghĩ nhiều.

Mệt lả, lạnh và cô đơn, nó nhắm mắt lại.

Chương 11

Tên lính hỏi, “Ông nghĩ ông ta sẽ ở dưới đó trong bao lâu?”

Thái úy Vũ đáp, “Ta không biết, chỉ mới một vài giờ thôi, nhưng như ta biết thì Ưng tướng quân có thể ở lại dưới đó mãi mãi.”

“Ông nghĩ là ông ta đang làm gì?”

“Ta chẳng muốn biết làm gì. Thôi im đi, tiếp tục đào đi. Nếu ông ta gặp mình trước khi mình kết thúc thì ông kết liễu *mình* luôn đó. Ta chưa hề xin phép ông để làm chuyện này.”

Ưng nằm ngủ trên nền đất lạnh bên trong đường hầm thoát thân của chùa Ấn Chân, quên đi những việc bộ hạ của hắn đang làm trên mặt đất. Chẳng bao lâu sau khi hắn kiểm tra những nhà sư đã chết và xác định rằng Hồ và bốn cậu nhóc khác đã trốn thoát thì hắn đi xuống dưới đất. Ưng cô độc tự bản chất và thường cần những lúc một mình.

Thời gian một mình cũng rất quan trọng đối với Ưng khi hắn còn sống ở chùa Ấn Chân; và hắn từng lén lút chuồn đi mỗi khi có cơ hội. Trong nhiều năm, cái đường hầm thoát thân đã là nơi ẩn náu ưa thích của hắn. Đó là một nơi mà hắn có thể ở một mình. Một nơi mà hắn có thể là chính mình. Mặt dù trần gian xem hắn như là một con chim ưng, trong tim hắn thì hắn nghĩ mình là một con rồng hoàn toàn uy dũng. Qua nhiều năm, cái đường hầm đã trở thành hang ổ riêng của Ưng. Chẳng ai thèm xuống đó vì những cái bẫy ngầm. Không một ai, thật vậy, ngoại trừ Hồ.

Thỉnh thoảng, Ưng thả mình vào giấc ngủ trong đường hầm. Khi hăn không lên ăn cơm hay bỏ buổi tập thì ai đó sẽ phải xuống đó đánh thức hăn dậy. Ưng ghét bị đánh thức và ngay lập tức sẽ nổi đóa mắng chửi bất cứ kẻ nào phá bình hăn. Do vậy không có vị sư nào thích đến gần hăn khi hăn ngủ. Không có vị sư nào, đúng vậy, ngoại trừ Hồ, kẻ dường như tìm thấy niềm vui đặc biệt trong việc chọc tức Ưng. Hồ háo hức xung phong mỗi khi cần đánh thức Ưng dậy, nhất là dưới đường hầm tối om, nơi không có ai trông chừng. Hồ sẽ dùng thị giác tốt kỳ lạ trong điều kiện ít ánh sáng của mình để từ từ theo dõi Ưng, lặng lẽ, trước khi đánh thức hăn dậy bằng một cú đấm hay cú đá mạnh hết sức.

Và do đó có một mối quan hệ đặc biệt hình thành giữa Ưng và Hồ. Ưng hành hạ Hồ vào ban ngày và Hồ sẽ chơi lại khi Ưng ngủ. Những cảm nhận về Hồ của Ưng là một phần lớn của cái nguyên cớ mà hăn cần có đôi chút thời gian một mình trong lúc này. Hăn buồn bực vì mấy quyển bí kíp bị lấy mất, nhưng đặc biệt buồn bực vì Hồ lại là kẻ làm chuyện đó. Trong khi nằm ở đó, Ưng mơ thấy hăn đang trên đường theo đuổi truy lùng Hồ. Ưng thích cái cảm xúc mạnh của cuộc săn đuổi và nó làm cho hăn thấy đau đớn vì hăn không thể săn đuổi nữa. Bây giờ trách nhiệm của hăn là điều khiển nỗ lực của người khác. Tất cả những gì hăn có thể làm là ngồi yên và quan sát.

Ưng cảm thấy có cái gì đó lướt nhẹ qua mũi làm hăn tỉnh dậy và ngay lập tức nổi đóa. Nhưng không có ai ở đó cả. Mấy viên đá nhỏ và một ít bụi rơi lên đầu hăn, một dòng đều đặn rồi nhanh chóng trở thành một con sông tuôn ào ạt. Ưng cố lặn qua một bên và cuộn mình lại như một trái bóng khi con sông trở thành con sóng triều đầy mãnh vận và bầu trời mở toang trên đầu hăn.

Thái úy Vũ chồm thân hình to bè, mạnh mẽ của hăn tới và ngó xuống cái lỗ to đùng. Tên lính giúp hăn đào nằm trên nền của đường hầm thoát thân, trên ngọn một đồng đất. Tên lính ném cái xuống bị gãy qua một bên và ngó lên thái úy Vũ đóng khung trong ánh nắng sớm.

Thái úy Vũ hỏi tên lính, “Dưới đó mi sao rồi?”

Tên lính rên lên, “Vâng, vâng. Tôi đã *bảo* ông là mình không nên đào trong cái chỗ này! Tôi có cảm giác cái đường hầm...”

“Suýtttt!” Thái úy Vũ gần giọng thì thầm, “Đừng nói lớn! Ứng tướng quân chắc vẫn còn đâu đó bên dưới này. Ta không muốn ông nghe tiếng mình.”

Tên lính nói, “Yên tâm đi. Nếu tướng quân là...”

Một phần của đồng đất kế bên đầu của tên lính đột nhiên nổ tung, nhường chỗ cho một cái nắm tay được chuyển thành một ửng trảo tuyệt hảo. Nắm tay vỗ xuống cổ họng tên lính. Bốn cái móng tay dài ngập sâu dọc theo một bên thanh quản của hắn. Móng ngón tay cái sắc như dao cạo cắm ngập vào phía bên kia. Nắm tay xiết chặt cho tới khi không còn âm thanh nào thoát ra từ miệng tên lính. Rồi bàn tay trảo đột ngột buông ra. Tên lính đổ nhào khỏi đồng đất, tuyệt vọng gào lên cầu cứu. Chẳng ai đoán hoài.

Cả đồng đất nhúc nhích, rồi Ứng tướng quân trôi lên từ đồng xà bần đổ nát như một con phượng hoàng bám đầy bụi đường. Hắn nhảy lên ngọn đồng đất, rồi nhảy tiếp và bay vút lên qua cái lỗ hổng, hai tay dang rộng ra. Hắn đáp xuống trước mặt thái úy Vũ đang bước lùi lại nhiều bước. Ứng lắc mạnh đầu giận dữ, “Mi nghĩ mi đang làm gì đây?” Bụi đất bay mù mịt.

Thái úy Vũ nuốt nước bọt, “Đào cái hố, thưa tướng quân.”

“Ta hiểu vậy rồi, thằng ngu. *Tại sao* mi lại đào?”

“Chúng ta cần chôn người chết, thưa tướng quân.”

“Chôn người chết ư?” Ứng hỏi, chồm tới thái úy Vũ.

Thái úy Vũ đáp, “Vâng, thưa tướng quân. Mình nên chôn các tử sĩ. Mình cũng nên chôn các nhà sư nữa. Chúng ta cần phải tôn trọng người chết.”

Ứng hỏi, “Và khi nào mi nghĩ là mi có thời gian cho vụ này?”

“Thưa tướng quân, chúng tôi đã bắt đầu làm.”

“Ta thấy điều đó! Sẽ mất cả mấy ngày để mi và bọn lính đào cho đủ hố.”

Thái úy Vũ ngần ngại đáp, “Chúng tôi biết, thưa tướng quân. Nhưng bọn lính nghĩ cũng đáng công. Chúng sẵn sàng nỗ lực nhiều hơn nữa nếu cần. Chúng sợ.”

Ứng cau mặt và những vết nhăn trên mặt hằn sâu. “Sợ cái gì?”

“Lúc này chúng tôi phát hiện ra một chuyện. Một chuyện rất kỳ quái.”

Ứng hỏi, “Chuyện gì?”

Thái úy Vũ hoang mang đáp, “Một cái xác bị mất. Một trong những nhà sư bị chết. Thật ra, không phải là nhà sư bất kỳ nào, mà là Đại Sư của chùa Ẩn Chân.”

Ứng thét lên, “CÁI GÌ?”

Thái úy Vũ đáp, “Tôi biết, thưa tướng quân. Thật là khó tin, nhưng thật là vậy. Bọn lính tin là xác chết đi tìm cái đầu của nó.”

Ứng nạt, giọng giễu cợt, “Chuyện đó thật lỗ bịch. Không có chuyện xác chết không đầu đứng dậy bỏ đi.”

“Tôi cũng bảo bọn lính đúng y như vậy! Nếu ngài hỏi, thì tôi nghĩ là mấy con ma khác đến mang nó đi.”

Ứng lại thét lên, “CÁI GÌ? Mi khùng rồi à?”

Thái úy Vũ đáp, “Thưa tướng quân, không có cách giải thích hợp lý nào khác. Chúng ta có ít nhất hai tên lính gác ở mỗi cổng từ trước khi ngài xuống đường hầm. Chính Đường Lang bố trí lính gác trước khi ông ấy đi. Không có một kẻ nào có thể xâm nhập vào rồi trở ra mà chúng ta không phát hiện được. Nó phải là hồn ma thôi. Không được chôn cất tử tế thì linh hồn của *tất cả* những kẻ này sẽ trở thành ma đói trên trần gian này thay vì hồi sinh qua kiếp khác. Chúng ta phải tôn trọng họ. Ai mà biết được họ sẽ làm chuyện gì đây?”

Ứng vung tay xô thái úy Vũ ngã xuống đất và bước qua người hăn, đứng dạng hai chân trên thân thể to mập của Vũ. Bình thường thái úy Vũ chẳng sợ một ai, nhưng hăn nhắm mắt lại khi thấy Ứng cong môi lên và thè cái lưỡi chia ngọn ra.

Ứng rít lên, “Nghe ta nói này, bọn lính phải sợ *ta* hơn bất kỳ con ma nào. Bảo chúng ngưng đào ngay lập tức. Tất cả bọn chúng phải lột áo giáp của xác lính chết ra như ta đã ra lệnh. Rồi mi và bọn lính làm mấy cái xe đẩy để chở chúng. Sẽ mất khá nhiều thời gian để bọn mi làm xong chuyện này. Không chôn cất ma nào nữa.”

“Nhưng...”

Ứng hỏi, “Nhưng cái gì?”

Thái úy Vũ nói, hai mắt mở to, “Thưa tướng quân, còn chuyện khác nữa. Bọn lính tin rằng chúng đang bị theo dõi. Bọn chúng đều nói về chuyện đó. Tôi cũng tin chúng. Chính tôi cũng cảm thấy điều này. Bọn lính nghĩ rằng một số người chết đã trở thành ma đói rồi và chúng đang theo dõi... chờ chúng ta đi ngủ thì chúng có thể ăn tươi nuốt sống hồn của chúng ta.”

Ứng gào lên, “VẬY THÌ BẢO BỌN CHÚNG HÃY THỨC! GIỜ THÌ ĐI LÀM VIỆC ĐI!”

Ứng quay đi, lắc đầu ngao ngán. Hăn nghĩ, *mấy thằng ngu mê tín*. Trong một thoáng, Ứng phân vân định nói với thái úy Vũ rằng gã đúng khi tin rằng có cái gì đó đang theo dõi vì hăn cũng cảm nhận điều ấy; và hăn biết chắc rằng hăn biết đó là cái gì. Tuy nhiên, sau cùng Ứng quyết định chống lại điều đó. Hăn không muốn bộ hạ của mình trở nên phân tâm hơn nữa.

Chương 12

Hồ trần trọc trên nền đất lạnh giá và ẩm ướt, mơ màng nửa thức nửa ngủ. Mỗi khi tâm trí nó chìm xuống bên dưới những ngọn sóng của sự tỉnh thức, thì cùng ba câu hỏi như cũ trôi lên và bộ óc của nó lại bập bênh trôi nổi trên mặt nước.

Tại sao Ung lại làm chuyện này?

Các anh em mình ở đâu?

Làm gì đây với mấy quyển bí kíp?

Các câu hỏi cứ tàn nhẫn lặp lại. Trong sự tập luyện trước đây của nó không có điều gì giúp nó về chuyện này. Hãn đã luôn luôn dựa vào bản năng, phản ứng lại các nguồn lực từ bên ngoài. Hồi nào đến giờ nó chưa hề chống lại những nguồn lực từ chính bên trong con người mình. Và trước đây chưa bao giờ nó rơi vào hoàn cảnh phải chọn đường đi cho chính mình. Cho dù nó ghét chuyện đó, Đại Sư luôn luôn đặt ra đường đi trước mặt nó. Nhưng Đại Sư qua đời rồi. Hồ phải tự chọn đường cho mình để tiến lên thôi.

“Luôn luôn nhớ rằng con đại diện cho chùa Ấn Chân.” Đó là điều mà Đại Sư đã dạy ở chùa trong cuộc tấn công. Hồ hiểu rằng Ấn Chân có nghĩa là “sự thật được ẩn giấu” và rằng có thời những người sáng lập nên chùa Ấn Chân là những kẻ lang bạt như nó bây giờ. Bất cứ nơi nào những người

sáng lập đi qua, thì họ là những kẻ bảo vệ chân lý và cứu khốn phò nguy. Hồ nhận ra rằng mình cũng phải làm y như vậy.

Nhưng mình sẽ đi đâu đây? Hồ tự hỏi. Mình nên làm cái gì nữa đây?

Hồ khẩn cầu các vị tổ sư cho nó một thứ dấu hiệu nào đó và trong khi tâm trí chìm xuống vùng vô thức một lần nữa thì nó nghĩ rằng nó nghe một lời đáp.

Từ đâu đó xa xăm, một con cọp gầm lên và tiếng người ta reo hò vang rền. Hồ thức ngay, bật dậy, cái đầu to trọc lóc suýt va trúng cái gò đá thấp đã cho nó trú khi nó cố dỗ giấc ngủ. Ai đó đang hành hạ một con cọp. Nó nghe được như vậy. Nó cảm nhận được. Và nó sẽ không cam chịu điều đó. Dù thế nào đi nữa thì nó là một đấng sư của chùa Ấn Chân. Nhiệm vụ của nó là bảo vệ chân lý và cứu khốn phò nguy. Khi mặt trời vừa bắt đầu nhô lên trên những ngọn cây phía Đông, Hồ kiểm tra lại mấy quyển bí kíp an toàn trong túi áo bào rồi phóng mình xuống sườn núi đá đi trở vào khoảng rừng già.

Hồ ý thức rất rõ rằng việc hiểu rõ kẻ thù của mình thường là yếu tố then chốt dẫn đến chiến thắng. Trong khi chạy, nó cố nhớ lại những điều ít ỏi mà nó biết về những tay thợ săn cọp. Thợ săn - nếu có thể gọi họ như vậy - sẽ đào một cái hố lớn trên khoảng giữa đường đi của cọp, sắp hàng những cây chông tre sắc lẹm chôn chặt dưới đất, rồi phủ sơ cây lá lên trên. Rồi họ sẽ sắp xếp một “cuộc dồn đuổi”. Vũ trang bằng những cây thương dài, họ la hét náo động lên. Cọp muốn tránh xa người, vì thế con cọp bị săn sẽ chạy trước nhóm người để cố tránh xa họ ra, thường thường nó theo con đường quen thuộc của nó. Nếu không thận trọng, nó sẽ rơi xuống cái hố, bị trúng chông xuyên thân và mắc kẹt ở đáy hố mà không thể nhúc nhích gì được. Bọn thợ săn ập đến, nhưng không phải để kết thúc nỗi đau khổ của con vật. Thay vì vậy, họ sẽ quất nó liên tục bằng mũi kim loại sắc lẹm của cây thương dài, hành hạ nó hàng giờ để máu chảy ra từ từ cho đến chết.

Người ta làm điều này chỉ để cảm thấy mình có quyền lực mạnh mẽ. Họ tự xưng là những thợ săn “thể thao”. Hồ sẽ không để kẻ nào cảm thấy mạnh

mẽ bằng sinh mệnh của một con thú. Nhất là khi con thú đó lại là một con cọp.

Trước một lúc lâu, Hồ đủ gần để nghe tiếng người nói chuyện. Nó đi chậm lại. Dường như có ba người đàn ông và một đứa bé, một trong những giọng nói khá nhỏ. Hai giọng nói thì rất to và thô lỗ, Hồ nghĩ rằng chắc cả nửa nước Trung Hoa nghe họ khoác lác. Chắc hẳn hai kẻ đó là thợ săn.

Tay thợ săn thứ nhất nói, “Thưa ngài, ngài mạnh mẽ quá, thật là bình tĩnh khi đứng trước con của một con dã thú.”

Tay thợ săn thứ hai nói, “Còn con của ngài thì can đảm ghê, cầm cây thương của nó đứng cạnh ngài.”

Hồ nổi giận. *Can đảm? Mạnh mẽ?* Mấy tay này đào cái hố lừa bẫy một con cọp. Họ biết quái gì về lòng can đảm và sức mạnh chứ? Hồ nheo mắt lại. Hai lỗ mũi nó hình lên. Nó sẽ dạy mấy tên khoác lác này biết thế nào là lòng can đảm và sức mạnh.

Ngay lúc đó, có tiếng rên rỉ. Ban đầu nhỏ nhỏ, rồi lớn dần lên. Tay thợ săn thứ hai nói, “Đâm nó nữa đi, chàng trai can đảm!”

“Không, không!” tay thợ săn thứ nhất hào hứng nói, “Đừng *đâm* nó, *kết liễu* nó đi! Kết liễu con quái thú nhóc đi, còn tôi thì kết liễu mẹ nó kệt dưới hố.”

Tay có giọng nói nhỏ cất tiếng làu bàu, rồi thêm một tiếng rên rỉ nữa, theo sau một tiếng rống thật to. Vậy là có *hai* con cọp cả thảy! Con mẹ ở dưới hố, còn con của nó ở một bên kia. Hồ lao nhanh về phía tiếng nói, nhìn xuống mặt đất khi đang chạy. Không ngừng bước, nó cúi xuống chụp lấy một nhánh cây gãy dài chừng bằng với chiều cao của nó. Vặt đi những nhánh con nhỏ ra khỏi cành cây khô giòn, ném chúng xuống đất. Nhánh cây trở thành một cây côn để dùng tạm, vừa già vừa khô xem chừng nó sẽ gãy ngay trong cú va chạm đầu tiên. Nhưng nó chỉ cần một cú một thôi. Hồ cúi đầu thấp xuống và nhảy vọt qua một hàng cây dương xỉ cao, đẫm sương. Khi tuôn qua phía bên kia, nó chạy nhanh hết cỡ.

Quá sức ngạc nhiên, bọn thợ săn thấy một cậu bé to con, cường tráng, trong chiếc áo bào màu cam chạy về phía mình, tay cầm một khúc cây dài, cong queo. Đầu nó trọc lóc và những giọt sương to bám vào lấp lánh trong nắng sớm. Cổ chiếc áo bào bị máu khô đóng vảy kéo thành sọc ở một bên và má bên đó của nó dường như có một miếng rêu mọc ra. Lửa cháy ngun ngút trong mắt nó khi ban đầu nó lao thẳng một mạch đến, rồi đổi hướng một chút và phóng thẳng đến tay thợ săn đứng gần cái hố nhất.

Nhiều khi một sự đổi hướng nhỏ thôi lại có thể làm mọi thứ thay đổi, thành tốt hơn hay xấu hơn. Khi ban đầu Hồ phóng vào khoảng rừng trống, nó thấy một con cọp con phía tay phải, bị một nhà quý tộc, mặc lụa xanh sáng lung linh từ đầu đến chân, dõn vào một vách đá. Một thằng bé mặc tương tự như thế, trạc tuổi của Hồ đứng kế bên tay đó, cầm một cây thương được trang trí màu mè. Thằng bé rụt rè thọc con cọp con trong khi tay đàn ông lạnh lùng đứng im lặng, tay hấn khoanh lên mặt trước của chiếc áo bào lịch lãm. Hồ định ngăn thằng bé lại thì nó thấy hai tay thợ săn đứng trên một cái hố lớn. Một kẻ đang ở tư thế sẵn sàng phóng cây thương bằng cả hai tay. Hồ nhận ra tư thế đó. Đó là thế đâm mũi cuối cùng. Tay thợ săn đó sắp kết liễu con cọp mẹ. Hồ đổi hướng giữa khi đang sải bước. Không dứt khoát nên ra tay hay phản ứng lại với kẻ tấn công đang lao đến, tay thợ săn cầm ngọn thương giơ cao chần chừ khi Hồ tiến đến gần. Hồ thấy được sự chần chừ của hấn và lăn mình xuống đất. Hồ lăn tới nhanh và mạnh trên vai phải, rồi bật đứng dậy và phóng tới, dùng mãnh đâm đầu gậy thẳng tới bằng cả hai tay. Hồ lường trước được lực đề kháng đáng kể khi đầu gậy chạm vào phần giữa của tay thợ săn, đẩy hấn bắn ra sau vào trong cái hố. Không thể tưởng tượng được nỗi ngạc nhiên của Hồ khi cây gậy không gặp sức đề kháng nào cả.

Tay thợ săn thứ hai cố hạ mục tiêu của Hồ ngay cái lúc Hồ bắt đầu lăn. Không có gì ở đó để nhận chịu lực từ cú đâm dũng mãnh của nó, đà đẩy không kiểm soát của Hồ đưa nó rơi thẳng xuống hố.

Chương 13

Cọp mẹ nằm nghiêng dưới đáy hố, một cây chông tre dài từ dưới đất đâm lên xuyên qua một chân sau của nó. Cây chông thứ hai từ bụng nhô ra, thẳng đứng, còn làn da bụng của nó cứ nhấp nhô lên xuống mỗi khi nó cựa cựa đổi thế nằm hay thở sâu. Mũi một cây thương được trang trí bị gãy xuyên vào vai nó.

Không báo trước, đột nhiên một gã trai trẻ lao xuống hố, đầu xuống trước, hai tay dang ra trước mặt. Con cọp giật dữ gặm lên và ngoái đầu lại, sẵn sàng tìm hiểu vật thể lạ đó bằng hàm răng hung bạo. Khi nó thấy cái tay áo của gã lướt nhẹ qua mõm, nó ngoạm phập lại với tất cả sức mạnh. Một tiếng nghiến răng rắc dữ dội và gã trai trẻ quẩn mình trong khoảng không. Cánh tay áo của gã rời khỏi thân thể, tan thành hàng ngàn mảnh. Đôi chân trần giậm mạnh xuống xương sườn con cọp và gã văng ngược lên không trung, đẩy vào cạnh ngực của nó. Gã trai không hề thốt ra được lời nào. Điều đó thật lạ. Gã gần như văng lên nửa đường đến mép trên của cái hố trước khi nó hiểu ra vì sao. Nó chưa dứt được cái cành cây ra khỏi người của gã. Nó đã đập tan thứ cành lá cây gì đó. Nó gặm lên khi gắng hết sức nhấc toàn thân lên và nhảy vồ tới gã trai trẻ đang tháo chạy bằng bàn chân đầy vuốt sắc tàn độc. Lần này, gã trai trẻ rú lên đau đớn.

Hố rơi xuống góc rìa xa của cái hố, chồm hồm như cóc. Nó cố nhảy tới trước hai lần để có được một khoảng không gian giữa nó và cái hố, mông nó đau nhói với mỗi cú đẩy của đôi chân. Nó đứng dậy xoay người kiểm

tra. Đầu mút của một trong những cái vuốt sắc lém của con cạp đã xé toạc một lỗ lớn ở phía sau của chiếc áo bào và quần của nó và hốt lướt qua trên mặt làn da nó. Dường như nó không chảy máu, nhưng khó mà biết được rõ; nó không thấy được gì chung quanh mình. Trong khi duỗi người và xoay quanh khắp mọi hướng, cố xem xét mọi chuyện, thì nó nhận ra rằng những tay thợ săn đang ở phía bên kia của cái hố đang cười ồ lên âm ỉ. Hồ trừng mắt nhìn chúng.

Tay thợ săn thứ nhất cười rộ, “Cóc Sắt Thoát Móng Vuốt Thần Chết Bằng Cái Đũng Quần! Quả là một chuyện độc đáo!”

Hồ gầm gừ, “Ta không phải là cóc. Ta là cạp.”

Tay thợ săn thứ nhất nói, “Mi đúng là vậy mà, nhóc. Đây, điều mi vừa làm thật là tuyệt. Do đó, vì tôn trọng tài năng của mi và vận may quá lớn của mi, ta bỏ qua chuyện mi suýt nữa giết ta. Đồng ý chứ? Đây này, để ta tặng mi một ít thảo dược khử trùng mà ta có mang theo... NHƯNG, mi phải tự tay đắp thuốc nhé!”

Tay thợ săn thứ nhất cười rú lên. Tay thợ săn thứ hai cũng rú lên theo gã.

Hồ quát lên, “Ta không cần gì từ cái thứ người như bọn mi.”

Cả hai tay thợ săn ngưng cười.

Tay thứ nhất hỏi, “Mi nói lại xem? *Cái thứ người như bọn ta*, mi nói vậy phải không? Và cái thứ đó là thứ gì?”

“Bọn nhà quê hèn nhát không biết tôn trọng lễ sống!”

Tay thợ săn thứ nhất nhướng mày, “Đây, thẳng nhóc. Ta chỉ muốn giúp mi sau khi mi vô cố tấn công ta. Nếu mi cứ như thế, mi là...”

Hồ gào lên, “Đủ rồi!”

Hai tay thợ săn ngó nhau, mặt chúng lộ vẻ hoài nghi. Tay thợ săn thứ nhất động cán cây thương xuống đất và đi quanh cái hố về phía Hồ. Thấy vậy, vị quân tử từ phía sau mấy tay thợ săn thốt lên.

“ĐỨNG LẠI! Đừng bước thêm nữa.”

Tay thợ săn thứ nhất dừng chân và vị quân tử quay sang đưa con trai đứng bên cạnh, “Đừng để con cọp con này chạy mất nhé. Hiểu không?”

Thằng bé lặng lẽ gật đầu, rồi vị quân tử quay sang Hồ.

“Này chàng trai. Cậu nghĩ mình là ai mà nói chuyện với những người này bằng cái giọng như vậy chứ? Cậu nên tôn trọng người lớn tuổi hơn mình.”

Hồ cười khẩy khinh bỉ, “Ta không tôn trọng loại người như chúng, hay như mi. Thật ra, ta chắc rằng ta còn ít tôn trọng mi hơn nữa kia.”

Vị quân tử hỏi, “Tại sao mi nói những lời như vậy?”

“Tại sao à? Bởi vì bọn mi định giết những con cọp này! Đó là lý do! Và bởi vì mi ép con trai mi làm những điều mà nó không muốn làm. Con cọp con đó đã làm gì nó chứ? Hay làm gì mi? Hay làm gì với ai khác?”

Vị quân tử đáp, “Không phải là điều con cọp con đó đã làm. Mà là điều nó có thể làm.”

Hồ hỏi, “Điều nó *có thể* làm ư? Thật là điên rồ!”

“Chàng trai, mi không hiểu đâu. Nếu mi chỉ..”

Hồ đã nghe đủ rồi. Nó gầm lên và chạy thẳng đến cái hố, vọt cao lên không khi nó đến miệng hố. Nó rơi xuống mảnh đất trống bên kia cái hố và xoay lại để đối diện với đối thủ gần nhất: tay thợ săn thứ hai. Tay đó đứng cách vài bước, tay cầm cây thương thủ thế.

Liếc mắt qua, Hồ thấy tay thợ săn thứ nhất đã chạy vòng qua phía đối diện cái hố. Gã bước tới miệng hố, nắm chặt cây thương bằng cả hai tay và giơ cao nó lên như gã đã làm lúc trước. Con cọp lại gầm gừ và nhấc đầu lên, nhe răng ra.

Hồ la lớn, “Mi làm gì vậy?”

Tay thợ săn thứ nhất nói, “Lo chuyện của mi đi, thầy chùa. Cuộc săn này không dính líu gì tới mi.”

Hổ đáp, “Ta đang biến nó thành chuyện của ta!”

“Vậy thì mi sẽ ân hận đó.” Gã đáp, rồi đâm cây thương vào cái cổ to của con cạp. Con cạp không gầm nữa.

Một điều gì đó trong đầu của Hổ nổ bùng. Trần gian trở nên tối đen trước mắt nó và đôi tai đóng lại với mọi chuyện chung quanh nó. Với cuộc đời còn lại của mình, Hổ sẽ không bao giờ nhớ mọi chuyện xảy ra kể đó. Với cuộc đời còn lại chúng, những kẻ kia sẽ không bao giờ quên.

Hổ tấn công nhanh như chớp giật. Nó lao đến tay thợ săn thứ hai quá nhanh, gã chỉ kịp thúc cây thương ra trước mặt bằng cả hai tay dang rộng, cây thương song song với mặt đất. Nó là một nỗ lực đáng thương ở một chiêu phòng thủ. Hổ gập hai khuỷu tay và co hai bàn tay vào ngực với hai cổ tay uốn lên và sắp lại. Nó giương các ngón tay mở rộng ra, cuốn chúng xuống và vào trong, như những vuốt Hổ, rồi thở ra thật mạnh khi đẩy cả hai bàn tay ra trước, cạnh bên nhau. Lòng bàn tay của Hổ chạm giữa cán của cây thương mạnh hết cỡ khiến nó gãy làm đôi. Hai bàn tay hình vuốt tiếp tục đi tới, chộp mạnh xuống cổ họng tay thợ săn khi trọng lượng và đà đẩy của nó hất cả hai ngã xuống đất. Hổ buông bàn tay phải ra - bàn tay mạnh nhất của nó - và nằm lại thành một nắm đấm. Nó nện nắm đấm vào bên đầu của đối thủ, hạ gã bất tỉnh. Hổ ngó qua tay thợ săn thứ nhất.

Tay thợ săn thứ nhất giật cây thương ra khỏi xác cạp, mũi thép của nó nhỏ máu rùng rùng, rồi chạy vòng cái hố về phía Hổ. Hổ bật dậy, nhặt hai nửa cây thương gãy của tay thợ săn thứ hai lên, mỗi tay cầm một đoạn, rồi lao nhanh về phía trước để chạm mặt với đối thủ kế tiếp.

Cách Hổ ba bước chân, tay thợ săn thứ nhất phóng người lên không. Đó là một sai lầm. Hổ giữ thẳng bằng, gập khuỷu tay lại và giơ cao ngang tai, rồi vung cả hai nửa cây thương thẳng lên vào háng của tay thợ săn thứ nhất. Mắt gã lồi ra và gã thét lên, co hai đầu gối lại trong lúc vẫn còn trên không. Gã rơi xuống nằm nghiêng một đồng, bất động. Hổ sắp sửa đập tiếp thì nó nghe tiếng nhà quý tộc.

“Thôi được rồi, con trai. Ta hiểu những ngại ngùng của con. Bỏ qua đi, nếu ý con muốn vậy.”

Thằng bé quay mặt khỏi cha mình, rồi nó ngó Hồ chăm chăm. Lạnh lùng nhìn thằng bé, Hồ thả hai đoạn thương gãy xuống và nhặt cây thương còn nguyên vẹn, dây đầy máu mà tay thợ săn thứ nhất để rơi cạnh mình khi ngã xuống đất. Thằng bé thét lên.

“Cha ơi!”

Hồ nhanh chóng lao tới nơi mà nó muốn đến. Nó vung phần cán của cây thương mạnh hết sức bằng cả hai tay, trúng vào tai bên trái của thằng bé. Thằng bé quy gối và đầu nó gục xuống. Máu bắt đầu rỉ ra tai. Thấy con mình ngã, vị quân tử mất hết sự điềm tĩnh.

“Đi đi, gã thầy tu ác độc!” vị quân tử gào lên, “Chắc mi thấy mình dũng mãnh lắm, đi tấn công một đứa trẻ tay không!”

Lời của gã làm Hồ bưng tỉnh. Trong tình trạng mê mụ, nó thấy con cộp con bỏ chạy mất.

Vị quân tử nói, “Nhìn kìa! Mi đã hoàn thành sứ mệnh rồi đó! Con cộp con đã tự do! Giờ thì để mặc ta chăm sóc cho con trai ta.”

Hồ không biết nói gì.

“Ta buông vũ khí đây.” vị quân tử nói và đặt cây thương được trang trí mà gã đã lấy từ thằng bé xuống. “Vui lòng, để mặc chúng ta. Ta không biết mi học cái trò tàn bạo đó ở đâu, nhưng nơi ta sống, chúng ta chăm sóc cho nhau. Chúng ta không đánh đập nhau. Giờ thì ta mong được chăm sóc cho con ta. Mi để ta làm chứ?”

Giọng của vị quân tử mạnh mẽ, nhưng ánh mắt ông ta thì yếu đuối. Không biết nên làm hay nói gì đây, Hồ phải sử dụng đến điều nó luôn làm khi hoang mang. Nó bỏ đi.

Chương 14

Hồ cúi người trên một vũng nước suối trong vắt, nghiêng đầu qua một bên cho tới khi thấy bóng mình phản chiếu trên mặt nước. Nó trông thật ghê sợ. Nó thò cả hai tay xuống nước lạnh và xoa chúng với nhau, cố kỳ cọ cho hết lớp máu khô và ghét bẩn. Rồi nó bụm hai bàn tay lại vốc một vốc nước trong để làm dịu cơn khát. Cổ họng nó khô rát và khi đang uống Hồ nhớ lại rằng nó chưa uống chút nước nào kể từ đầu đêm hôm trước đến giờ, tuy nhiên nó đã cố sức hơn bao giờ hết. Nó thấy mình mê mụ và cái cảm giác đó ở lại với nó một lúc lâu. Hẳn đó là lý do khiến nó chỉ nhớ được những mảnh rời rạc về chuyện đã xảy ra với mấy tay thợ săn. Dường như nó nhớ lại rằng bọn thợ săn là rất đáng đời và vài điều khác, nhưng Hồ không biết chắc về thằng bé. Nói cho cùng thì thằng bé chưa làm gì với nó hay với con cọp kẹt dưới hố và thằng bé chỉ đâm chọt con cọp con vài lần sau khi bị bọn người lớn ép làm. Là một dũng sư của chùa Ấn Chân, nhiệm vụ của nó là thực hiện công lý; nhưng nó phải thật cẩn trọng để thực hiện đúng cái *lượng* của công lý. Quá nhiều sẽ làm cho nó và tất cả các nhà sư chùa Ấn Chân trở thành xấu. Cha của thằng bé có vẻ như nghĩ rằng nó đã ra tay quá nặng. Có lẽ đúng vậy.

Hồ lại thò tay xuống nước và ngắt những gợn sóng lan tỏa ra xa rộng trên mặt vũng nước. Nó đã làm điều gì vậy? Quan trọng hơn, nó sẽ làm điều gì tiếp theo đây?

Quá mệt để suy nghĩ, Hồ uống thêm một ngụm lớn và kiểm tra vết rách trên má. Có cảm giác như phần lớn rêu-máu đã rút ra hết. Nó liếc lại hình ảnh phản chiếu của mình và thấy rõ điều đó. Một ít rêu-máu còn sót lại bị kẹt dính trong vết thương, hòa lẫn với máu khô. Nó không có vẻ nhiễm trùng, nhưng làm sao biết chắc được với rêu-máu. Chỉ có một cách duy nhất để biết thôi. Hồ cúi xuống vũng nước và vốc một bùm nước lạnh và sạch. Nó nghiêng cái má bị thương vào lòng tay ướt để làm mềm khối máu đông. Rồi sau một lúc có vẻ đủ mềm, nó thấy ghét cái phần này. Thế là, Hồ cạy một góc vết thương cho tới khi một miếng nhỏ rêu-máu và vảy máu khô bong ra, rồi nó nhanh tay xé cái khối máu đông ra. Hồ rùng mình, chảy nước mắt một lúc.

Hồ lại kiểm tra cái bóng một lần nữa. Vết rách trên má hơi chảy máu một chút, nhưng là máu sạch. Không bị nhiễm trùng và có vẻ như nó sẽ lại đóng vảy rất nhanh. Cũng có vẻ như nó sẽ để lại một cái sẹo rất ghê. Cái hình ảnh gương mặt sẹo gớm guốc của Ứng vụt hiện ra trong trí nó. Nó biết má của mình đau như thế nào và nó không thể tưởng tượng ra chuyện mà Ứng đã chịu đựng - một cách cố ý, không kém chút nào. Hồ nghĩ, *thật là đồ ngốc*.

Chính ngay lúc đó tim của Hồ hẫng đi một nhịp. Mấy quyển bí kíp đầu mất rồi?

Hồ vội vã kiểm soát các túi áo bào đã bị sờ ra trong lúc đánh nhau. Nó thở phào nhẹ nhõm, cả bốn quyển vẫn còn nguyên ở đó. Lau mồ hôi mới đọng trên chân mày, nó đứng lên, cảm thấy mông đít đau nhức nhối. Nó đã biết chắc mặt không sao, nhưng có lẽ hai cái *má* kia thì đã bị nhiễm trùng. Mông nó đau thối. Mấy con cọp thì nổi tiếng về chuyện có thối thối kẹt dưới những cái vuốt của chúng và mọi thứ chúng cào phải thì rất dễ bị nhiễm trùng. Hồ cố gắng như đã làm trước đây để xem quanh thân bị thương tổn như thế nào. Sau cùng, nó quyết định sử dụng sự phản chiếu của mặt nước. Nó lội ra ngoài vũng nước một đoạn và ngồi xổm xuống, cố nhìn cho rõ. Trong khi cố nhìn, nó nghe thấy tiếng sột soạt trong bụi cây thấp

gần rìa vũng nước. Ngạc nhiên, Hồ trượt vội trên một tảng đá phủ rêu và lao xuống vũng làm nước bắn tung tóe.

Cố gắng giữ yên để không bị phát hiện, Hồ lật sấp người nằm im ru, chỉ nhô cái đầu trọc lên khỏi mặt nước. Nó thấy một vật gì động đậy khe khẽ trong bụi cây. Nó cố tìm hiểu xem kẻ nào đang rình rập mình. Hóa ra là con cọp con.

“Mi ngó cái cóc khô gì vậy?” Hồ đứng dậy, giận dữ la lên, tin rằng sẽ làm cho con cọp nhỏ hoảng kinh bỏ chạy mất. Nhưng không, con cọp con tò mò ghéch nghiêng một bên đầu lắng nghe.

“Ngó hả, mi làm ta thành như vậy đấy! Áo quần ta không kịp khô vì đêm qua nằm co quắp trong cái chum khốn nạn đó, giờ thì mấy quyển bí kíp cũng ướt mềm luôn!”

Con cọp con ngoảnh đầu qua hướng khác.

“Ta cứu mạng mi, giờ mi cảm ơn ta như thế đấy hả?”

Con cọp con bước tới gần cái vũng nước hơn và lần đầu tiên Hồ thấy hai vết sưng tấy đỏ ở một bên sườn nó. Rõ ràng cả hai vết là máu và chúng trông thật tệ. Các vết thương do cây thương đâm hẳn là sâu lắm. Con cọp con vẫn đang chảy máu. Nó bước thêm một bước về phía cái vũng, hơi loạng choạng, rồi cúi đầu uống nước.

Nhìn con cọp con chậm rãi tợp nước, Hồ thắc mắc nó ăn cái gì. Hồ chưa ăn gì cả kể từ bữa ăn tối đêm qua và nó dấy lên cơn thèm ăn dữ dội. Giờ thì nó đã dịu cơn khát, nó cần tìm một ít thức ăn. Có lẽ bọn thợ săn có dựng một cái trại đâu đó và chúng để lại thực phẩm ở đó chẳng. Hồ quyết định đi tìm.

Sau một lúc cúi người và xoay trở, Hồ tin rằng vết cào dài của con cọp mẹ không bị nhiễm trùng. Nó nhúng đít xuống làn nước mát và lắc qua lắc lại để rửa vết thương nhằm phòng ngừa, rồi bì bõm lội lên đất ráo.

Hồ rùng mình. Lúc này là mùa đào nở, không khí rét lạnh. Ít ra thời gian đang trở nên ấm áp hơn. Nếu trong mùa đào rụng, thì nó không thể trông đợi gì khác ngoài những ngày lạnh hơn, còn đêm thì rét cóng. Hồ gật đầu với con cọp con rồi nhắm hướng đi trở lại khoảng rừng thưa mà nó đã đứng đầu với bọn thợ săn. Vì lý do nào đó, con cọp con khập khiễng đi theo. Tò mò, Hồ gọi nó nhiều lần, nhưng con cọp con không đến gần nó. Thật ra, từng bước từng bước, càng lúc nó lại càng tụt lại xa phía sau. Chẳng bao lâu sau, Hồ chịu thua.

Hồ đi trở lại khoảng rừng thưa và con cọp con không còn trong tầm mắt nữa. Nó phải đi một mình rồi. Hay có lẽ nó chỉ không muốn đến gần xác mẹ nằm trong cái hố. Hồ cũng quyết định tránh xa cái hố ra. Nó đã có quá nhiều hồi ức tệ hại rồi.

Trong khi băng chéo qua khoảng rừng thưa, Hồ thấy được cái túi đựng thảo dược khử trùng mà tay thợ săn thứ nhất đã nói đến. Chắc hẳn là nó đã rơi ra trong lúc đánh nhau. Nó nhặt túi lên. Nó đi loanh quanh khoảng rừng thưa nhưng không thấy thêm cái gì nữa.

Hồ quyết định việc kế tiếp là tìm cho ra vị trí cái trại của bọn thợ săn. Khi nó tìm những đường mòn trên mặt đất cứng do bọn thợ săn để lại, nó nghĩ rằng mình vừa nghe tiếng động gì đó. Không, thật ra giống như nó cảm nhận được cái gì đó thì đúng hơn. Giống như là có ai đang gọi nó. Hồ ngó quanh, nhưng không một ai ở đó cả. Tuy nhiên, cái cảm giác càng lúc càng trở nên rõ rệt hơn. Nó chưa từng cảm thấy một điều gì như thế này. Nó nhắm mắt lại, cố tìm hiểu cho ra lẽ. Hình ảnh con cọp con đột nhiên hiện ra trong trí nó. Một hình ảnh trong hồi tưởng. Con cọp con đứng loạng choạng kế bên vũng nước, rồi lao đảo đi theo nó một lúc cho tới khi Hồ không còn thấy nó nữa. Có chuyện gì xảy ra với con cọp con rồi chẳng? Hồ quyết định quay trở lại xem sao.

Hồ chỉ phải đi trở lại một đoạn ngắn thôi thì thấy con cọp con nằm xuội trên mặt đất trong rừng. Nó thở hổn hển khó nhọc, đôi mắt nó trợn ngược lên. Hồ thận trọng tiến lại gần, nhưng ngay lập tức thấy rằng gần như việc

thận trọng không còn cần thiết. Con cọp con có vẻ như không ý thức được sự có mặt của Hồ ở đó.

Hồ thấy mình vẫn đang cầm cái túi thảo dược. Nó cởi sợi dây cột cái túi và đổ những thứ bên trong ra thảm lá ẩm kế bên đầu con cọp con. Hồ không nhận biết được tất cả các món, nhưng có một thứ nó tức khắc nhận ra: rêu-máu. Nó không biết rằng loại rêu này có công hiệu với cọp không, nhưng nó nghĩ rằng có dùng thử cũng không hại gì.

Hồ nhìn vội chung quanh và tìm thấy hai hòn đá giúp cho mục đích của mình. Nó vội làm ngay, nghiền ra, trộn lại, đắp thuốc lên. Nó ngạc nhiên thấy rằng tiếng thở hỗn hển của con cọp con chậm dần lại sau khi nó đắp thuốc lên vết thương đầu tiên. Có vẻ như rêu-máu công hiệu với con cọp con, cũng như đã công hiệu với nó. Sau khi nó đắp thuốc lên vết thương thứ hai, đôi mắt con cọp con bình thường trở lại và con cọp con nhìn nó đăm đăm như muốn nói điều gì. Hồ cúi mặt xuống gần với mặt con cọp con, mũi của hai đứa gần như chạm vào nhau. Cái lưỡi nhám của con cọp con từ từ lè ra khỏi miệng và Hồ thấy một đường máu mỏng chảy chậm chậm ở một vết cắt nhỏ gần đầu lưỡi. Hồ cố gắng hết sức để không ngần ngại e dè khi cái lưỡi nhám liếm lên bên má phải của nó, xé ra một miếng nhỏ trên vết rách dài bởi nhát roi của Ủng. Hồ thật tâm hiểu rằng lời cảm ơn của con cọp con đã biến hai đứa chúng nó thành anh em ruột. Con cọp con có vẻ cũng hiểu điều đó, nó chớp mắt ba lần liên tiếp thật nhanh, rồi nhắm mắt lại và buông theo giấc ngủ.

Hồ nghĩ, *Giờ thì sao đây?* Nó không thể để mặc con cọp con ở giữa rừng như vậy. Nhưng cùng lúc, nó không thể ở lại đó mà không có thực phẩm và chỗ trú. Nó quyết định mang con cọp con theo đi tìm trại của bọn thợ săn. Nó nghĩ rằng con cọp con cũng có thể ăn một ít lương thực. Hồ cúi xuống nắm lấy cả hai chân trước của con cọp bằng một tay. Con cọp con không thức giấc, nên nó nằm luôn hai chân sau bằng tay kia, ngồi xổm xuống và nhắc bổng con cọp con đang ngủ lên vai. Rồi đứng dậy.

Con cọp con to hơn nhiều với khi nhìn nó từ xa, nhưng nó lại nhẹ hơn như là Hồ tưởng. Nó vác con cọp con đến khoảng rừng thưa có cái hố không khó khăn gì. Khi đến đó, nó đi theo những vòng tròn đồng tâm tìm các đường mòn của bọn thợ săn, rốt cục tìm thấy hai hướng: một hướng cũ hơn dẫn đến khoảng rừng thưa và một hướng mới hơn dẫn đi ra khỏi đó. Hồ chọn hướng cũ hơn và bắt đầu đi lần ngược trở lại theo bước chân của bọn thợ săn. Sau một lúc, chúng đến được cái trại bỏ hoang của bọn thợ săn trong một vùng cỏ rậm. Đường như bọn thợ săn đã rời cái hố và đi thẳng về làng luôn mà không trở lại trại. Tuy nhiên chúng không bỏ lại gì nhiều ở trại. Đúng ra, vật duy nhất mà chúng bỏ lại là một bếp lửa đang còn âm ỉ cháy.

Nhưng những đốm than hồng cháy lập lòe gợi cho Hồ một ý. Nó đặt con cọp con say ngủ xuống một vạt cỏ mềm gần bếp lửa và tìm quanh cho tới khi nhặt được đủ củi khô để nhen lại lửa. Có thể giờ đây nó và con cọp con không ăn, nhưng ít ra nó có thể làm cho khô người và cả hai nghỉ ngơi được chút ít. Sau khi nhóm lại bếp lửa, Hồ cởi chiếc áo bào ướt sũng và quần ra rồi treo chúng lên trên nhiều nhánh cây chẻ gần bếp lửa. Nó ngồi xuống cạnh bên con cọp con và trải mấy quyển bí kíp ướt ra hong cho khô. Nó để chúng ngược lại, phần giữ chúng khỏi cuộn ngược trở lại và phần giữ cho mình khỏi xem lại chúng. Nó háo hức xem chúng, nhưng nó hiểu nó thật sự cần nghỉ ngơi một lát. Sau này nó sẽ có thì giờ để xem mấy quyển bí kíp.

Hồ làm phẳng mấy quyển bí kíp xong, rồi nó nằm xuống bên con cọp con, kế bên bếp lửa ấm. Con cọp con bắt đầu ngáy, như Hồ thường ngáy. Hồ ngó qua thấy con cọp con ngủ miệng há hốc, nước dãi chảy dài. Nó cũng thường chảy dãi như vậy. Khi nằm đó, nó nhận ra rằng không phải nó và con cọp con chỉ giống nhau những điều đó mà thôi. Mà còn võ thuật nữa. Võ theo kiểu của cọp là thứ hỗn hợp giữa kỹ năng của con người và kỹ năng của loài cọp. Điều đó làm cho nó và cọp thành những thành viên của cùng một nhánh phả hệ về mặt tinh thần.

Và còn có một điều khác nữa. Một điều rất quan trọng. Nó và con cọp con đều mồ côi. Cả hai đều không có gia đình. Cả hai đều cô độc.

Hồ nhớ lại thằng bé mà nó tấn công khi trước. Thằng bé đó may mắn. Có thể cha nó ép nó giết con cọp con đi, nhưng rốt cục cha nó đã không bắt nó làm điều đó. Cũng có vẻ như cha nó lo cho nó lắm. Nói cho cùng thì có lẽ cha thằng bé là một người tốt. Hồ lại bắt đầu suy nghĩ mông lung.

Nó đã làm gì thằng bé? Các hành động của nó không hay hơn hành động của một con vật. Nó đã để cho phần con trong một nửa bản thân nó dành quyền điều khiển. Cách duy nhất để làm mọi chuyện đúng đắn là để cho cái nửa kia của nó tham dự vào. Cái nửa thuộc về con người. Cái nửa người. Một người chân chính nhận lỗi khi phạm lỗi và xin lỗi, bất kể đến hậu quả. Hồ đã học được điều này theo cách khó khăn.

Nhiều lần nó đã đánh với những người anh em của nó sau khi họ làm nó bực mình hay chơi khăm nó một cú. Các phản ứng của nó luôn luôn dữ dội hơn những phản ứng đầu tiên rất nhiều, thường là làm cho các anh em của nó u đầu mẻ trán. Sau đó, Đại Sư luôn buộc Hồ nuốt nỗi kiêu hãnh của nó vô bụng và xin lỗi. Các anh em của nó luôn luôn chấp nhận lời xin lỗi của nó và rồi đầu lại vào đó. Mọi chuyện đều bị quên đi. Có lẽ nếu nó xin lỗi thằng bé thì được tha lỗi rồi. Và có lẽ nếu nó công khai tha lỗi mấy tay thợ săn tội giết con cọp thì mấy tay đó sẽ tha lỗi cho nó đã tấn công họ. Nếu họ là những người tốt, thì họ sẽ tha lỗi cho nó. Đại Sư đã bảo nó tìm người tốt giúp để chống lại Ưng. Nếu những tay thợ săn là người tốt, thì họ sẽ giúp. Và nếu họ là những người rất tốt, thì họ còn cho nó một ít thực phẩm nữa. Tệ lắm thì nó có thể hỏi bọn họ chỉ đường cho đến bãi rác của làng, nơi nó có thể được phép bới tìm thức ăn thừa. Nó đói đến vậy rồi.

Co ro cạnh bếp lửa kê bên đũa em ruột mới, Hồ ngủ khì.

Chương 15

“Thưa tướng quân, tôi đã về.” Đô úy Du trang trọng báo cáo.

Ứng lấy đầu ra khỏi chum chứa nước mưa đặt gần cổng chính và lau mặt vào tay chiếc áo bào sạch mà hãn vừa mặc vào. Đô úy Du cười trên lưng con ngựa giống màu nâu của hãn, phi nhanh đến phía đối diện với chum nước mưa, chiếc áo bào lụa tuyệt đẹp của hãn lấp lánh trong ánh nắng chiều.

Tay đầu lĩnh đứng thứ ba của Ứng là một người cao không nhưng mảnh dẻ, do đó hãn thường mặc áo bào rộng thùng thình để trông có vẻ to lớn hơn. Hãn đội cả mũ to, không thiết thực lắm, để làm cho mình có cảm giác quan trọng. Hãn không giống gì một người lính, nhưng dù sao hãn khiến người khác phải kính trọng. Hãn là cháu của Hoàng đế.

“Tại sao mi trở về rồi?” Ứng cau mày khi đang làm sạch đôi tai bằng một cái móng tay dài.

“Tôi hân hoan báo cáo rằng tôi đã hoàn tất nhiệm vụ của mình.” Đô úy Du hãnh diện nói, chỉnh lại cái mũ.

Ứng lấy ngón tay ra khỏi tai. “Mi mới nói gì vậy?”

“Tôi hân hoan báo cáo rằng tôi đã hoàn tất nhiệm vụ của mình... thưa tướng quân.”

Mắt của Ứng sáng lên lấp lánh và hấn bật cười to, “Mi làm ta ngạc nhiên, đô úy Du à. Thật là nhanh quá! Lính của mi đâu?”

Đô úy Du hãnh diện nói, “Chúng vẫn còn trên đường, thưa tướng quân. Tôi chạy vội về đây để đích thân báo tin với ngài. Phải nói quả thật là một ngày vất vả với tôi.”

Ứng đáp, “Ta có thể hình dung được. Ta nghĩ rằng lính của mi đang giải tên sư trẻ. Mi có lấy mấy quyển bí kíp đó theo không? Hay lính của mi cũng giữ chúng?”

Đô úy Du khựng lại. Hấn đổi thế ngồi trên yên ngựa.

“Tôi... aaaa... nghĩ rằng nhiệm vụ của mình đơn giản là đi tìm một cái làng và thông báo với viên chức cao cấp nhất của họ về cuộc truy tìm những tên sư trẻ và mấy quyển bí kíp.”

Gương mặt của Ứng tối sầm lại. Đôi mắt hấn không còn lấp lánh. Giờ chúng rục lên.

“Mi chỉ làm như vậy thôi hả?” Ứng thét lên, “Và mi *hân hoan* báo cáo nó? Mi đúng là một thằng ngu!”

Đô úy Du ấp úng, “Ngài nói đúng, thưa tướng quân. Tôi hoàn toàn là một thằng ngu. Tôi xin lỗi. Tuy nhiên, có lẽ, ít ra, ngài sẽ hài lòng khi biết rằng cái làng mà tôi tìm được là quê của quan tổng trấn của toàn vùng này.”

“Quan tổng trấn ư?” Ứng hỏi, bước đến bên hông chum nước mưa. “Mi nói thế nào? Hấn đáp lại với sắc lệnh của ta như thế nào?”

Đô úy Du ho khan, “Ông ấy... à à à... ông ấy...”

Ứng gầm gừ, “Mi không nói với hấn à? Mi, đồ ngạo mạn, chẳng được cái tích sự gì...”

“Tôi xin lỗi, thưa tướng quân! Tôi *không thể* nói với ông ấy. Ông ấy không có ở đó. Ông ấy đang đi săn cọp. Tôi ra lệnh cho một người dân làng thông báo cho ông ấy khi ông ấy trở về.”

Ứng hỏi, “Hắn đang săn *cọp*? . Và mi không đi tìm hắn? Này đô úy Du, chính chúng ta cũng đi săn *cọp* đây.”

Đô úy Du thở dài, “Phải mất nhiều ngày để tìm ra quan tổng trấn trong khu rừng này, thưa tướng quân.”

Ứng bẻ khớp tay, từng cái một. “Lẽ ra mi nên thử tìm khói từ bếp lửa của trại.”

“Tôi có tìm, thưa tướng quân. Tôi đã nghĩ đến điều đó. Nhưng chúng tôi chỉ thấy khói từ một bếp trại thôi và đó là vào lúc trưa.”

Ứng hỏi, “Và mi không điều tra à?”

Đô úy Du lộ vẻ bối rối, “Không, tất nhiên là không. Thợ săn *cọp* *săn* suốt ngày, thưa tướng quân. Tối bữa ăn tối họ mới đốt lửa. Ai cũng biết điều đó.”

Ứng rít lên, “ĐỒ NGU! Mi nghĩ ai lại đốt lửa ở giữa rừng vào buổi trưa?”

Đô úy Du ngửa ra sau trên yên ngựa, “Tôi xin lỗi, thưa tướng quân. Tôi không biết.”

“Có lẽ đó là nhà sư trẻ năm hồi lâu trong chum nước đốt lửa để hong khô quần áo, phải không nào? ĐỒ NGU!”

Ứng phóng đến, hai tay dang rộng như một con chim vỗ mồi. Giữa không trung, hắn xoay hông và hất chân phải ra sau, chuẩn bị trút cơn thịnh nộ lên đô úy Du. Nhưng con ngựa của đô úy Du cảm thấy điều sắp xảy ra. Con ngựa giậm dừ lồng lên trên hai chân sau và quào tát dừ dội vào khoảng không bằng hai móng trước sắc ngót ác hiểm. Ứng tức thì dừng thế tấn công và buông mình xuống đất lại. Ngay khi chạm đất, hắn chạy quanh ra sau con ngựa và nhảy lên lần nữa. Nhưng một lần nữa con ngựa lại hiểu được điều Ứng đang làm. Ngay đúng vào lúc đó, con ngựa phóng một cú nghịch hậu dừ dội bằng cả hai chân sau. Ứng xoay nghiêng, thoát được cú chấn

thương vĩnh viễn trong gang tấc. Hãn đáp người xuống và lui lại một bước, mắt tóe lửa nhìn con ngựa.

Có ai đó la lớn, “Ứng tướng quân!”

Người đó là Đường Lang. Ứng nhìn con ngựa của đô úy Du không rời mắt, nói với giọng gay gắt mà không quay lại.

“Đường Lang! Mi quay lại làm gì vậy? Tất cả các tay đầu lĩnh của ta đều bất lực rồi sao?”

Đường Lang trên lưng ngựa phóng nước kiệu đến, “Tôi trở về vì đã hoàn thành nhiệm vụ.”

“A ha!” Ứng cười gằn chế giễu, quay lại đối diện với Đường Lang. “Đô úy Du cũng nói y như vậy! Nhưng hãn chứng tỏ mình là một thằng ngu không thể làm theo những chỉ dẫn rất đơn giản. Điều mi tuyên bố là không thể làm được. Lẽ ra phải mất nhiều ngày chứ không phải chỉ một ngày là xong.”

Đường Lang vỗ nhẹ lên cái cổ vạm vỡ đen tuyền của con ngựa, “Tôi có con ngựa chạy nhanh nhất Trung Hoa. Và lại, tôi không phải chạy suốt đến cung điện của hoàng thượng.”

Ứng nheo mắt lại, “Mi không dám nói với ta rằng mi không trực tiếp tâu với hoàng thượng chứ?”

Đường Lang đáp, “Tất nhiên tôi trực tiếp tâu với hoàng thượng. Ngẫu nhiên hoàng thượng đang trên đường đi săn về hướng của chúng ta. Hoàng thượng hầu như hài lòng với thành công của ngài, thừa tướng quân.”

“Thành công à? Nhiệm vụ của chúng ta chưa hoàn tất! Ở đây chưa có gì hoàn tất cả. Giờ thì để yên cho ta kết liễu con ngựa này. Ít nhất là có một việc mà ta sẽ hoàn tất trong hôm nay.”

Đô úy Du cất tiếng ho khan. Con ngựa của hãn khịt mũi.

Đường Lang chỉnh lại bím tóc dài của hần. “Thưa tướng quân, có lẽ tôi mạo muội cả gan... Tôi đã hoàn tất thành công nhiệm vụ của mình hơn cả mong đợi. Có lẽ đây là sự hoàn tất đủ cho tất cả chúng ta trong một ngày. Xin ngài đừng giết con ngựa. Ngài biết rằng ở ngoài này ngựa đáng giá bằng vàng tính bằng trọng lượng của chúng. Nhất là con ngựa trước mặt ngài. Nó là một chiến mã thật sự. Tôi đề nghị ngài cho phép đô úy Du mang nó đi cho khuất mắt ngài nếu nó đã làm ngài bực mình sao đó.”

Ứng liếc qua Đường Lang và lăm bằm gì đó. Rồi hần quay lại nhìn con ngựa của đô úy Du. Nó lại lồng lên. Ứng nhổ nước bọt vào nó rồi thối lui.

Ngó nghiêng qua cánh cổng để ngỏ, Ứng nhắc thấy cái gì đó di động. Ngang qua vạt cỏ trống, một chiếc lá rung rinh trên một bụi cỏ gần hàng cây. Không gian không gợn chút gió thoảng.

Chương 16

“Thôi nào! Mặt trời sắp lặn rồi.” Hồ nói với con cọp con.

Con cọp con không nhúc nhích. Nó ngó lên con đường mòn xơ xác.

Hồ càu nhàu, “Phải tiếp tục đi thôi. Ta biết mi mệt lắm rồi, nhưng mình đã ngủ mất nhiều thì giờ lắm rồi.”

Con cọp con hếch mũi lên không.

“Sao mi kêu căng quá vậy hả? Nếu mi...?” Giọng của Hồ trượt đi. Nó cũng ngừng thấy. Rác. Và có rác có nghĩa là có con người.

Cái mũi của con cọp con rút lại.

Hồ thì thầm, “Đi nào! Ta biết nó thối, nhưng biết đâu mình gặp may và có chút đồ ăn thừa hay thứ gì đó. Ta *đói* lắm rồi.”

Đột nhiên đôi tai con cọp con vểnh lên. Rồi Hồ cũng nghe tiếng động gì đó. Giọng người. Con cọp con gầm gừ.

“Suyt, yên nào!” Hồ nói. Nó tạt ra khỏi con đường mòn.

Hồ bước vài bước về phía tiếng nói rồi ngoái nhìn thấy con cọp con vẫn ngồi trên con đường mòn. Ngó thẳng vào Hồ, con cọp con nháy mắt ba cái, rồi bước quay trở lại lối mà chúng đã đi.

Hồ thở dài. Nó thất vọng, nhưng nó hiểu. Con cọp con không muốn dính líu gì đến bọn thợ săn mà chúng đang theo dõi. Nó sẽ nhớ con cọp con. Nó

hi vọng sẽ gặp lại đứa em ruột mới của mình.

Hồ sửa lại chiếc áo bào rồi bò thụp xuống. Nó cảm nhận một ngọn gió thổi mát trên mông đít và đầu nó thụp xuống. Hồ nghĩ, *Mình đã làm gì mà phải chịu tình cảnh này?* Nó cố sửa lại cái quần rách cho đàng hoàng rồi bò đi xuyên qua bụi cây thấp, theo hướng mũi đánh hơi.

Sau một lúc, Hồ đến được bên hông của một đồng rác thật to. Các tiếng nói cất lên từ phía bên kia. Đồng rác này to gấp năm lần đồng rác ở chùa Ấn Chân và nó thối hơn gấp trăm lần. Ở chùa Ấn Chân, rác đa phần là những thứ rau củ bị gọt bỏ. Hồ thắc mắc thứ gì bị vất bỏ đi ở cái đồng này. Nó ngờ rằng nó có thể ăn bữa cho đỡ đói bất cứ thứ gì bị bỏ ở đây, bất kể những thứ đồ thừa đó sạch dơ như thế nào cũng mặc.

Hồ quỳ xuống phía sau một cái cây lớn, bịt mũi lại trong khi hai người đàn ông đang tiếp tục câu chuyện ở phía bên kia đồng rác. Một trong hai người cắn một món gì đó. Xem chừng như là một trái táo.

Tay đó nói lúng búng trong miệng, “Bỏ phí hết mớ thực phẩm còn tốt này thật là uổng. Nhưng mình có thể làm gì khác được? Ông ta bảo mình đồ nó đi thì mình phải đi. Tôi không cãi nhau với ông ấy đâu.”

Tay thứ hai nói, “Tôi cũng không cãi đâu. Đồ đi, đồ đi.”

Hồ ngồi thẳng lên. Nó thò đầu vòng qua cái cây.

“Đúng vậy.” tay thứ nhất nói, miệng nhai ràu rạ, “Chẳng việc gì phải làm cho ông ấy buồn lòng thêm nữa. Nếu tôi là ông ấy, thì tôi cũng dẹp cái lẽ luôn. Thử tưởng tượng xem, đứa con trai độc nhất của mi bị một thằng thầy chùa ác độc vô cớ đánh cho. Và trên hết mọi chuyện khác là điều đó đã xảy ra rồi.”

Tay thứ hai đáp, “Đúng, đúng. Đúng là vậy, đúng là vậy.”

Tay thứ nhất nuốt đánh ực, rồi cắn thêm một miếng. Hắn lúng búng nói tiếp, “Chuyện đó lẽ ra cũng không xảy ra với một thằng bé dễ thương hơn.

Người ta nói bây giờ nó bị điếc bên tai đó. Mi tưởng tượng được không nào?”

Tay thứ hai đáp, “Thật đáng tiếc, thật đáng tiếc!”

Mắt của Hồ mở to. Nó bò ra từ phía sau cái cây và tiến đến mặt sau của đồng rác.

Tay thứ nhất nói, “Đúng vậy, chuyện này thật là đáng tiếc.” Hãn nuốt, “Mi không nghĩ thầy chùa giết người này là bạn của Ứng tướng quân chứ? Tôi nghe nói có thời ông ta cũng là một nhà sư và ta biết chắc là ông ta là kẻ ác độc nhất đi qua miền quê mình trong nhiều thế hệ.”

Tay thứ hai nói, “Mi chẳng biết được đâu, mi chẳng biết được đâu.”

“Tôi cá họ là bạn. Tay nhà sư giết người này chắc chắn đang tạo danh tiếng cho mình, cũng như Ứng tướng quân đã làm. Trần gian này rồi sẽ ra sao đây trời? Ta sẽ làm bất cứ điều gì để ngăn tay Ứng tướng quân đó lại. Hãn là tên hung ác mà ta từng gặp trên đời này.”

“Đúng vậy, đúng vậy.”

Mặt Hồ đỏ bừng lên. Nó không tin nổi chuyện nó đang nghe. Nó thận trọng di chuyển quanh đồng rác.

Tay thứ nhất hỏi, “Thôi, mi sẵn sàng giúp ta đổ cái mớ này chưa? Hay là đứng đó mà huyền thuyên suốt cả ngày? Ta còn việc phải làm và...”

Hồ tiến đến phía họ. Nó phải nói một điều gì đó.

Tay thứ nhất co rúm lại, buông rơi trái táo. Nó rơi xuống một chiếc xe đẩy to chất đầy thực phẩm. “Ai... ai... mi là ai?” Hãn hỏi, ngó trừng trừng cái áo bào màu cam của Hồ.

Hồ liếc nhìn cái xe đẩy, rồi ngó thẳng vào mắt hãn. “Ta là Hồ.”

“Hồ...?” gã hoang mang đáp. “Đó là tiếng Quảng Đông, phải không? Có phải nó có nghĩa là ‘cọp’ không?”

Hồ đáp, “Đúng vậy.”

“Mi là một con còpppp... ư?”

Hồ đáp, “Đôi khi như vậy. Những lúc khác thì ta là một người bình thường. Một người có khi lầm lỗi. Ta đã phạm một lỗi và ta đến để xin lỗi. Đừng sợ.”

Mắt của Hồ lại ngó cái xe đẩy, rồi nó nhìn tay thứ hai. Tay này đôi thế đứng.

Hồ hăng giọng. “Ta là nhà sư đã đánh thắng bé, nhưng ta không phải là kẻ giết người ác độc và ta không phải là bạn của Ưng. Ta có thể chứng minh điều đó.”

“Được rồi mà! Được rồi mà!” tay thứ hai vừa nói vừa lúi lại.

Hồ nói, “Ta không hại mi đâu.” Nó giơ hai tay không lên khỏi đầu. “Xin nghe này. Ta đánh thắng bé và mấy tay thợ săn trong rừng vì quá giận. Ta giận chuyện chúng giết con cò mẹ. Ta phạm một lỗi lớn về việc đánh thắng bé và ta đến để xin tha lỗi. Nếu các người có lòng đưa ta đến gặp nó, thì ta biết ơn lắm. Biết ơn cho tới nỗi ta sẽ chia sẻ một bí mật với các người. Không chỉ ta không phải là bạn của Ưng mà thôi, mà ta còn muốn ngăn hẳn lại nữa. Và ta vừa nghĩ ra một kế hoạch để thực hiện việc này. Các người biết không, ta có một thứ mà hẳn rất khao khát muốn có. Chúng ta có thể dùng nó như miếng mồi để giăng bẫy. Các người nghĩ như thế nào?”

Tay thứ hai không có ý kiến gì. Hồ quay qua tay thứ nhất.

Hắn nói, “À à à... ở đây người ta thường không để cho tôi suy nghĩ. Mặt khác, quan tổng trấn suy nghĩ rất giỏi. Tại sao bạn tôi và tôi không đi mời ông ấy nhỉ? Anh chờ ở đây đi. Tôi thấy anh cứ ngó thức ăn. Sao anh không ăn vài miếng đi? Thật ra là, cứ ăn hết đi. Đẳng nào bọn tôi cũng sắp đổ đi rồi.”

Hồ chồm tới chiếc xe đẩy và miệng trào nước miếng.

“Anh nói thật không?”

“Thật mà. Cứ thoải mái mà xơi. Phải mất một lúc chúng tôi mới tìm được quan tổng trấn và đưa ông ấy đến đây. Thư giãn, nghỉ ngơi đi. Tôi ước gì có thức uống gì đó để mời anh.”

“Anh tốt quá.” Hồ nói bằng cái giọng lịch sự nhất của nó. “Xin đừng phiền về thức uống. Các anh đã làm ơn cho tôi rất nhiều rồi. Tôi sẽ ở đây chờ các anh trở lại.”

“Ý hay lắm, ý hay lắm.” tay thứ hai nói, “Chúng tôi sẽ trở lại, chúng tôi sẽ trở lại.”

Hai người quay đi và quày quả bước về hướng làng.

Hồ khệnh khạng đi tới chiếc xe đẩy, lòng đầy hãnh diện. Nó đã cư xử như một bậc trượng phu hoàn hảo và xem điều đó mang lại gì cho nó này! Một bữa ăn thịnh soạn và một cuộc gặp quan tổng trấn. May mắn làm sao! Ai mà biết được rằng quan tổng trấn lại sống trong chính ngôi làng này cơ chứ? Nếu nó chinh phục được lòng quý mến của quan tổng trấn, thì vị quân tử kia và con ông ta chắc hẳn sẽ tha lỗi cho nó. Thêm nữa, nếu quan tổng trấn cũng có cùng ý nghĩ như hai tay dân làng nghĩ về Ưng, thì nó sẽ yêu cầu quan tổng trấn giúp nó đặt một cái bẫy.

Trong lúc Hồ say sưa mơ màng về tương lai tươi sáng của mình, thì nó bắt đầu nghĩ về con cọp con. Nó ước gì con cọp con đang ở lại với nó. Lúc này hai đứa nó có thể cùng thưởng thức mớ thức ăn này với nhau.

Hồ lục soạn chiếc xe đẩy và tìm nó nhảy cồm lên. Chiếc xe chất đầy những món ngon lành mà hiếm khi nó gặp: thịt bò, thịt heo, thịt trầu, thịt vịt, thịt ngỗng, cá và ngon nhất là thịt gà. Các nhà sư thường không được phép ăn bất cứ loại thịt nào, nhưng các dũng sư của chùa Ân Chân đã được một vị Hoàng đế đầy quyền năng hàng trăm năm trước ban cho một ngoại lệ đặc biệt. Tuy nhiên, thật hiếm khi mọi loại thịt đều sẵn sàng ngon lành trên bàn ăn ở chùa Ân Chân. Hồ nhào vô ngay.

Thời gian trôi đi một lúc khá lâu và Hồ đã ăn gần hết một nửa số thức ăn trên chiếc xe đẩy thì nó nghe tiếng một nhánh cây nhỏ gãy đảg sau đống

rác. Nó tự hỏi, *Có thể nào đó là con cọp con không ta?* Chắc là đúng rồi! Dân làng sẽ đến từ hướng kia. Hồ hào hứng quá, nó suýt đánh rơi nguyên cả hai con gà quay đang cầm trên tay, mỗi tay một con. Nhai ngấu nhai nghiền, nó đi núng nính vòng quanh đồng rác để chia sẻ vận may của nó. Hồ để một mắt ngó ra hàng cây để tìm con cọp con, còn mắt kia thì dán dính lên hai con gà quay trơn tuột. Lẽ ra nó nên ngó cả hai mắt ra ngoài hàng cây. Khi Hồ thấy được cái lưới thì đã quá muộn rồi.

Chương 17

Thằng bé hỏi mẹ nó, “Người ta cho nó ăn gì vậy mẹ?” Bà mẹ đáp, “Mẹ không biết.”

“À, họ nhốt nó trong cái cũi nhốt cọp, phải không nào? Cho nên có lẽ họ cho nó ăn gà. Con nghe nói cọp thích gà lắm.”

“Cưng à, anh ta là một nhà sư. Mấy nhà sư không ăn thịt đâu.”

“*Hắn ta* là người ăn chay à? *Hắn to con* ghê! Ở chùa người ta cho *hắn* ăn gì vậy ta, *cây cối* à?”

Hồ gầm gừ với thằng bé qua những thanh chắn của cái cũi bằng tre. Thằng bé ré lên rồi chạy mất. Mẹ nó lắc đầu rồi bỏ đi theo nó. Nhưng một đứa bé khác có cha mẹ trông bước tới. Và cứ thế mà tiếp diễn trong khi mặt trời lặn xuống ngoài xa, cuộc diễu hành của những người đi ngang qua cái cũi to trong quảng trường của ngôi làng dường như kéo dài vô tận. Cái hàng quá dài, chạy quá cái tiệm bán bánh bao - cái ngôi nhà duy nhất nhìn thấy được xuyên qua bức tường làm bằng các bụi rậm và cây dày, vạch thành cái chu vi của quảng trường.

Dân làng đến xem gã thầy chùa giết người ác độc. Người ta kể rằng gã đã đánh nhau một trận dữ dội trước khi bị tóm gọn trong cái lưới dày gần bãi rác của làng. Nhiều người bị quào. Gãy xương. Tuy nhiên, con thú trẻ hoang dã không chống nổi hai mươi người đàn ông và một cái lưới. Rốt cục, họ chế ngự được gã và lấy đi bốn quyển bí kíp cổ từ trong túi áo bào

của gã. Một khi bọn người lấy được mấy quyển bí kíp, thì nhà sư trẻ mất hết sức chiến đấu. Từ khi đó trở về sau, gã thành một con mèo khờ.

“Con không sợ nó đâu!” Thăng bé kể tiếp đứng trong hàng tuyên bố. Tên nó là Mã. Nó-mười-hai tuổi, nhưng trông nó ít nhất là mười bốn hay mười lăm. Nó vạm vỡ. Tóc nó dài, dày và bù xù. Đôi mắt nó như đá. Mã kênh Hồ và xắn ống tay chiếc áo bào xám rách rưới lên. Hồ kênh lại.

Mã nhặt một hòn đá và ném Hồ, Hồ ngồi téo chân, hai bàn tay để ngửa trên đầu gối. Bàn tay phải của Hồ vung lên chụp hòn đá một phần giây trước khi trúng đầu nó. Nó từ từ hạ bàn tay về lại đầu gối, hòn đá nằm ngoan ngoãn trong lòng bàn tay mở rộng của nó. Suốt khoảng thời gian đó, đầu của Hồ giữ thẳng, cằm nó thẳng góc với mặt đất. Mắt nó không rời khỏi mắt Mã.

Mã thách, “À, mi nghĩ là mi ngon hả? Chụp cái này đi!” Nó gom nhiều hòn đá lại và ném hết về phía Hồ cùng một lúc. Cánh tay trái của Hồ vẫn để yên trong khi cánh tay phải chuyển động nhanh và mờ nhòe, rồi dừng lại cũng đột ngột như khi nó bắt đầu. Khi Hồ để bàn tay lại trên đầu gối và mở những ngón tay ra, nhiều hòn đá lăn ra. Mắt Hồ không hề nao núng nhìn thẳng vào mắt Mã.

Mã sừng sốt kinh ngạc, nhưng cũng giận điên lên.

Mã thét lên, “Mi ngon nhé! Ta sẽ đá...”

“Đủ rồi!” một giọng nói quen quen cất lên. Cái hàng dài trẻ con và người lớn tản ra khi quân tử trong rừng và đưa con trai theo sau đi tới.

Vị quân tử la lớn, “Đi về nhà hết đi! Các người nên làm những việc quan trọng hơn là phí thời gian đứng xem một con dã thú trong cũi.”

Trong khi đám đông giải tán, thăng con của vị quân tử ngồi xuống đất, cách cái cũi xa xa. Vị quân tử đi tới cạnh Mã, chiếc áo bào xanh sang trọng của ông lấp lánh trong ánh nắng chiều. Vị quân tử ngó Mã.

Ông nói, “Ta đã thấy chuyện đó.”

Mã nhỏ nhẹ đáp, “Cháu xin lỗi, thưa quan tổng trấn.” Nó nhìn lảng đi.

Hồ nghĩ, *quan tổng trấn à? Ô, không!*

Quan tổng trấn khuyen bảo, “Cháu nên biết lỗi. Không có điều gì tốt đến với những kẻ hành động theo cái lối mà cháu vừa làm đâu.”

Mã cúi đầu. Quan tổng trấn đặt tay lên vai Mã và thấp giọng, “Này, cháu giúp ta một việc nhỏ nhé? Cháu có vui lòng chơi với Hòa trong lúc ta nói chuyện với con thú trong cũi không? Hòa không được khỏe lắm là điều dễ hiểu mà.”

Mã thì thầm, “Thưa vâng.” Nó đi đến bên Hòa và ngồi xuống. Mã dấn đầu vào cánh tay khẳng khiu của Hòa. Hòa làm lơ. Mã mỉm cười chồm qua thì thầm vào tai Hòa, rồi ngưng lại. Nó chuồn qua phía bên kia của Hòa và thì thầm vào tai bên đó.

Quan tổng trấn quay qua Hồ.

Ông nói, “Thế nào, thằng bé quái thú. Mi phải nói gì cho bản thân mình đây?”

Hồ cụp mắt xuống, “Tôi xin lỗi, thưa ngài. Tôi thật lòng xin lỗi và tôi muốn xin lỗi con trai ngài.”

Quan tổng trấn đáp, “Thật vậy à, ngay bây giờ? Và vì mục đích gì vậy?”

“À, à...” Hồ ngược nhìn lên, “Có lẽ nó sẽ làm cho cậu ấy cảm thấy dễ chịu hơn chẳng?”

“Có lẽ nó sẽ làm cho *cậu ấy* cảm thấy dễ chịu hơn chẳng, mi nói vậy hả?” Mi có thật sự nghĩ như vậy không?”

Hồ đáp, “Tôi nghĩ vậy. Chắc chắn. Tôi biết nó sẽ làm cho tôi cảm thấy dễ chịu hơn nhiều lắm.”

Quan tổng trấn nói, “À, đúng vậy. Tất cả là vì *mi*, không phải vậy sao?”

Hồ đáp, “Làm ơn, thưa ngài. Tôi chỉ ao ước được nói lời xin lỗi. Đó là lý do tôi đến đây. Để xin lỗi và cho ngài biết về những quyền bí kíp. Tôi cũng

nghe tôi phải đến đây. Những người tôi trò chuyện ở bãi rác nói rằng họ muốn tống khứ Ứng tướng quân đi. Tôi cũng muốn vậy và tôi có một kế hoạch! Nếu chúng ta dùng mấy quyển bí kíp làm mồi nhử, thì chúng ta có thể...”

Quan tổng trấn nói, “Câm miệng!”, ông giơ tay lên, “Đừng nói thêm lời nào nữa. Ta đã báo tin cho Ứng tướng quân. Ta hứa giao mấy quyển bí kíp cho ông ấy và ta là kẻ xem trọng lời hứa.”

Hổ gào lên, “Cái gì?” Nó chụp lấy những thanh chắn tre. “Ông điên à?”

Quan tổng trấn nói, chồm người tới, “Cẩn thận mồm miệng, thằng nhóc! Mi không biết đang nói chuyện với ai à?”

“Tôi biết... Tôi xin lỗi... nó chỉ là do dường như ngài không hiểu... ngài hiểu là...”

Quan tổng trấn quay đi, “Ta chỉ cần hiểu một điều thôi. Mi gây ra nhiều nguy hiểm cho chúng ta. Mi vô cớ tấn công người của ta và con trai ta và mi có thói quen ăn cắp đồ vật của những người quan trọng như Ứng tướng quân. Nếu mi phải ở lại đây, ai biết được mi sẽ ăn cắp món gì của ta? Ứng tướng quân đã yêu cầu trả lại những quyển bí kíp và bắt mi giao cho ông ấy. Ông ấy trực tiếp tâu với Hoàng thượng, do đó nhiệm vụ của ta là làm vinh danh những ước nguyện của ông ấy.”

Hổ gào lên, “Không! Ngài không thể làm vậy! Những quyển bí kíp đó không phải là của hắn! Hắn đánh cắp chúng của chùa Ấn Chân! Chùa của tôi ! Nếu ngài chịu nghe tôi, ngài sẽ thấy rằng...”

Quan tổng trấn quay lại nhìn Hổ, “Đủ rồi, chàng trai! Ta chỉ quan tâm đến vùng đất ta cai trị thôi và mi mang rắc rối đến vùng đất của ta. Do đó, mi phải biến. Và bây giờ, ta cũng phải đi đây.”

Quan tổng trấn quay qua đưa con trai, “Thôi đi. Hòa ơ, tới giờ về nhà rồi con.”

Rồi quan tổng trấn quay đi, đưa con trai đi bên cạnh.

Hổ gào lớn, “Quan tống trấn ơ, chờ đã! Tôi nghĩ ông là người tốt! Tôi còn có chuyện muốn nói!”

Nhưng không còn ai thềm nghe nó nữa.

Chương 18

Thoạt đầu, Hồ nghĩ rằng nó đang nhìn thấy nhiều thứ. Bóng tối bắt đầu phủ dần và Hồ đang trong trạng thái rất căng thẳng. Có lẽ tâm trí đang chơi khăm nó. Nhưng kìa, lại là vật đó nữa! Bên kia quảng trường dường như có một bao gạo to đùng đang di chuyển. Rồi vật đó đứng lại!

Trước mặt tiệm bánh bao, một người đàn ông to con giở những mảnh vải bố cũ tả tơi của bao đựng gạo lên khỏi đầu và hai vai. Hồ hiểu ra, hẳn là gã đã dùng cái bao phủ lên người để che sương khi ngồi trong màn đêm. Trước đây Hồ chưa thấy nó ở đó.

Gã đàn ông to con hơi xoay người đi một chút. Một phần của mớ tóc đen xỉn phủ xuống lưng gã và phủ tới trước khuôn mặt, quấn bện với hàm râu dài xồm xoàm. Quần áo gã thật bẩn thỉu. Gã vươn đôi tay lực lưỡng lên, duỗi ra, ngáp. Rồi gã ngã chúi về phía trước, như đang say. Gã dừng chân cách cái cũi của Hồ vài bước, đứng hẳn lại, lắc lư ngả nghiêng. Gã ngó Hồ chằm chằm qua mớ tóc lòa xòa. Hồ nghĩ rằng nó thấy một cái gì đó quen thuộc trong mắt gã kia, nhưng nó không biết chắc đó là cái gì.

Hồ lắc mạnh đầu và dụi mắt. Nó đang thấy rõ lắm mà.

Gã say nói, giọng trầm và khô khốc.

“Mi tên gì?”

“Hồ.”

Gã say im lặng. Một bên lông mày nhướng lên. “Ai đặt tên cho mi là *Hồ* vậy?”

“Đại Sư của chùa tôi.”

Gã say chồm tới gần hơn, “Tên mi là tiếng Quảng Đông. Nhưng Quảng Đông thì rất xa ở đây. Mi tu ở chùa nào?”

Hồ khoanh tay lại, “Ông quan tâm cái gì?”

“Mi quan tâm cái gì về chuyện ta quan tâm?”

Hồ nghiêng đầu qua một bên, “Tại sao ông trả lời câu hỏi của tôi bằng một câu hỏi chứ?”

“Tại sao mi ngần ngại trả lời?”

Hồ bật người ra sau, nổi giận, “Ông nói chuyện như là một nhà sư, đồ bụi đời bẩn thỉu.”

“Có lẽ đúng là vậy thật, vì ta có thời ở với bọn nhà sư.” Gã say mỉm cười.

“Chắc chắn là vậy.”

“Chắc chắn là ta có ở với chúng.”

Hồ châm chọc, “Rồi ông sắp nói với tôi rằng bọn nhà sư mà ông ở cùng là ở chùa Thiếu Lâm, phải không?” rồi nó chồm tới trước.

Gã say cũng chồm tới, nói, “Có lẽ vậy.” Gã say mất thăng bằng ngã chúi vào cái cũi làm nó rung lên dữ dội.

Hồ lùi lại. “Ông trông thật thảm hại. Ông nói vậy chỉ vì Thiếu Lâm nổi tiếng quá, thậm chí một gã say vô gia cư cũng biết danh. Ông biết cái mốc xì gì về Thiếu Lâm nào?”

Gã say hất mái tóc rối bù qua một bên, “Ta biết rằng bọn nhà sư không bao giờ đánh dân làng vô tội cả.”

Hồ dấm tay vào mặt trước của cái cũi. “Thật là không công bằng chút nào! Tôi đã tạ lỗi rồi!”

Mái tóc lại rơi phủ lên đôi mắt gã say. Gã tiếp tục ngó nhưng không nói thêm lời nào.

Hồ hỏi, “Tôi có thể làm điều gì nữa nào? Tôi phạm lỗi, nhưng tôi không hoàn toàn có lỗi. Bọn thợ săn đó phải chịu một ít trách nhiệm.”

Gã say hỏi gằn, “Thật vậy sao?”

Hồ đáp, “Thật vậy! Gã say, hãy nghe những điều tôi phải nói này, vì chẳng có ma nào trong cái làng ngu xuẩn này chịu nghe. Tôi là một nhà sư của chùa Ấn Chân. Chùa của tôi là bí mật, do các nhà sư của chùa Thiếu Lâm tranh đấu cho Chân Lý và bảo vệ Công Lý sáng lập ra. Mới đây thôi chúng tôi bị một tên phản đồ tấn công rồi phá hủy ngôi chùa và tôi được phái đi tìm những người trợ giúp để ngăn tên phản đồ lại trước khi hấn giết hại thêm nhiều mạng nữa. Tên phản đồ đó không ai khác hơn là Ứng tướng quân. Trong khi đi tìm người trợ giúp, tình cờ tôi gặp những kẻ săn cọp để giải trí, một người trong đám đó là quan tổng trấn. Là một nhà sư của chùa Ấn Chân, tôi không thể làm ngơ khi những con cọp bị giết một cách vô cớ như vậy.”

Gã say hỏi, “Vô cớ à? Bọn thợ săn có nói với mi là chúng chỉ săn để giải trí cho vui không?”

Hồ đáp, “Chúng cũng không nói là chúng không săn để giải trí cho vui cơ mà.”

“Lẽ ra mi nên hỏi là chúng đang làm gì trước khi đánh chúng.”

Hồ nói, “Tôi đã thấy những điều chúng làm!”

“Không phải chuyện gì cũng đúng y như cái cách mà người ta nhìn thấy nó đâu, chàng trai à.” Gã say nói bằng cái giọng của một ông cha nói với con trai, “Nhiều khi mi cũng cần lắng nghe nữa. Chính mi nói như thế mà.”

Hồ dấm tay xuống nền cũi, “Chúng đã không có gì để nói!”

Gã Say hỏi, “Thật không?”

“Thật!”

“Vậy thì nói cho ta biết nhé, nhà sư này, mi nghĩ thế nào về quan tổng trấn?”

Hồ trợn mắt, “Ông ta là một gã ngốc.”

“Thật không?”

“Thật! Thật! Thật!” Hồ đáp, nện năm đấm xuống lần nữa, “Một ngàn lần, thật! Chỉ có đồ ngốc mới hứa giao mấy quyển bí kíp cho Ưng.”

Gã say gãi bộ râu xồm xoàm, “Làm sao quan tổng trấn biết được Ưng tướng quân sẽ làm gì với mấy quyển bí kíp chứ?”

Hồ đáp, “Tôi cố nói cho ông ta hiểu! Quan tổng trấn chỉ cần lắng nghe tôi trong một giây thôi.”

“Vậy mi cho rằng bất cứ ai không chịu lắng nghe mi đều là đồ ngốc cả sao?”

“Đúng vậy! À, tôi muốn nói là, không!” Hồ hít một hơi thật sâu và dừng lời, “Tôi muốn nói là, nói chung kẻ nào không chịu lắng nghe đều là đồ ngốc cả.”

Gã say nói, “Thôi được, điều đó công bằng.” Gã ngồi xuống đất trước mặt Hồ, “Vậy thì ta có đôi điều muốn nói. Mi có nghe không?”

Hồ lại trợn mắt nhưng miệng ngậm lại và lắng tai nghe.

Gã say nói, “Vợ của quan tổng trấn bị con cọp mà mi thấy trong cái hố sáng hôm đó giết.”

Hồ la lên, “Cái gì? Tại sao ông lại nói một điều như thế chứ?”

Gã say đáp, “Ta nói vậy vì nó là sự thật. Và nhớ Hòa không, cậu bé mà mi đánh đó? Bà ấy là mẹ của Hòa.”

Hồ hỏi, “Làm sao... làm sao ông biết chuyện này là thật?” Nó thấy chóng mặt.

“Ta thấy một số chuyện và còn nghe nhiều chuyện hơn nữa. Nhưng mi có thể tự mình quyết định. Có phải trên vai con cọp trong hố có một ngọn thương bị gãy đâm vào không? Một ngọn thương được trang trí rất đẹp?”

Hồ đáp, “Đúng vậy, nó có mang ngọn thương trên vai. Chắc là một trong những tay thợ săn đã đâm trong khi nó kẹt trong cái hố.”

“Không. Điều đó không hẳn là đúng. Mi biết đó, nhiều ngày trước Hòa và cha mẹ nó đi ra ngoài rìa khu rừng để tìm hái nấm rừng và một con cọp tấn công mẹ của Hòa. Tình cờ quan tổng trấn có mang theo một trong những cây thương đẹp của ông để dọa bọn trộm cắp và trong khi con dã thú lôi bà vợ đi, thì ông dũng cảm đuổi theo đâm một nhát thật sâu vào vai con cọp. Chính mắt ta thấy điều đó, nghe tiếng Hòa khóc nên ta chạy tới đó. Ta chạy lên giúp quan tổng trấn và cây thương bị gãy mất một đoạn. Con cọp bị thương thả người đàn bà ra, bỏ chạy với con cọp con. Nhưng đã quá muộn, vong linh mẹ của Hòa không bao giờ thoát được ra khỏi khu rừng.”

Hồ không tin vào tai mình. Tuy nhiên, ánh mắt của gã say cho nó biết rằng gã đang kể sự thật. Cơn chóng mặt của nó càng trở nên tệ hơn.

Gã say nói tiếp, “Một khi con cọp đã săn người rồi thì nó sẽ có khả năng lại làm điều đó nữa. Nhất là nếu nó bị thương hay bị què như con cọp mang theo ngọn thương trên vai này. Thậm chí còn ghê gớm hơn thế nữa nếu nó phải nuôi một con cọp con. Do đó, mi thấy đó, quan tổng trấn không có chọn lựa nào khác ngoài việc săn giết con cọp thôi.”

Hồ cụp mắt xuống.

Gã say nói tiếp, “Và còn chuyện này nữa mà mi cũng nên biết. Cái cũi mà giờ đây mi đang ngồi trong đó không được làm để giữ cọp khỏi thoát ra ngoài, mà nó được làm để ngăn dân làng khỏi xâm nhập vào bên trong. Theo kế hoạch, họ sẽ giết cả hai mẹ con cọp rồi mang xác chúng về đây, ném vào cái cũi để mọi người xem. Dân làng này sẽ xé xác cọp thành ngàn

mảnh bằng răng của họ, họ quá đau buồn vì những mất mát. Nếu không có cái cũi thì họ xé tan xác mi ra rồi.”

Hồ nằm xuống. Giờ thì nó chóng mặt đến nỗi không thể ngồi dậy được nữa. Suy nghĩ thêm, có lúc nó đã từng nghĩ rằng thằng bé con trai quan tổng trấn được sống trong may mắn.

Hồ lấp bấp, “Tôi... tôi hiểu vì sao họ giận con cạp mẹ, nhưng tại sao lại giết con cạp con?”

Gã say đứng dậy, “Người ta nói rằng, một khi cạp đã nếm được vị thịt người thì nó sẽ thành một con ăn-thịt-người. Có lẽ con cạp con không cần vợ quan tổng trấn miếng nào, nhưng nó đã chứng kiến điều mẹ nó làm. Quan tổng trấn không muốn mạo hiểm.”

Hồ thấy buồn nôn. Giờ thì cái cũi quay thật nhanh và thức ăn mà trước đây nó đã ngẫu nhiên ăn trào lên tận cổ họng. Nó ho khan, cố tập trung nhìn vào nơi gã say đứng. Nhưng gã say không còn ở đó. Hồ mở miệng định nói gì đó, nhưng áp lực ở phía sau cổ họng nó quá lớn. Nó lại bật ho. Rồi nó lắc mạnh đầu và nhắm mắt lại.

Chương 19

Ứng cúi mình núp sau đồng lửa mà hăn đã nhóm ở góc sân trước chùa Ân Chân, gần ngôi điện Lăng Quên. Hăn nhìn bóng mình nhảy múa trên bức tường bao quanh và lắng nghe thật kỹ những âm thanh của đêm. Kể từ khi các nhà sư trẻ đã rời bỏ Ân Chân, Ứng có cảm giác như mình đang bị theo dõi. Hăn không biết được kẻ theo dõi ở đâu, chỉ một điều duy nhất để giải thích chuyện này thôi. Chỉ có một người còn sống trên cõi đời này có thể bay sát dưới mũi của nó mà không bị phát hiện.

Đường Lang từ phía đối diện với đồng lửa trại lớn tiến tới phía Ứng.

Đường Lang nói, “Xin chào, thưa tướng quân. Tôi hi vọng mọi chuyện tốt đẹp với ngài trong buổi chiều an lành này.”

Ứng găm gù đứng dậy. Hăn ngó tay đầu lĩnh số một của mình qua ngọn lửa. “Đường Lang, cho ta biết... vì dường như bọn lính nghĩ rằng mi quá khôn ngoan... Để bắt một con sếu thì cách nào tốt nhất?”

Đường Lang im lặng, tựa người ra sau trên gót giày. “Một con sếu à? Ngài muốn nói con chim nước thật to à? Tôi chưa từng săn được con nào... thịt chúng ngon không?”

“Ta không biết.” Ứng đáp, ngoảnh đi, “Có lẽ chúng ta sẽ tìm ăn thử xem.”

“Ngài định làm gì đây?”

Ứng hít một hơi thật sâu, “Ta cảm nhận được có kẻ nào đó đang theo dõi chúng ta lâu nay và ta nghĩ đó là Hạc... một trong những đứa em trước đây của ta.”

Đường Lang hỏi, “Có phải đó là một trong những nhà sư trẻ? Thái úy Vũ và bọn lính dường như chắc chắn rằng chúng ta đang bị các oan hồn chưa siêu thoát theo ám.”

“Thái úy Vũ là một thằng ngốc mê tín.”

Đường Lang xoa cái hàm to khỏe, “Hắn là như vậy, thừa tướng quân. Nếu ngài muốn thay đổi tâm trí của hắn và tâm trí của bọn lính, thì ngài cần phải bắt được gã Hạc này.”

Ứng cau mặt, xoay lại đối diện Đường Lang, “Ta chỉ muốn thọt cổ thằng Hạc.”

Đường Lang nói, “Tôi hiểu. Tôi có thể hỏi ngài một câu không, thưa tướng quân?”

Ứng gặm gừ.

“Có lẽ là bởi vì tôi là người Quảng Đông, nhưng tôi tò mò một chuyện. Hạc là tiếng Quảng Đông có nghĩa là ‘con sếu’; tương tự như Ứng là tiếng Quảng Đông có nghĩa là ‘chim ưng.’ Tại sao những nhà sư chùa Ấn Chân các vị lại có tên bằng tiếng Quảng Đông? Chùa của các vị không nằm ở Quảng Đông. Mọi người trong vùng này đều nói tiếng Quan Thoại, kể cả ngài cũng vậy.”

Ứng cau mày, “Đại Sư đến từ Quảng Đông. Lão muốn giữ bí mật ngôi chùa, do đó lão đặt cho chúng ta toàn tên Quảng Đông và dạy chúng ta nói tiếng Quảng Đông như là ngôn ngữ phụ. Nếu khi nào chúng ta rời khỏi chùa, thì chúng ta phải nói tiếng Quảng Đông và giả vờ là chúng ta chỉ đi ngang vùng này thôi.”

Đôi mày của Đường Lang nhướng lên, “Ngài phải nói dối ư?”

Ứng đáp, “Đúng vậy.”

“Nhưng *Ấn Chân* có nghĩa là ‘sự thật được che giấu’, không phải vậy sao?”

“Đúng vậy.”

Đường Lang ngó lảng qua một bên, “Có vẻ kỳ cục khi chùa của các vị có tên là *sự thật*, nhưng người ta lại yêu cầu các vị nói dối.”

“Ta hiểu.” Ứng đáp, ngó Đường Lang soi mói.

“Vậy cái bí mật lớn là cái gì vậy?”

Ứng đáp, “Đại Sư chưa bao giờ cho chúng ta biết.” mắt hăn vẫn dính chặt lấy Đường Lang. “Nhưng ta có những mối nghi ngờ. Tại sao mi tò mò quá vậy?”

Đường Lang đáp, liếc qua Ứng, “Tôi chỉ muốn trò chuyện thôi mà. Và lại tôi cũng thấy chuyện thật thú vị. Tôi xin lỗi nếu lỡ làm cho ngài bực mình.”

Ứng đáp, “Ta tôn trọng sự hiểu kỳ của mi. Nhưng ta khó lòng tin tưởng người khác.”

Đường Lang nói, “Nếu ngài không tin tưởng người, thì ngài biến họ thành không đáng tin.”

Ứng ngắt lời, “Ta hiểu điều đó! Đó là một câu châm ngôn của nhà Phật. Nhưng châm ngôn không có chút ý nghĩa gì đối với ta. Chúng chỉ là lời lẽ thôi. Hành động có ý nghĩa hơn lời nói rất nhiều.”

Đường Lang khoanh tay lại, “Nhưng lời nói có thể làm thay đổi tâm tính con người.”

Ứng vung nắm tay lên, “Thì hành động cũng có thể làm được! Nhưng ta ngờ rằng mi không hiểu ý ta.”

Đường Lang bình tĩnh nói, “Tôi có thể hiểu. Tôi đã từng trải nghiệm cuộc đời khá nhiều.”

Ứng chồm người tới, “Thật vậy à? Cả gia đình ta đã chết.”

Đường Lang đáp, “Gia đình tôi cũng vậy.”

“Ồ, Còn bạn bè thì thế nào? Có bao giờ mi có một người bạn thân không?”

Đường Lang đáp, “Thưa có, một lần.”

“Hắn chết rồi hả?” Ứng nạt ngang, “*Chết ngay trước mặt mi?*”

Đường Lang đáp, “Thật ra, đúng như vậy.”

Ứng nói, ngó lảng đi, “Ta không tin chuyện đó.”

“Tin hay không tùy ngài. Nếu ngài muốn nghe thì tôi sẽ kể.”

Ứng đáp, “Ta không quan tâm về các trải nghiệm của mi! Và ta không muốn nói chuyện nữa!”

Đường Lang kính cẩn đáp, “Thưa tướng quân, tôi không đến đây với mong ước được trò chuyện. Tôi chỉ đến để chào ngài. Nhưng vì chúng ta nói chuyện với nhau, tôi rất trân trọng nếu ngài sẵn lòng trả lời một hai câu hỏi nữa. Còn bọn lính, thì tôi sẽ thông báo cho chúng.”

Ứng gật đầu.

Đường Lang vỗ vỗ lên cằm, “Tôi biết rằng tay nhà sư to kình tên là Hồ đã chạy thoát chết và bây giờ ngài vừa nhắc một tên khác có tên là Hạc. Vậy là hai tên. Tên của ba đứa còn lại là gì vậy?”

“Hầu, Xà và Long.”

Đường Lang hỏi. “Hầu, Xà và Long ư? Có phải tất cả các nhà sư ở Ấn Chân đều được đặt tên theo các con vật không?”

Ứng đáp, “Không phải. Chỉ có năm người đó thôi, thêm ta nữa. Có một người thứ bảy, nhưng hắn chết rồi.”

Đường Lang nghiêng đầu sang một bên, “Tên hắn là gì?”

Ứng ngừng lời, nhắm mắt lại, “Tên hắn là Dương.”

“Con nai à?” Đường Lang ngạc nhiên hỏi.

“Đúng vậy!” Ứng đáp, mở mắt ra, “Mi có vấn đề gì với cái tên đó à?”

“Tôi xin lỗi, thưa tướng quân.” Đường Lang đáp bằng một giọng chân thành. “Xin đừng bực mình vì chuyện này, nhưng tôi không thể hình dung ra một con nai lại là một dũng sĩ nguy hiểm. Chúng quá... nhát mà.”

Ứng chế giễu, “Mi sẽ không thắc mắc về cái kiểu loại nếu mi từng thấy Dương ra tay! Với con dao hình gạc nai trên tay thì hẳn là bất khả chiến bại.”

“Một lần nữa, tôi xin lỗi, thưa tướng quân.” Đường Lang dừng lời, ngó chăm chăm ngọn lửa, “Giọng của ngài đầy sự buồn bã và giận dữ. Tại sao vậy?”

Ứng đáp, “Dương là bạn thân của ta.”

“Vì sao hẳn chết?” Đường Lang hỏi, ngó lên, “Có phải là do một tai nạn sao đó không?”

“Không phải là tai nạn gì cả!” Ứng thét lên, đột nhiên bùng bùng nổi giận. Mắt hẳn ngó Đường Lang trừng trừng từ phía bên kia ngọn lửa. “Tất cả là do lỗi của Đại Sư! Đại Sư mang một nhóm chúng ta thực hiện một nhiệm vụ cho tân Hoàng đế. Chúng ta giết hàng trăm mạng. Hoàng thượng muốn ban thưởng trọng hậu cho chúng ta, nhưng Đại Sư lại từ chối nhận bất cứ món gì đền đáp cho công sức của chúng ta. Hoàng thượng nhận thấy nổi giận dữ của ta và đề nghị tặng ta một phần thưởng đặc biệt nếu ta làm cho ông ấy một việc. Việc đó đòi hỏi phải có hai người thực hiện, nên Dương tham gia với ta. Mọi chuyện hỏng đi và Dương chết.”

“Thưa tướng quân, xin lỗi vì đã hỏi. Nhưng làm sao chuyện đó lại khiến Đại Sư chịu trách nhiệm?”

“Nếu Đại Sư đã nhận lấy phần thưởng và phân phát cho từng người trong chúng ta khi hoàng thượng ban phát, thì ta sẽ chẳng bao giờ chấp nhận yêu

cầu của hoàng thượng làm gì... bởi vì sẽ *không* có yêu cầu nào cả! Thì bạn thân của ta vẫn còn sống!”

Đường Lang không nói gì thêm.

Ứng găm gừ, “Có một cách khác để nhìn sự việc là như thế này. Nếu Đại Sư không đến trợ giúp cho hoàng thượng ngay từ đầu, thì Dương vẫn còn sống. Hay nếu Đại Sư không chọn ta và Dương đi cùng, thì Dương vẫn còn sống. Mi có hiểu ý ta không?”

Đường Lang nhắm mắt lại.

“Nhìn ta khi ta đang nói với mi!” Ứng gào lên, nhe hàm răng nhọn hoắc ra. “Sao mi dám đáp trả ta bằng cách này? Mi cảm thương cho Đại Sư à?”

“Không phải đâu!” Đường Lang đáp. Đầu hấn hơi lúc lắc nhẹ.

Ứng hỏi, “VẬY CÁI GÌ THẾ?”

“Cái gì là cái gì ạ?”

“Cái lắc đầu...” Ứng nói, chồm người tới ngó qua ngọn lửa. “Đầu của mi, nó...”

“Tôi không hiểu ngài muốn nói cái gì!”

“Không được lớn tiếng với ta!” Ứng thét lên. Hấn nhảy qua ngọn lửa, hai tay dang rộng ra. Hấn đáp xuống trước mặt Đường Lang. “Mi biết gì không? Giờ thì ta nghĩ ra rồi, ta không thấy mi giết một tên sư nào cả trong cuộc tấn công chùa Ấn Chân. Mi có mối quan hệ nào gắn bó với chùa Ấn Chân không? Với Đại Sư? Mi đang theo đuổi điều gì vậy, gã người Quảng Đông kia!”

“Xin đừng hành xử kỳ cục như vậy.” Đường Lang nói, quay đi. “Suốt cuộc tấn công, tôi ở phía sau để giám sát lính của chúng ta hành động. Là đầu lĩnh số một của ngài, thì đó là nhiệm vụ của tôi.”

Ứng nói, “Ta không chắc là ta tin mi hay không. Hãy nhắc cho ta vì sao ta lại chọn mi làm đầu lĩnh số một của ta.”

Đường Lang đáp, “Ngài chọn tôi vì lòng trung thành của tôi.” Hấn quay lại đối diện Ưng, “Và vì kỹ năng chiến đấu của tôi.”

Ưng nói, “Ta chọn mi vì kỹ năng chiến đấu của mi. Ta không biết chút gì về lòng trung thành của mi. Ta bắt đầu nghi ngờ mi.”

“Nghi ngờ? Về chuyện gì đây chứ? Không phải tôi đã chứng minh lòng trung thành của tôi bằng việc trao cho ngài thanh kiếm của gia đình khi ngài hỏi nó lúc trước sao?”

“Mi trao, nhưng mi chần chừ. Còn nữa, mi trở về quá nhanh trong nhiệm vụ đưa tin đến hoàng thượng.”

Đường Lang nói, đứng thẳng người lên, “Thưa tướng quân, tôi có thể làm gì để chứng tỏ bản thân mình với ngài đây?”

“Bắt cho ta con sếu.”

“Vâng, tôi sẽ hoàn thành nhiệm vụ ngài giao.”

Chương 20

Hồ thức giấc với ánh nắng ấm áp soi trên mặt và mùi bánh bao mới hấp tỏa thơm trong không khí. Nó cảm thấy tươi tỉnh và vô cùng thoải mái khi nghĩ về bữa ăn sáng tuyệt vời mà chẳng bao lâu nữa nó sẽ có. Ở chùa Ấn Chân, không mấy khi có dọn món bánh bao mới làm và nó không thể kiên nhẫn chờ vào mâm lâu hơn nữa. Khi nó nghe giọng háo hức của các anh em từ xa, thì nó nhận ra một điều gì đó. Đó không phải là giọng của các anh em nó.

Hồ mở mắt thấy các thanh chắn tre vây quanh nó. Nó ngồi dậy và sự nhớ ra mình đang ở đâu. Rồi nó nhớ chuyện nó đến cái làng này để làm gì. Hồ chú ý đến hai giọng nói đang di chuyển rất nhanh dọc theo phía xa của cái hàng rào cao bao quanh quảng trường làng.

Mã nói, “Thôi nào! Mình đi nào!”

Hòa đáp, “Không, cảm ơn. Ta không thấy thích chuyện đó.”

“Tin ta đi, nó sẽ làm cho mi cảm thấy dễ chịu hơn gấp mười lần.”

“Ta không nghĩ vậy đâu.”

“Nó sẽ làm cho mi cảm thấy dễ chịu hơn gấp trăm lần!”

“Ta nghi quá.”

“Làm sao mi biết được trừ phi mi làm thử chứ?”

“Để ta yên, nghe chưa?”

“Không có chuyện đó đâu. Mi đi với ta mà.”

Hỗ nghe tiếng xô xát. Có người rên lên.

Hòa nói, “Mi làm ta đau.”

Mã đáp, “Đẹp trò than thở đi. Mình sắp tới đó rồi.”

Hỗ ngồi dậy khi thấy hai thằng nhóc đang tiến tới, thằng to con vác thằng bé hơn trên vai. Mã đặt Hòa xuống trước cái cũi và đứng cạnh nó.

Mã nói, “Xem này.” Nó hít sâu không khí, tạo ra một âm thanh thật to khi nó co thắt khí quản giữ lại một lượng khí vừa đủ. Một lượng nước nhờn bị rút từ từ khỏi mũi nó vào phía sau cổ họng. Với khí quản vẫn thắt lại, Mã ép không khí ra khỏi buồng phổi và đẩy khối nước nhờn ra khỏi cổ họng vào trong miệng. Rồi nó biu làn môi dưới lên để giữ cục nhớt dài và nói thật chậm khi một dòng nhỏ nước miếng trào ra, chảy xuống cằm nó.

Nó nói kháy, “Chụp cái này nè, thằng thầy chùa.”

Mã ngậm cục nước dãi và chu miệng ra. Nó hít thật sâu bằng mũi, uốn lưỡi lại, rồi phun ra.

Hỗ không nao núng chút nào. Nó nhìn cục nước dãi bắn trúng một thanh chắn tre, dính một lúc ngắn trước khi từ từ nhều xuống.

Mã nói, “Suýt trúng!” lấy tay áo bào xám quẹt qua lau miệng. “Ta nghĩ là còn đủ đạn để bắn thêm một phát nữa...”

Hỗ ngắt lời, “Xin lỗi mi. Ta nói đôi lời nhé?”

Mã chỉ tay vào Hỗ, trừng mắt. “Mi không có điều gì để nói mà ta khoái nghe đâu.”

Hỗ lịch sự đáp, “Với lòng tôn trọng, ta không có gì để nói với mi. Ta có đôi điều để nói với Hòa thôi. Chỉ mất một lát thôi.”

Mã buột miệng, “Ta không nghĩ...”

“Để cho nó nói.” Hòa cắt lời, bước tới gần. “Ta muốn nghe những điều nó phải nói.”

Mã gật đầu. “VẬY thì nói đi, thằng thầy chùa.”

“Tôi rất tiếc về chuyện tôi đã đánh anh.” Hồ nói, mắt nhìn thẳng vào Hòa. Nó khoanh tay để trên đùi. “Chuyện đó thật là bậy và tôi thành thật xin lỗi. Nếu anh muốn đực tôi bằng cái gì đó, thì tôi hoàn toàn thông cảm. Tôi chỉ đề nghị anh dùng một vật có khả năng truyền lực tốt hơn là nước bọt. Lấy một cây thương hay cây côn chẳng hạn, rồi tôi để đầu tôi giữa mấy thanh chắn. Nện tôi hết sức đi.”

“Không đâu.” Hòa lắc đầu, “Tôi không nghĩ vậy.”

Hồ nói, “Đi nào, đánh tôi đi. Đối xử với tôi như là tôi đã xử tệ với anh. Hành tôi tệ hơn gấp mười lần như vậy đi. Nó sẽ làm tôi thấy dễ chịu hơn. Tôi đáng bị như vậy lắm.”

Hòa đáp, “Nó sẽ không làm cho tôi thấy dễ chịu hơn chút nào đâu. Tôi không thấy sung sướng trong việc đánh người.”

Mã đề nghị, “Ta sẽ đánh nó cho! Đánh nó làm ta thấy khoái hơn!”

Hòa nói, “Không. Mi không được đánh nó.”

Mã nói, “Thôi nào. Ta chỉ đực nó một lần thôi. Ngay ở cái lỗ tai...”

“KHÔNG ĐƯỢC!” Hòa ngang ngạnh nói. Nó giậm chân thành thịch. “Không ai được đánh người vì chuyện riêng của ta!”

Mã lùi lại vài bước và cau mặt bực tức. Hồ nhận thấy sự căng thẳng trong giọng nói của Hòa và điệu dáng nói với nó. Chưa bao giờ nó nói với ai điệu dáng như vậy trong đời.

Hồ nói, “Thôi được, Hòa ạ. Không có ai phải đánh người cả. Nhưng tôi vẫn muốn làm một điều gì đó cho anh. Hay là tôi dạy anh chiến đấu nhé?”

“Không!” Hòa khoanh tay trước ngực, nói, “Tôi không muốn học võ.”

Hỗ nói, “Nhưng nếu anh học võ, thì anh có thể tự vệ chống lại những kẻ như tôi trong tương lai. Chẳng còn ai làm anh tổn thương nữa.”

“Không.”

Hỗ hỏi, “Vậy thì anh muốn gì nào?”

Mã xen vào, “Gượng đã! Ta có một ý! Này, thằng thầy chùa, sao mi không dạy võ cho *ta* đi?”

Hỗ ngó Hòa xem nó phản ứng như thế nào. Hòa nhìn xuống đất.

Hỗ nói, vẫn nhìn Hòa, “Thôi được. Vì anh không muốn học võ, thì tôi sẽ dạy cho Mã, bạn của anh, nhé. Rồi cậu ấy có thể bảo vệ anh.”

Hòa nói, quay đi, “Sao cũng được.” Nó đi về phía tiệm bánh bao bên kia quảng trường.

Chương 21

Mặt trời vẫn còn thấp trên bầu trời buổi sáng khi Hồ và Mã ngó nhau chăm chăm qua những thanh chắn của cái cũi tre. Hồ ngồi xếp bằng, hai bàn tay đặt trên đầu gối. Mã đứng vững và thẳng người.

Hồ hỏi, “Mã có nghĩa là ‘ngựa’, phải không?”

Mã xắn tay áo lên, “Đúng vậy. Thì sao nào?”

“Nếu mẹ mi đặt cho mi cái tên đúng với ý nghĩa của nó, thì đôi chân của mi hẳn là mạnh lắm, phải vậy không?”

Mã đáp, “Đúng vậy, mi đang muốn nói điều gì vậy?”

Hồ xoa cái đầu trọc, trầm ngâm suy nghĩ. Nó vỗ đùi phải cái đét, “Ta sẽ dạy mi ngón Vô Ảnh Cước. Nếu mi luyện trong mười năm thì nó sẽ làm mi nổi tiếng.”

Mã la lên, “Mười năm!”

“Đúng vậy, mười năm.” Hồ nghiêm nghị nói, “Có thể lâu hơn một chút, có thể sớm hơn một chút.”

Miệng của Mã méo xệch, “Ta không thể chờ lâu như vậy để đánh nhau! Hãy dạy cho ta thứ gì không mất nhiều thời gian quá.”

“Mọi thứ hay ho đều phải mất thời gian.”

“Thôi được, vậy thì dạy ta nhiều thứ để ta có thể luyện tất cả chúng trong một thời gian dài.”

Hồ đáp, “Kiểu đó không công hiệu. Vả lại ta có cảm giác rằng ta sẽ không ở đây lâu nữa. Chỉ có thời gian để dạy mi một món thôi. Nhưng vậy là tốt rồi. Ở chùa Ấn Chân chúng ta có một câu châm ngôn: *Ta sợ cú đá mà mi luyện cả mười ngàn lần, chứ không sợ mười ngàn cú đá mà mi luyện chỉ một lần thôi.*

Mã nói, “Thôi mà, mi phải dạy ta nhiều hơn là chỉ một cú đá chứ.”

Hồ lắc đầu, “Ta không thể. Ưng và thủ hạ của nó sẽ đến đây sớm. Nhưng có lẽ nếu mi tìm thấy vài người bạn, thì ta sẽ dạy mỗi đứa một món khác nhau, rồi sau này bọn mi có thể dạy lẫn nhau món của mình. Cho nên mọi người sẽ học được khá nhiều, phải không nào?”

Mã đáp, “Ta nghĩ mi nói đúng.” Nó đá bay đất bụi. “Nhưng mi phải dạy ta món của ta trước đây! Rồi ta sẽ đi kiếm mấy thằng bạn.”

Hồ đáp, “Như ý mi muốn. Chúng ta sẽ bắt đầu bằng thế đứng tấn đúng đắn, nó là căn bản của hầu hết các món. Người ta gọi nó là Mã Bộ bởi vì nó mạnh mẽ. Như một con ngựa. Như mi vậy.”

Mã mỉm cười.

Hồ nói, “Xem này, rồi bắt chước ta nhé.”

Hồ đứng và uốn người bên trong cái cũi. Nó dang chân ra bằng với chiều ngang của vai và rùn người xuống. Khi bắp đùi nó song song với mặt đất, thì nó rướn thẳng lưng và nhấc đầu lên để cổ thẳng hàng với xương sống. Đầu nó không đụng nóc cũi, điều này khá thoải mái, nhưng vết cào ngang hông bắt đầu hơi nhức chút đỉnh. Hồ đã quên mất vết cào, cũng như cái lỗ rách trên áo quần. Ít ra khi nó rùn người xuống thấp như thế này thì không ai nhìn được vào cái lỗ.

Trước cái cũi, Mã đứng và cố gắng hết sức để làm theo Hồ. Hồ nhận thấy Mã có thể giữ hoặc thẳng lưng hoặc giữ đùi song song với mặt đất. Nó

không thể làm cả hai việc cùng một lúc mà không ngã. Trông Mã có vẻ giận lắm.

Hổ nói, “Đừng lo về chuyện đó. Sẽ mất mấy tháng cho mi đủ mềm dẻo để làm nó thấp như ta làm. Hãy cố nhớ điệu bộ của ta thế nào và một ngày nào đó mi sẽ thực hiện được. Bây giờ, thấy hai bàn tay ta không? Vị trí của chúng cũng rất quan trọng. Làm theo ta. Nắm mỗi tay thành một nắm đấm bằng cách uốn gập các ngón tay lại thật chặt vào lòng bàn tay, kể đó, gập ngón tay cái lại và bao choàng lên những ngón tay ngay trước cái khớp tay lớn trên ngón tay trở của mi. Được chưa nào? Bây giờ, gập cánh tay phải lên chín mươi độ và nghiêng nắm đấm lên trước mặt để bảo vệ nó. Hay lắm. Kế tiếp, đặt cánh tay trái thẳng xuống giữa hai chân và gập cùi chỏ lại một chút. Dùng nắm đấm đó để bảo vệ hạ bộ. Hầu hết khi đánh nhau, người ta để cả hai tay trước mặt, cho tới khi họ bị đá trúng hạ bộ vài ba lần.”

Mã cười khúc khích. Hổ không cười. Mã ngưng cười.

Hổ nói, “Từ vị trí này, mi nên xuống tấn. Vững như một cây sồi. Hai bàn chân nên cảm thấy bắt rễ vào lòng đất. Không thể xô dịch. Hãy để tất cả *khí* dương của trái đất - lực dương - chảy tràn vào thân thể qua lòng bàn chân, rửa sạch thân thể khi nó đi qua lục phủ ngũ tạng và ra hai nắm đấm của mi. Mi nên thực hành thế này ít nhất suốt một giờ, mỗi ngày, trong ít nhất một năm.”

Mã hỏi, “Làm cái gì? Chỉ đứng ở đây trong thế tấn này à?”

Hổ đáp, “Đúng vậy. Đây là căn bản của mi. Không có một căn bản vững chắc, mọi thứ sẽ ngã - như mi đã ngã khi lần đầu làm thử nó. Tin ta đi. Nhưng chúng ta không có một năm để đợi trước khi ta dạy thêm cho mi, do đó ta sẽ dạy mi cú đá luôn. Cú đá này được gọi là Vô Ảnh Cước bởi vì nó quá nhanh, nó không để lại chút bóng nào. Xem này.”

Người Hổ hơi xoay đi một chút và áo bào của nó nhẹ nhàng bay lên. Có vẻ như không có chân nào di chuyển, nhưng mái tóc bù xù của Mã bay

ngược ra sau như có một làn không khí thổi vù sượt qua đầu nó. Mã nhìn quanh, rồi ngó lại Hồ, bàng hoàng.

Hồ hỏi, “Mi cảm thấy làn gió đó, phải không nào?”

“Đúng, nhưng... làm sao mi...?”

“Đó là Vô Ảnh Cước. Rất mãnh liệt.”

Mã nói, “Ma thuật.”

Hồ nói, “Không, nó không phải là ma thuật. Chỉ công phu tập luyện chuyên cần thôi. Rất chuyên cần. Thật ra cú đá rất đơn giản. Ta chỉ thực hiện nó thật nhanh và mạnh. Xem lại nhé.”

Lần này, Hồ thực hiện nó từ từ. Nó trông quá đơn giản. Với hai năm đắm giữ yên vị trí, tất cả những gì nó làm chỉ là dồn trọng lượng thân thể lên chân trái và nhắc đầu gối phải lên cao. Với chân phải gập lại gần chín mươi độ, Hồ búng chân tới trước, duỗi ra cho tới khi nó thẳng băng trước mặt, song song với mặt đất. Chân nó giờ gần như thẳng góc với mặt đất và những ngón chân uốn cong ngược lại cho nên mọi sự va chạm đều được thực hiện bằng gan bàn chân. Hồ lặp lại các động tác thật chậm theo chiều ngược lại và chấm dứt bằng việc trả chân về vị trí nguyên thủy của nó trong thế tấn Mã Bộ.

Hồ hỏi, “Mi có nghĩ là mi đã nắm được nó chưa?”

Mã gật đầu.

Hồ nói, “Tốt. Như mi thấy đó, nó là một cú đá tới trước đơn giản. Nhưng nếu mi thực hiện nó đủ nhanh và mạnh, thì nó gần như không thể chặn được. Nếu mi thấy mi phải sử dụng nó sớm, thì ta đề nghị mi nhắm vào một trong hai đầu gối của địch thủ. Nếu mi đá thấp, mi sẽ giữ thẳng băng dễ dàng hơn. Hơn nữa, phần lớn người ta không nghĩ nó thấp, điều này khiến nó rất hiệu quả. Chỉ đừng quên rằng giữ thế tấn vững vàng là rất quan trọng khi mi thực hiện cú đá này hay bất cứ cú đá hay đấm nào khác, bởi vì lúc đó mi đang trao chuyển lực. Nếu mi chỉ sử dụng sức mạnh của cơ bắp chống

lại đối thủ, thì chắc chắn nó sẽ có một hiệu ứng nhất định. Nhưng nếu mi xuống tấn và rút năng lượng từ cả trái đất, thì nó sẽ có một hiệu ứng lớn hơn rất nhiều. Điều đó hợp lý không?”

Mã đáp, “Đúng lắm.”

Hồ gật đầu. “Giờ có hai điều nữa mà mi phải luôn nhớ. Một là, mi chỉ đánh khi đó là phương sách cuối cùng và chỉ khi cần thiết. Đồng ý không?”

Mã ngó nghiêng đi, “Chắc chắn vậy.”

Hồ nói, “Hứa với ta đi.”

Mã quay lại nhìn Hồ, “Được, ta hứa.”

Hồ hít một hơi thật sâu, “Điều còn lại có lẽ còn quan trọng hơn. Vì mỗi hành động, có một phản ứng ngang bằng, đối lại. Điều này áp dụng vào đời sống, cũng như các môn võ. Mi có hiểu không?”

Mã đáp, “Hiểu.”

Hồ hỏi, “Mi có chắc không?”

“Tất nhiên là ta chắc.” Mã đáp, vung hai tay lên, “Giờ, bài học này hết chưa? Ta đói rồi.”

Hồ đáp, “Bài học hết bất cứ khi nào mi nói nó hết. Ta là kẻ bị kẹt trong cũi. Mi có thể bỏ đi bất cứ lúc nào. Tuy nhiên, thói quen của chính thầy của ta là kết thúc tất cả các buổi tập bằng một câu hỏi từ mỗi đệ tử. Mi có câu hỏi nào dành cho ta không?”

Mã gãi đầu, rồi mỉm cười, “Ông có thích thịt heo trong mấy bánh bao hấp điểm tâm không, Sư phụ? Hay ông thích thịt gà hơn?”

Chương 22

Thái úy Vũ gọi lớn, “Ứng tướng quân! Sáng nay chúng ta có khách! Họ đến báo tin về một nhà sư bị bắt!”

Ứng đang dũa sắc những móng chân, hần dừng tay, ngó ra cổng chính của chùa Ấn Chân. Thái úy Vũ và đô úy Du đứng cạnh nhau bên ngoài cổng. Không để bị át giọng, đô úy Du thêm vào, “Các vị khách này từ cùng một ngôi làng mà tôi đã đến, thưa tướng quân! Tôi nhận ra một người trong bọn họ!”

Ứng thờ dài, đứng dậy khỏi cái băng ghế thấp kê bên lò lửa. Hần thấy hai người bận áo quần nông dân màu xám đi vào tầm mắt. Thái úy Vũ nắm lấy tay của người thứ nhất và lôi hần về phía cổng. Đô úy Du bám theo người thứ hai, nhưng người này nhún vai khinh thường. Đô úy Du ho khan và chỉnh lại cái mũ. Hần vẫn đi theo sau trong khi thái úy Vũ đưa hai người dân làng đi qua cổng.

“Bọn mi mang tin gì đến vậy?” Ứng hỏi khi bọn người tiến đến gần. Lưỡi hần ngo ngoe trong miệng và hai người dân làng nhảy dựng lên nhưng không trả lời. Cả hai giương to mắt ngó Ứng chăm chăm.

Thái úy Vũ bóp mạnh cánh tay người thứ nhất. Gã kêu lên ăng ăng.

Thái úy Vũ thúc, “Trả lời đi.”

Gã dân làng co rúm lại, “Chúng tôi... a a a à... mang tin về nhà sư bị bắt, thừa Ưng tướng quân. Và tin về mấy quyển bí kíp của ngài.”

Ưng ngã đầu qua một bên, “Bọn mi tóm được thằng nhóc và mấy quyển bí kíp à?”

“Đúng vậy, thừa tướng quân.” Gã nhìn xuống đôi chân của Ưng, bất giác rùng mình.

Ưng nheo mắt lại, “Có mấy quyển bí kíp cả thầy?”

Gã dân làng đáp, “Bốn quyển, thừa tướng quân.”

“Trông chúng như thế nào?”

Gã dân làng ngược lên nhìn Ưng, ngạc nhiên, “Không có ai dám mở chúng ra xem, thừa tướng quân. Chúng tôi nghĩ tốt nhất là không dính gì đến công việc của ngài.”

Ưng nhe răng cười, “Tốt lắm, vậy thì tả thằng nhóc xem.”

“Dạ, nó hơi to con so với tuổi của nó. Nó có vẻ như chừng mười hai tuổi. Trọc đầu và mặc chiếc áo bào màu cam. Nó có giọng nói trầm và khô khốc. Nó...”

Ưng hỏi, “Có gì lạ trên mặt nó không?”

Gã dân làng khựng lại, “Cái gì... a a à... chính xác là ngài muốn nói gì với từ *lạ*, thừa tướng quân?”

“Nó có cái vết đặc trưng nào *trên mặt của nó* không!”

“Nó có a a... mmm môtttt cáiiii sẹo dài, ngộ ngộ, ngang trên một bên má. Giống trên má của ngài lắm, thừa tướng quân.”

Gương mặt sẹo của Ưng tối sầm lại, “Đủ rồi! Thằng này có vẻ nói thật đấy.” Ưng ngó ra cổng. Đô úy Du đang đứng ở đó, ngó bóng mình phản ánh trong chum chứa nước mưa.

Ưng gọi lớn, “Đô úy Du, đến đây mau!”

Đô úy Du chạy vội đến.

Ứng xoa trán, “Thái úy Vũ, ông vẫn còn việc phải làm ở đây và Đường Lang lên đường làm một nhiệm vụ đặc biệt. Ta nghĩ là ta sẽ phải giao chuyện này cho mi, đô úy Du. Mi đã thất bại thảm hại trong lần đầu mi đến cái làng đó. Đây là cơ hội để mi chuộc lỗi. Mang năm mươi lính trở lại ngôi làng đó để nhận thẳng thầy chùa trẻ và mấy quyển bí kíp cho ta. Mang chúng về đây. Nếu mi lại thất bại, thì mi sẽ trả lời ta và không có chuyện có con ngựa đứng giữa ta và mi đâu. Hiểu chưa?”

Đô úy Du đáp, “Vâng, thưa tướng quân.” Hắn cố nuốt nước bọt.

Ứng hàm hè, “Tốt, vậy thì mi còn chờ gì nữa? Chọn lính đi, cưỡi con ngựa quý sứ đó và CÚT!”

Chương 23

Ngày dần tàn, cả làng tụ lại trên quảng trường xem Hồ, đang ở trong cũi, dạy gần một trăm đứa trẻ, mỗi đứa một thế võ. Con trai, con gái cũng như nhau, mỗi đứa thay phiên đứng ngay bên ngoài những thanh chắn để được chỉ dẫn riêng. Nhiều đứa con trai cứ than phiền về chuyện bọn con gái tham gia vào việc tập võ, mãi cho tới khi Hồ bảo chúng rằng nó sẽ không dạy cho bất cứ đứa nào nữa nếu chúng không dẹp cái trò than vãn đi. Hơn nữa, nó cho bọn con trai biết rằng có nhiều phụ nữ là “ni cô” ở nhiều ngôi chùa khắp nước Trung Quốc, kể cả ngôi chùa Thiếu Lâm nổi tiếng. Hồ cam đoan với bọn con trai rằng nếu có khi nào chúng đụng đầu sinh sự với một dũng “ni”, thì chúng nên giữ kín những ý nghĩ tiêu cực về con gái đi, kẻo không kịp hối.

Suốt thời gian đó, các bậc cha mẹ trò chuyện với nhau rất nhiều về việc khóa dạy võ của Hồ có cần dẹp đi ngay không, đặc biệt là có bọn con gái tham gia vào. Tuy nhiên, sau cùng, hầu hết các bậc cha mẹ đều đồng ý rằng vì chưa có ai bị thương tổn gì cả và bọn trẻ có vẻ thích thú lắm, thì khóa học có thể tiếp tục. Ngày ấm lên và không khí ở quảng trường rất dễ chịu. Không khí trong tiệm bánh bao thì không ấm áp dễ chịu như thế. Trong đó nóng. Thật sự là rất nóng.

Một người nói, “Tôi nói là chúng ta thả cho cậu ta đi đi. Rõ ràng cậu ta không phải là đứa hư hỏng gì đâu. Cậu ta chỉ phạm một lỗi thôi.”

Một người khác la lên, “Không phải là đứa hư hỏng à? Nhìn thẳng nhóc Hòa đáng thương kia! Nó ngồi trong góc cả ngày, một tai thì vĩnh mãi về phía chúng ta vì tai kia không nghe được gì nữa!”

Hòa đứng dậy thét trả qua gian phòng đông nghịt những người. “Đầu tôi đã để thẳng hàng giờ rồi! Không có vĩnh gì hết! Và tôi đã nói với các người là thính giác của tôi đang phục hồi cơ mà!”

Quan tổng trấn đứng đặt tay trên vai Hòa. Căn phòng lắng lại. Quan tổng trấn nghiêng người qua.

“Chuyện gì với con vậy, hả con trai? Trước đây cha chưa bao giờ thấy con như thế này?”

Hòa ngồi phịch xuống ghế lại, “Thưa cha, con chưa bao giờ buồn bực như thế này. Con ghét thiên hạ cãi vã nhau và con ghét thiên hạ cãi vã nhau về mình. Con là kẻ đau khổ nhất và con vẫn nghĩ rằng mình nên thả cho nhà sư này đi. Miễn sao anh ta hứa là không bao giờ đánh ai trong làng mình nữa. Chuyện gì xảy ra thì đã xảy ra rồi. Quá khứ là quá khứ. Đó là điều mà cha thường nói, không phải vậy sao?”

Quan tổng trấn ngồi xuống, đối diện với Hòa. Ông thả hai cẳng tay lên đầu gối. “Con thật là độ lượng, con trai à. Nhưng chuyện không đơn giản như vậy. Có rất nhiều chuyện chính trị dính líu vào rồi. Điều chính yếu là ta đã điều hai người đi báo tin cho Ứng tướng quân về chuyện bắt được nhà sư trẻ rồi. Nếu bọn lính tới đây mang hãn đi, mà không có hãn, thì bọn lính sẽ giận lắm. Thật sự là giận cho tới nỗi chúng có thể triệt hạ toàn bộ ngôi làng của mình. Trước đây ta đã thấy chuyện này rồi.”

Một người trong đám đông nói, giọng cay đắng, “Vậy chúng ta đang làm gì đây, thưa quan tổng trấn? Chỉ giao thẳng bé và cho nó cái án tử à?”

Một người khác la lên, “Đừng nói kỳ cục như vậy! Chúng ta không biết là nó sẽ bị giết hay không mà.”

“Họ đã giết sạch các anh em của nó và triệt hạ toàn bộ ngôi chùa rồi!” một người khác thét trả, “Đó là lời tay đô úy đó nói! Tôi cho rằng chúng ta thả nhà sư đi. Nếu bọn lính làm khó dễ thì mình sẽ nói rằng cậu ta trốn thoát rồi.”

“Nếu nó ‘trốn thoát’ thì cả làng sẽ bị hủy diệt!”

“Mi không biết chuyện đó! Mi sẽ không biết một...”

Tiếng nói trong tiệm bánh bao càng lúc càng lớn. Thật ra, lớn cho đến nỗi Hồ nghe được từng lời. Nó biết mình phải làm một chuyện gì đó để sao cho mọi việc ổn lại, nhưng làm gì đây? Nó cố nghĩ ra một kế hoạch thì Mã xuất hiện khệ nệ bưng một cái nồi đất nung nóng hôi hổi.

Mã cố nhét cái nồi vào giữa các thanh chắn của cái cối, “Này, tôi đòi mẹ tôi nấu cái này cho anh. Chính là món ngỗng xối mỡ nổi tiếng của bà. Tôi cũng mang cho anh kim chỉ để vá áo quần.”

Hồ đáp, “Cám ơn bạn.” Nó nhăn mặt khi với lấy các món đồ. Mã nói, “Tôi biết, may vá là chuyện của phụ nữ. Nhưng anh nên ăn mặc cho tử tế hơn.”

Chuyện may vá không phải là lý do khiến Hồ nhăn mặt. Ở chùa Ấn Chân mỗi người đều có một việc và ngẫu nhiên việc của Hồ là vá áo quần rách cho mọi người. Thật ra nó khá giỏi trong việc này. Chính món ăn làm cho nó nhăn mặt. Hồ giờ nấp ra và cau mày. Mặc dù thích cả thịt gà lẫn thịt vịt, nó lại không chịu được ngỗng. Đặc biệt là món ngỗng xối mỡ. Có lần nó ăn món đó, bao tử nó nổi loạn nguyên cả một ngày. Hồ đậy nắp nồi trở lại và đẩy qua một bên.

Hồ nói, “À à à... cám ơn bạn rất nhiều. Một lát nữa tôi sẽ ăn.”

Mã nói, “Một lát nữa? Anh không đói sao? Anh biết đó, mẹ tôi nấu nó cho mình anh thôi đó. Bà thấy thương anh ghê. Bà nói không nên nhốt đứa bé nào trong cối cả.”

Hồ cụp mắt xuống, “Làm ơn nói với mẹ bạn là tôi cảm ơn nhiều lắm, nhưng...”

Mã tức tối hỏi, “Nhưng *cái mồi* xì gì ?”

Vừa lúc đó, gió nổi lên và đưa mùi ngỗng xối mỡ thơm nồng về hướng Hồ. Bụng nó cuộn lên.

“Nhưng... không có gì cả.” Hồ đáp, ngược nhìn lên. Nó vừa nghĩ ra một kế, “Làm ơn nói với mẹ bạn rằng tôi không biết làm thế nào để có thể cảm ơn bà đây!”

Hồ đẩy cái nắp nồi nặng qua một bên và bốc nguyên con ngỗng lên bằng cả hai tay. Nó xé con ngỗng ra, ăn ngấu nghiến ngồm ngoàm. Chẳng mấy chốc, bao tử nó sôi lên ùng ục. Có vẻ như kế của nó tiến triển rồi đây.

Chương 24

“Thưa quý ông, tới giờ chúng ta phải trở về nhà với gia đình rồi. Chúng ta có thể tiếp tục cuộc thảo luận này vào ngày mai.” Quan tổng trấn nói với mọi người đang tụ họp trong tiệm bán bánh bao.

Phần lớn mọi người đều nói, “Đồng ý.”

Trong khi nối đuôi nhau đi vào quảng trường, mũi của họ bắt đầu giật lên. Một vài người ọe khan. Một thứ gì bốc mùi thật khó chịu.

Hồ gào lên, “Ôi, cái bụng tôi! Ô ô ô...”

Quan tổng trấn lắc đầu. Ông lấy cây đuốc đang cháy bên ngoài cửa trước của tiệm và bước tới cái cũi. Nhiều người đi theo ông. Hòa cũng theo gót cha.

“Mi ăn cái quỷ gì vậy hả, thằng nhóc kia?” Quan tổng trấn hỏi Hồ khi ông tiến tới cái cũi, tay ông bịt mũi.

Hồ đáp, “Một món quà của mẹ anh Mã cho.” Nó lẩn qua lẩn lại, hai tay ôm bụng. “Tôi nghĩ rằng Mã gọi nó là món ngỗng xối mỡ. Tôi e rằng bụng của tôi không quen với món ăn quá béo này.”

Quan tổng trấn lắc mạnh đầu, “Ngày mai ta có thể bảo ông thầy thuốc trong làng pha trà cho mi uống để êm cái bụng. *Nếu* mi vẫn còn đau. Nhưng đêm nay thì ta e rằng mi phải ráng chịu một mình cho qua vậy. Giờ ta không thể làm gì cho mi đâu.”

Hồ van nài, giọng khản thiết, “Ồ, có mà, thưa ngài. Ngài hãy cho phép tôi trút cái bụng ùng ục sôi của tôi ở đâu đó.”

Một người bước lên, “Hãy làm chuyện cần làm của mi vào góc cũ đi, đồ súc sanh.”

Một người khác nói, “Ông điên à? Cả làng này sẽ thối um ra cho tới khi cái cũ không còn ở đó nữa! Và ông có muốn mình là người giao cho Ưng tướng quân cái cũ đầy cả cứt không?”

“Thôi được, thôi được.” Quan tổng trấn nói, tay vung vẩy ngọn đuốc, “Cãi nhau vậy đủ rồi. Nhà sư trẻ kia, mi có thể với Phật là đêm nay mi sẽ không tấn công ai cả không?”

Hồ vội đáp, “Vâng, vâng. Tôi thề đêm nay sẽ không tấn công ai đâu. Làm ơn, nhanh lên.”

Quan tổng trấn trao cây đuốc cho một người rồi mở chốt cửa bằng chiếc chìa khóa mà ông đeo trên cổ. Ông nhắc nguyên một mặt của cái cũ lên và Hồ bò ra. Hồ vươn vai và bụng nó sôi lên thật lớn. Mọi người thối lui, kể cả quan tổng trấn. Quan tổng trấn lấy cây đuốc lại rồi nhét chiếc chìa khóa vào túi áo bào.

Quan tổng trấn nói với Hồ, “Ta mừng vì mi đã vá quần lại, thẳng nhóc. Giờ thì ta chúc mi may mắn trong việc giữ cho nó sạch sẽ.”

Quan tổng trấn quay lại đám người, “Thưa quý ông, làm ơn đưa cái linh hồn khốn khổ này ra bìa làng và để cho nó lo việc của mình. Rồi mang nó trở về đây và nhốt nó lại. Ổ khóa sẽ tự động cài lại. Chỉ đơn giản đóng cái cửa cũ lại thôi. Ta về nhà chăm sóc thẳng bé nhà ta đây. Chúc ngủ ngon.”

Hồ nhìn theo quan tổng trấn và Hòa ra về. Quan tổng trấn trả cây đuốc lại chỗ của nó ở trước tiệm bánh bao và Hồ thấy một thúng gạo to đang để trên sân bên ngoài cửa tiệm. Chắc nó là một ảo ảnh từ ánh lửa chập chờn của ngọn đuốc, nhưng đỉnh của cái thúng có vẻ như lúc lắc nhẹ nhẹ, gần như nó đang cười vậy.

Một người nói với Hồ, “Thôi đi nào, thằng nhóc. Tụi tao không có nhiều thì giờ đâu.”

Hồ bước theo. Khi họ đến bìa làng, một người trong bọn chỉ một đồng lá bên dưới một cây sồi to.

Người đó nói, “Ở kia kìa.”

Hồ ngạc nhiên hỏi lại, “Ông muốn tôi tới đó hả? Giữa chỗ trống vậy đó?”

“Đúng vậy. Ta không để cho mi đi vào trong đám cây đó một mình đâu.”

Hồ vò cái đầu trọc. Nó cần phải nghĩ ra một ý gì đó, thật nhanh. Nó nhắm mắt lại và định thần. Một lát sau, người đứng gần nó nhất bịt mũi lại và thối lui nhiều bước. Rồi những người khác cũng làm vậy, hết người này đến người khác.

“Chaaa, nhóc ời. Ghê quá đi!” Một người nói.

Hồ nhún vai, “Xin lỗi nhé. Vậy ai sẽ theo tôi vào trong đám cây đây?”

Một người trong bọn nói, “Giỏi lắm, nhà sư. Mi sẽ KHÔNG đi vào đám cây. Mi sẽ đi tới ngay chỗ đó, chỗ mà bọn ta đã bảo mi đi.”

Hồ không có chọn lựa nào khác ngoài việc bước tới đồng lá. Nó bước thật chậm, dừng lại một lần, định thần.

Một người buột miệng, “Thôi đi, nhóc tì! Đủ rồi!”

Bọn người lùi lại xa hơn nữa. Thật ra, xa cho tới nỗi chẳng mấy chốc họ ra khỏi tầm nhìn trong bóng đêm đen như mực. Hồ hít một hơi thật sâu, thật thoáng sạch, rồi thở ra. Nó rất muốn làm chuyện đó ngay. Tuy nhiên, điều mà nó khao khát hơn là được tự do. Hồ hít thêm một hơi nữa rồi phóng chạy vào đám cây.

Chương 25

Sáng hôm sau, đô úy Du loan báo, “Này, dân làng nghe đây, ta đã trở lại!” Hắn ngồi trên lưng ngựa ở rìa quảng trường đông nghịt người. “Ta đã đi suốt đêm nên rất mệt. Đừng nghĩ đến trò thử thách lòng kiên nhẫn của ta. Mang thẳng nhóc của chùa Ấn Chân ra đây cho ta, NHANH!”

Hàng trăm đôi mắt vô hồn chào đón đô úy Du. Cả làng tụ lại ở quảng trường, chen chúc sát bên nhau quanh cái cũi tre. Cửa cũi mở toang, có nghĩa là nó trống không. Đô úy Du quắc mắt. Giận điên tiết, hắn vẫy tay và năm mươi lính vũ trang tận răng theo sau hắn tiến lên. Hai tên lính giương *súng*. Đô úy Du ngó xuống hai người dân làng đã đến chùa Ấn Chân báo tin về việc bắt được nhà sư trẻ.

“Sao bọn mi dám chơi xỏ ta?” Đô úy Du thét lên, nước bọt từ cái miệng đang lấp đáp của hắn bắn ra. “Bọn mi đưa ta đến đây và giờ thì dân làng bọn mi đứng quanh cái cũi trống không mà ngó ta một cách đần độn như vậy hả? Có đứa nào giải thích vì sao cho ta rõ. Ngay lập tức!”

Cả hai người dừng dừng ngó lại hắn. Chẳng ai biết chuyện gì đang xảy ra và không một ai trong làng muốn báo cho đô úy Du biết rằng Hồ đã trốn thoát rồi.

Đột nhiên có tiếng huyên náo giữa đám đông. Quan tổng trấn nhanh nhẩu đi về phía đô úy Du. Trên tay ông là mấy quyển bí kíp rỗng.

“Trân trọng kính chào ngài đô úy Du.” Quan tổng trấn cúi chào thật thấp, “Tôi có món mà ông đến lấy đây. Tôi xin trân trọng giao cho ngài mấy quyển bí kíp này bằng đôi tay khiêm tốn của mình.”

Đô úy Du từ trên ngựa cúi xuống chộp lấy bốn quyển bí kíp. Hắn thô bạo mở một quyển ra xem và thấy nó là đồ thật. Rồi hắn ném nó và ba quyển kia cho một tên lính. Tên lính cất mấy quyển bí kíp đi cho an toàn.

Đô úy Du ngó xuống quan tổng trấn, “Thằng nhóc đâu?”

Quan tổng trấn từ tốn hỏi lại, “Tôi đã trao ngài mấy quyển bí kíp rồi. Thằng nhóc thì có ích lợi gì đâu?”

“Này quan tổng trấn, ông đừng giả vờ ngốc nghếch nhé. Ông không nhớ hình phạt cho việc dung túng nhà sư của chùa Ân Chân sao? Mang thằng nhóc cho ta mau, kéo toi mạng bây giờ.”

Quan tổng trấn cau mày khó chịu. “Thưa ngài, tôi xin lỗi. Thằng nhóc đã trốn thoát rồi.”

“Cái gì?” Đô úy Du gào lên, “Quá mức rồi đó! Sao bọn mi bất tài quá vậy?”

Quan tổng trấn đáp, “Tôi xin tạ lỗi lần nữa. Nhưng...”

Đô úy Du cắt ngang, “Không nhưng nhị gì cả! Lính đâu, treo cái lời bào chữa của tay tổng trấn này lên cái cây cao nhất. Hãy triệt hạ ngôi làng để dạy cho bọn người này một bài học!”

Bọn lính ủa lên và có một tiếng nổ **BẦNG!** thật lớn. Mọi người dừng lại nhìn về phía tiếng nổ: cái cối tre. Cánh cửa đóng sập lại và khóa chặt. Một giọng nói trầm và khô khốc vang lớn từ bên trong cối.

“Ta là kẻ mang rắc rối đến cho ngôi làng này và ta sẽ là kẻ mang nó đi. Lính đâu, hãy mang ta đi.”

Đô úy Du hỏi lớn, “Kẻ nào nói đó?” rồi phóng ngựa vào đám đông. Nhiều dân làng hét lên đau đớn khi con ngựa to lớn giẫm lên chân họ, nó

chỉ ngừng lại khi chạy đến cái cũi. Hồ ngồi bên trong, ương bướng ngó lên đô úy Du.

Đô úy Du thét hỏi, “Mi là ai?”

“Ta là Hồ, kẻ mà mi truy lùng. Hãy mang ta đi và để những người tốt bụng này yên thân.”

Đô úy Du gặng hỏi, “Làm sao ta biết được mi là kẻ ta truy lùng?”

“Vì ta là kẻ ở trong cũi.”

Đô úy Du phản đối, “Khi ta đến đây thì cái cũi trống không. Tù nhân không được đến và đi tùy tiện. Mi hẳn là một kẻ mạo danh lừa đảo. Thăng thầy chùa thiệt đâu rồi?”

Hồ đáp, “Ta là thầy chùa thứ thiệt đây. Tồi qua ta tẩu thoát và trốn ở bìa làng. Ta thấy mi đến và biết quan tổng trấn hứa giao mấy quyển bí kíp cho mi, do đó ta quyết định phục kích mi khi mi rời làng. Ta muốn lấy lại mấy quyển bí kíp. Nhưng khi ta nghe được rằng mi định triệt hạ ngôi làng vì không bắt được ta, thì ta quyết định nạp mình vào tay mi. Ta không muốn những người dân lành này bị bức hại nữa. Ta lên qua đám đông trở lại trong này khi mọi người mãi nhìn mi, lắng nghe từng lời ngu xuẩn của mi. Hãy mang ta đi và để ngôi làng này được yên.”

Dân làng nhìn cái cũi. Ai cũng cảm động vì lời của Hồ nói, kể cả những người đã muốn nó đi cho khuất mắt. Chỉ có mình đô úy Du dường như không chút động lòng.

Đô úy Du nói, “Ta không tin lời mi. Chẳng có ai cao thượng như vậy, nhất là một đứa con nít. **TẤT CẢ MỌI NGƯỜI, NGHE TA NÓI ĐÂY!** Ta không mạo hiểm đâu. Thăng nhóc này đi với ta và *mọi* thăng nhóc ở độ tuổi từ mười đến mười lăm trong làng này cũng phải theo ta. Giao chúng ngay lập tức, nếu không thủ hạ của ta và ta sẽ đốt rụi cái làng này ra tro!”

Hồ la lên, “Không được! Mi không được làm thế. *Ta là* kẻ mi muốn bắt. Hãy mang ta đi và để cho họ yên.”

Đô úy Du quắc mắt, “Câm miệng, thẳng mập. Mi đi với ta và tất cả những đứa bạn nhóc của mi cũng vậy.”

“Mi bảo ai mập?” Ai đó thốt lên. Hồ nhận ra giọng nói đó. Đó là gã say.

Đô úy Du hỏi, “Đứa nào nói đó?”

“Ta nói.” Gã say vạm vỡ đáp, gã nhảy ra trong khi mọi người dạt tránh lối. Gã hất mái tóc rối bù khỏi che đôi mắt và ngó đô úy Du chăm chăm. “Có thể thẳng nhóc hơi mập, nhưng ít ra nó có thể giảm cân nếu nó muốn. Mi là đồ ngu và ngu như vậy là hết thuốc chữa.”

Đô úy Du nói, “Nói năng cẩn thận, thẳng say kia. Ta bảo mi cút ngay trước khi ta để con ngựa giẫm mi tan xác.” Con ngựa hí lên thật to và đứng dựng thẳng lên trên hai chân sau, quào cặp móng trước ghê rợn vào không khí. Hai cánh mũi nó thở xì khói, hung tợn.

Gã say bật cười to, “Mi nhờ con ngựa làm chuyện bẩn thỉu giùm cho à? Ta hiểu cái thứ đàn ông của mi. Mi yếu xìu à.” Gã say xoay qua xoay lại, đâm sầm thật mạnh vào cái cũi. Nếu không phải là cái cũi tre to chắc, thì cái gã vạm vỡ đã ngã nhào đầu rồi.

Đô úy Du nói, “Thẳng say kia, mi đang đùa với lòng kiên nhẫn của ta đấy.”

“Ồ, thật vậy sao? Điều đó có nghĩa là gì vậy? Ngoài con ngựa ra, ta thấy mi còn trang bị một cây kiếm và đôi tai ta cho ta biết rằng mi cũng trang bị một cái lưỡi nữa. Mi múa lưỡi vụng về quá. Ta ngờ rằng mi có thể làm giỏi hơn nhiều với cây kiếm... hay với con ngựa.”

“Sáttttt!” Đô úy Du hét lên khi hấn giật giây cương. Con ngựa lại chổng vó lên, rồi đổ sầm xuống, hai chân trước hung hãn vồ xuống gã say. Trong một tích tắc, gã say vạm vỡ nhanh nhẹn như một con mèo. Gã phóng qua một bên của con ngựa to lớn và hung bạo, để trượt ngã vào bên hông của nó. Hồ thấy bàn tay phải to đùng của gã say phóng thẳng tới trước để bắt lấy chính hấn, lòng bàn tay của gã vỗ vào sườn ngựa trước khi gã ngã lui ra

sau. Trong một thoáng thật nhanh, Hồ thề rằng nó thấy gã say đứng tấn vững như cắm chặt rễ vào lòng đất.

Đô úy Du gọi to, “Đến đây! Mi...”

Đột nhiên con ngựa ngã lăn ra. Đô úy Du ngã theo nó.

“AAAAAA...” Đô úy Du hét lên đau đớn khi toàn bộ sức nặng của con ngựa ngã đè lên cái chân dài và gầy tong teo của gã.

“Cứu ta với! Giỡ nó ra khỏi chân ta.”

Năm mươi tên lính chạy ùa tới và cả làng chạy lui. Cả làng, trừ gã say, quan tổng trấn và Mã ra.

Chương 26

“Chạy khỏi đây mau! Cháu không làm gì được ở đây đâu.” Quan tổng trấn nói lớn với Mã, mắt ông dán chặt vào đám lính đang xông tới.

Mã bướng bỉnh nói, “Được chứ. Cháu biết chiến đấu mà.”

Quan tổng trấn nói, “Hãy nghe lời ta. Chuyện này không phải trò đùa đâu. Đi đi, nhanh lên.”

“KHÔNG!”

Khi đám lính gần như tràn lên sát bên họ, quan tổng trấn làm điều mà ông tin rằng đúng đắn nhất. Ông quay lại và lấy hết sức đá vào mông Mã một phát thật mạnh, làm nó bay tưng ra khỏi khu vực nguy hiểm. Mã bay vèo ra tuốt ngoài rìa đám dân làng và mấy người dân làng ôm chặt nó lại, không cho nó tham gia vào cuộc đánh nhau. Mã vùng vẫy dữ dội, nhưng hiểu rằng nó không thể làm gì hơn là nhìn quan tổng trấn chạy đến cái cũi để thả Hồ ra trong lúc gã say đứng ngay trước đô úy Du và con ngựa. Đám lính chia ra làm hai nhóm. Hai mươi lăm tên đuổi theo quan tổng trấn. Hai mươi lăm tên ủa lên tấn công gã say.

Gã say toét miệng cười hỏi, “Bọn mi có bao giờ thấy võ say chưa?” gã ngả nghiêng lão đảo giữa đám lính tràn lên vây quanh mình. Bọn lính lao vào tấn công bằng kiếm và thương, mỗi đợt hai hay ba tên. Gã say đáp lễ bằng chiêu khập khiễng lão đảo tới lui, đánh bật từng tên văng tung thật bất ngờ. Bọn lính kinh ngạc hết sức, chúng không thể chạm được vào những

bước di chuyển thật thất thường của gã say bằng vũ khí và mỗi khi gã ngã nhào vào tên nào thì tên đó bị nhào lăn ra bằng một lực đánh cực mạnh. Một tên lính giương súng bắn cái mục tiêu to đùng đang loạng choạng lắc lư nhưng trật lất. Bọn lính quá bận tâm với chuyện làm sao để khuất phục gã say xin tới nổi đứng không vững, mà không tên nào nhận ra rằng những bước chân có vẻ như tình cờ của gã lại dẫn cả bọn càng lúc càng xa dần đám dân làng.

Không như gã say, quan tổng trấn lại không êm xuôi chút nào. Thật ra, ông không chịu nổi hết một hiệp. Trong nháy mắt, ông bị đám lính tàn ác thứ hai hạ gục và để mặc nằm ngất ngư. Một chiếc chìa khóa treo tòng teng sau túi áo bào của ông và một tên lính giật lấy làm đứt luôn sợi dây. Không biết phải xử sao đây với quan tổng trấn, bọn lính la lớn xin chỉ thị của đô úy Du.

Đô úy Du gào lên, “Mặc kệ *hắn* ! Đẩy con ngựa ngu xuẩn này ra khỏi *chân ta* ! Rồi khiêng ta lên kiệu, khiêng luôn cái cũi có thằng nhóc, rồi CHUỒN! Chúng ta phải mang mấy quyển bí kíp về cho Ứng tướng quân. Chúng ta sẽ để cho ông quyết định đây có phải đúng là thằng nhóc đó không. Nào, nhanh lên.”

Thoáng nghe được lời của đô úy Du, gã say tấn công dữ dội hơn. Gã lao tới một tên lính đang cầm cây thương và đoạt lấy nó trong tay *hắn*, tên lính bàng hoàng. Rồi gã bắt đầu múa may. Gã say dương đông kích tây, vờ tấn công hướng nam nhưng lại đá về hướng bắc. Gã huơ cây thương vòng vòng trước mặt như một cái cối xay gió và bọn lính ngã như sung rụng. Hồ chỉ thoang thoáng thấy được phần nào các động tác của gã say, nhưng nó rất có ấn tượng với những gì thấy được. Gã say đánh như một dũng sư. Hồ nghĩ có lẽ gã say đã có học võ ở Thiếu Lâm... trước khi gã ngã vào hũ rượu.

Thấy võ nghệ cao cường của gã say, bọn lính đang vây quanh cái cũi vội vã nhanh tay lên. Mấy tên giúp đô úy Du, trong lúc những tên khác lôi cái cũi. Cái cũi được cột vào hai cây sào dài dọc theo dẫy nên có thể khiêng đi

như một cái kiệu. Hai cây sào dài ra quá mặt trước và mặt sau của cái cũi, nên mấy tên lính khiêng nó ở ngoài tầm tay với của Hồ.

Hồ giận điên tiết lên. Nó quăng người vào mặt bên này, rồi qua mặt bên kia của cái cũi để cố phá tung những thanh chắn ra... hay làm cho bọn lính khiêng nó mất thăng bằng... hay sao đó! Nó phải làm một *chuyện gì đó* ! Nhưng vô ích. Bọn lính rất khỏe và các thanh chắn tre cũng rất chắc. Thua cuộc, Hồ chỉ nhìn khi được khiêng đến rìa quảng trường, về phía con đường mòn dẫn sâu vào rừng. Hồ bật khóc tuyệt vọng. Và chỉ một lần lúc đó, có người nghe được.

Gã say ngược nhìn lên, mắt gã dán chặt vào mắt Hồ. Một điều gì đó dấy động lên trong sâu thẳm trái tim Hồ. Hồ chờ người ra, bất động vì một cảm giác mà nó chưa từng biết. Gã say cũng bất động. Một điều gì mạnh mẽ chạy qua giữa hai người và gã say rống lên. Hồ thấy một tên lính nắm lấy chiếc áo bào rách tả tơi của gã say và bằng một cú đánh rất mạnh, gã say đập gãy vai của tên lính. Gã say nhảy về phía Hồ, chỉ để lại phía sau một tên lính còn đứng. Tên lính cầm khẩu súng.

Bên kia quảng trường, Mã hồi hộp trong tay những dân làng còn đang giữ nó lại. Khi tên lính giương súng lên, Mã rùn người xuống thành tấn Mã Bộ và phóng chân phải ra, trúng ngay vào đầu gối của một trong những người đang giữ nó. Anh dân làng hét lên đau đớn rồi buông Mã ra. Mã vùng thoát khỏi hai đôi tay khác và phóng chạy thật nhanh băng qua quảng trường, vừa gào to hết sức.

Tên lính cầm súng chần chừ. Hắn nhìn thẳng bé hoang dại đang lao về phía mình. Hắn nâng súng lên nhắm ngay vào giữa lưng của gã say và kéo cò.

Có một thoáng khựng lại rất nhanh trước khi thuốc súng bắt lửa. Trong thoáng chốc này, Mã đâm sầm vào tên lính. Mũi súng chúc xuống đất và thuốc súng bùng nổ. Cách cái cũi năm bước chân, gã say hét lên, ngã chúi tới trước. Gã vươn tay ra về phía Hồ, rồi té lăn xuống đất.

Hồ bất lực nhìn lại trong lúc cái cũ nhất nó bị con đường mòn um tùm nuốt mất.

Chương 27

Hổ lặc lư qua lại khi đoàn lính tiến lên trên con đường mòn hẹp. Trời đang buổi trưa nhưng thế giới của Hổ thì tối thui. Đô úy Du đã ra lệnh cho thủ hạ trùm nhiều tấm mền lên cái cũi, như cái bao phủ kín một lồng chim. Ở đầu đoàn lính, đô úy Du ngồi trên kiệu cao sau một cái lọng riêng. Tuy nhiên, lọng của hắn làm bằng lụa. Trong khi đô úy Du và Hổ đi trên đường, sau những cái lọng riêng của họ, thì cả hai đều nghĩ về cùng một điều giống y nhau: cái đau. Cái đau mà đô úy Du cảm nhận thì thấm từ bên ngoài vào như là hậu quả của cái chân bị thương. Tuy nhiên, cái đau của Hổ thì lại từ bên trong thấm rỉ ra ngoài. Từ một nơi nào đó sâu thẳm trong con tim nó nhỏ ra.

Hổ cô đơn. Cô đơn hơn bao giờ hết trong suốt cuộc đời nó. Cái nhìn trong đôi mắt của gã say đã cho nó thấy điều đó. Sự nối kết của hai người thật gần gũi, nhưng thật mạnh mẽ. Trong thoáng chốc đó, Hổ hiểu rằng gã say lo lắng và quan tâm đến nó. Thật sâu sắc. Nó cảm nhận được điều đó. Nó không thắc mắc điều đó. Nhưng nó lại thắc mắc tại sao gã say lại cảm nhận như thế. Gã say là một kẻ hoàn toàn xa lạ, tuy nhiên gã lại liều sinh mạng của gã vì nó. Thật ra, thậm chí có lẽ là gã đã *mất mạng* vì nó. Hổ đã nghe gã say hét lên đau đớn và thấy gã ngã xuống. Hổ thì may mắn, còn gã say chắc đã chết. Điều đó hợp lý thôi. Trong đời nó, Hổ đã từng bị mọi người khác bỏ rơi. Tại sao gã say cũng không bỏ rơi nó chứ?

Hồ thở dài. Con cọp con đã rời bỏ nó và các anh em nó cũng vậy. Đúng vậy, Đại Sư đã bảo nó và các anh em phân tán và chạy đi, nhưng các anh em nó không nhất thiết phải làm điều đó. Lẽ ra họ có thể ở lại và làm một điều gì đó. Nó đã ở lại. Lẽ ra nó có thể thành công hơn nếu nó được trợ giúp. Nhưng, thay vì vậy, họ đã bỏ mặc nó làm lấy mọi việc một mình. Một mình đơn độc.

Cái cũi này lên dừng lại đột ngột làm Hồ cụng cái đầu trọc vào những thanh chắn tre cái bộp.

Hồ thốt lên, “Ngu...”

“DỪNG LẠI!” giọng của một người lạ ra lệnh từ đâu đó trên đầu lối đi. “Ai đi đó?”

Đô úy Du hăng giọng, xưng danh, “Ta đây... Đô úy Du thuộc đội quân của Ứng tướng quân. Ai dám cản đường đoàn quân của ta, lại ra lệnh bắt ta dừng lại?”

Người lạ trên lối đi cười lớn, “Ta là ai ư? Ta là thái úy Vũ đây, thẳng hợm hĩnh kiêu căng kia. Nếu mi thò cái đầu nhọn ra khỏi mấy cái màn lụa quý mà nhìn thì mi sẽ biết ngay.”

Hồ tìm thấy cái mép nổi chỗ hai tấm mền chồng lên nhau, nhìn ra. Nó thấy một đoạn cong trên lối đi trước mặt. Trên đó là một đoàn quân thứ hai đi thẳng về phía đoàn này. Một tay tầm thước mặc giáp trụ đứng ở đầu đoàn quân đang ngó trừng trừng vào cái kiệu của đô úy Du. Hồ nghĩ rằng hẳn là thái úy Vũ.

Hồ thấy đô úy Du thò đầu ra từ phía sau những tấm màn lụa.

“Ô, thì ra là ông.” Đô úy Du nói với thái úy Vũ.

Thái úy Vũ nhìn quanh quất, “Con ngựa của mi đâu rồi? Có phải mi đã cho nó rời để có thể ngồi kiệu như một ông hoàng không? Hãy làm đàn ông một lần trong đời xem nào. Xuống đây mà đi với lính của mình nào.”

“Ta không thể đi bộ được, tên đàn độn kiêu căng kia.” Đô úy Du đáp, “Ta bị thương, con ngựa của ta cũng vậy, không việc gì đến mi. Ứng tướng quân đâu rồi?”

“Xin lỗi, mi vừa nói gì?” Thái úy Vũ hỏi. Hắn bước tới và nheo mắt lại, “Hoàng thượng có thể là chú của mi, đô úy Du, nhưng điều đó không cho mi cái quyền trả treo với ta theo kiểu đó. Ta là thượng cấp của mi. Đừng bao giờ quên điều đó.”

Đô úy Du đáp, “Xin lỗi, ngài. ” Hắn nhắm mắt lại. “Thưa thái úy, xin ngài vui lòng cho biết Ứng tướng quân ở đâu?”

“Ứng tướng quân có việc phải làm, do đó ngài phái ta và đội quân này đến đây gặp mi. Mi có thành công trong việc thu hồi mấy quyển bí kíp và thăng nhóc thầy chùa không?”

Đô úy Du đáp, “Tất nhiên rồi.”

“Vậy thì giao chúng cho ta.”

Đô úy Du nói, “Chẳng có gì làm tôi vui hơn là kết thúc cái trò vớ vẩn này. Tay thủ hạ số một của tôi giữ mấy quyển bí kíp. Hắn sẽ lấy chúng ra ngay. Ngay khi chúng được giao vào tay ông thì tôi sẽ tách ra theo đường của riêng tôi. Tôi cần phải chữa trị ngay lập tức.”

Thái úy Vũ khịt mũi, “Mi chẳng đi đâu cả cho tới khi ta cho phép, ông hoàng ạ.”

Một lát sau, Hồ thấy một tên lính của đô úy Du xuất hiện với bốn quyển bí kíp. Tên lính trao chúng cho thái úy Vũ.

Đô úy Du hỏi, “Ông có muốn xem thăng nhóc trong cũi không?” Hắn giật những tấm mền mở toang ra và ngựa ra sau.

Thái úy Vũ đáp, “Chưa đâu. Ta muốn kiểm tra mấy quyển bí kíp trước.”

Đô úy Du nói, “Tôi có thể bảo đảm với ông, chúng là đồ thật.”

“Ta sẽ xét đoán chuyện đó.” Thái úy Vũ mở một quyển bí kíp ra và Hồ thấy đôi mắt hí của hắn mở to. Hắn trao ba quyển bí kíp còn lại cho một gã gầy nhom và hướng dẫn gã làm theo. Gã này bỏ ba quyển vào trong túi áo bào của mình. Hồ quan sát cả hai tên rời khỏi con đường hẹp rồi đi tới một vạt rừng thưa nhỏ.

Hồ lắc mạnh đầu. Tay thái úy Vũ này nghĩ hắn là ai đây chứ? Các nhà sư ở Ấn Chân phải chứng tỏ mình là xứng đáng trước khi họ được phép xem những bí kíp dành cho phong cách của họ. Qua cái cách tay này bước đi là Hồ biết ngay hắn chưa học võ lâu. Cái thân hình to bè bè và đôi chân ngắn ngủn của hắn đi lạch bạch ngược lại với nhau khi hắn bước về phía vạt rừng thưa. Có thể thái úy Vũ rất khỏe và biết cách đánh hạ các tên lính khác trong những tình huống chiến đấu, nhưng võ thuật hoàn toàn là một chuyện khác. Nhất là thứ võ thuật cao siêu có trong các quyển bí kíp. Tệ nhất là, cái kiểu thân hình của tay thái úy thì hoàn toàn không thích hợp với hầu hết các kỹ thuật mô phỏng theo phong cách rồng. Mọi chuyện sắp trở nên tệ đi. Rất tệ nữa kia.

Thái úy Vũ chuyển thế thành tấn Mã Bộ lỏng không và chỉnh lại bộ giáp trụ mềm khoác trên thân hình to bè của hắn. Hắn trao quyển bí kíp còn lại cho tên lính giữ bí kíp.

Thái úy Vũ nói, “Hãy giữ quyển bí kíp này mở ra trước mặt mi một lúc xem nào. Ta muốn tập thử vài thế.”

Từ tấn Mã Bộ ngang-vai, vụng về, thái úy Vũ giữ chân phải trụ xuống rồi bước lùi ra sau bằng chân trái. Sau khi chuyển trung tâm trọng lực của mình, hắn chồm phần trên thân hình tới trước và duỗi tách các ngón trên cả hai bàn tay thành đôi long trảo và quặp những đầu ngón tay ở khớp thứ nhất lại. Hắn đặt trảo bên trái hơi chéch về mặt trước của bên phải, chông lên ở ngón cái. Rồi hắn giương cả hai trảo lên gần mặt và thu hai cùi chỏ vào. Hắn nén mọi bắp thịt trên thân thể lại, như thể gắng sức cho một cú va chạm. Mặc dù hình dạng của hắn kém cỏi, Hồ cũng nhận ra đây là một thế thủ của kiểu rồng cổ điển.

Hồ tự hỏi, *Hắn sắp làm gì từ chỗ này nhỉ?*

Không có sự chuẩn bị hay điều chỉnh gì thêm, đột nhiên thái úy Vũ quất chân sau vòng quanh ngang tầm hông. Chân của hắn cong gập và khi nó gần đến phía trước của thân hình hắn thì hắn thẳng chân ra, quật nó thật mạnh như thể nó là một cái đuôi rồng. Hồ và mọi người nghe một tiếng **BỐP!** thật lớn và gã đàn ông to khỏe đang bắt chước một con rồng ngã lăn quay xuống đất, rú lên đau đớn. Tên lính giữ bí kíp chạy đến bên hắn, nhét quyển bí kíp đang mở vào trong túi áo bào cùng với ba quyển kia. Hắn đỡ thái úy Vũ dậy.

Tay thái úy nghiêng rặng, rên lên rõ to khi hắn trụ toàn bộ trọng lượng thân thể lên chân trái, cái chân đã vung ra như một cái đuôi rồng. Nó đỡ trọng lượng của hắn khá ổn. Rồi hắn cố nhấc chân phải lên, cái chân đã trụ thật vững trước đó. Hắn định nhấc cái đùi lên song song với mặt đất, nhưng không có gì dính với cái chân đó nhúc nhích hưởng ứng lại. Mọi thứ ở phần dưới đầu gối lủng la lủng lẳng như một con cá ngất ngư thõng thượt ở cuối một sợi dây câu bằng chỉ tơ. Thái úy Vũ lại kêu rú lên lần nữa.

Như thể đáp lại, đột nhiên một tiếng thét chói tai vang lên lồng lộng trong không gian quanh họ.

“CẢNH GIÁC!” một tên lính la lớn, “BỌN KHỈ! HÃY BẢO VỆ MẤY CHIẾC XE TIẾP TẾ MAU!”

Một trăm con khỉ nâu từ những ngọn cây đáp xuống trên đoàn quân. Hồ chưa từng thấy cái gì giống như thế này. Những con khỉ cỡ trung bình tuôn vào mọi thứ trong tầm mắt, mỗi con nhào tới tìm thứ gì có thể ăn được để giật lấy trong khi bọn lính dùng thương cố đánh đuổi chúng đi. Bọn khỉ rất nhanh nhẹn, những cử động thất thường của chúng không thể nào tiên đoán được. Bọn lính thất bại thảm hại.

Một người kêu thét lên, Hồ ngoái qua nhìn thì thấy đô úy Du đang đánh một con khỉ nhỏ. Con khỉ bỏ chạy và đô úy Du cột mấy tấm màn lụa khép lại. Hồ nhìn quanh khu vực thấy thái úy Vũ đang khập khiễng đi tới một

chiếc xe đẩy chở vũ khí, dùng tên lính còm nhom giữ bí kíp như một cái nạng. Tên lính còm nhom giúp thái úy Du dọn một chỗ rồi leo vào trong xe. Rồi hấn cài cái then gỗ lại, để thái úy Vũ an toàn bên trong. Gã còm nhom chụp một cây thương và Hồ nhìn gã giận dữ cố đâm một hai con khi. Gã vụng về vụng múa cây thương. Gã sẽ là một mục tiêu dễ dàng nếu Hồ thoát ra được.

Trong lúc Hồ vẫn nhìn tên lính còm nhom, thì có một vật gì đó rơi trên nóc của cái cũi. Nghe tiếng, Hồ biết đó là một con khi to.

Hồ la lớn, “Đồ khi ngu xuẩn! Mà không tìm ra thức ăn gì ở trong này đâu!”

Con khi ngừng cử động. Đột nhiên nó nhảy chồm, ré lên lanh lảnh, rồi hạ xuống thật mạnh trên cái cũi ngay phía trên Hồ. Một cái chân của nó lọt vào giữa hai thanh chắn tre và giáng xuống đỉnh đầu của Hồ đang bị cái mền bao phủ. Hồ chụp cái chân xuyên qua cái mền và giật mạnh. Con vật ré lên inh ỏi. Trong khi Hồ ghì, phân vân phải làm gì tiếp, thì mũi nó đội ngược lại! Nó biết cái mùi đó!

“Hầu, tao đây! Hồ đây! Giải thoát cho tao ra khỏi đây đi!”

Hầu giật cái chân lên và cái mền lên theo nó. Nó thò cái mặt nhỏ đang cười khì xuống giữa hai thanh chắn tre chạy dọc theo nóc của cái cũi. Những hạt mồ hôi rơi khỏi cái đầu trọc lên trên làn da sậm đen của nó.

Hầu cười khúc khích, “Ê, con mèo ướ! Làm sao mà anh chui vào đó vậy?”

Hồ hỏi lại, “Làm sao mà tao chui vào đây ư? Mà làm cái gì trên đó vậy?”

“Em...”

Hầu biến mất. Một tên lính đã chụp được cổ chân nó và giật nó ra khỏi cái cũi.

“Hầu!” Hồ kêu lên khi nó tìm thấy một đường nối giữa các mép mền ở mặt kia của cái cũi. Nó ngó ra ngoài và thấy Hầu giãy giụa, đá đập, quào cấu, cắn xé lung tung cả lên. Tên lính đang cố bắt nó vung tay lên trời và thối lui. Hầu nhảy xuống đất, ré lên, phóng lui, nhảy lên nóc cũi lại. Nó xé toang những cái mền còn lại rồi đập tay lên ngực như một con dã nhân nổi giận, ré lên một tiếng thét xé lòng về phía bọn lính. Bọn lính dừng tay sững sờ. Hồ cũng ngó sững. Nó chưa bao giờ thấy Hầu như thế này.

Trong khi Hầu tiếp tục, Hồ dấm tay vào nóc cũi, “Ê, Hầu! Nhớ ra tao không? Đưa tao ra khỏi đây đi!”

“Ra! Ra! Ra!” Hầu ré lên the thé trong khi nhảy cẫng lên xuống trên nóc cũi như một con khi, ngấm ngấm ranh mãnh dò xét bọn lính suốt trong lúc đó. Một cái vòng móc chìa khóa lấp lánh trong tay một tên lính và Hầu phóng ngay đến gã không chút chần chừ. Bay đưa chân ra trước trong không trung, Hầu bầu mỗi chân trên một bên cái cổ dài của tên lính khi vừa bay đến. Nó khóa hai cổ chân phía sau đầu của gã và xiết mạnh, theo kiểu-cái-kéo, trong khi vặn mình qua một bên. Tên lính gập người nghiêng một nửa và bị ngạt thở, buông chùm chìa khóa để níu chân Hầu. Vòng chìa khóa chạm đất cùng lúc với Hầu. Hầu buông tên lính run bần bật ra và chụp lấy chùm chìa khóa. Năm tên lính nhào đến nó cùng một lúc.

Hầu cố ném cái vòng chìa khóa ra ngoài vòng vây của bọn lính ngay trước khi bị quật ngã xuống đất. Chùm chìa khóa bay xuyên qua những thanh chắn của cái cũi, rơi đúng ngay trên đùi của Hồ. Hồ vội lóng ngóng lần mò mấy chiếc chìa khóa trong lúc Hầu bị nện như tử. Ngay lập tức, Hồ tìm thấy tìm thấy chiếc chìa trông có vẻ đúng, rồi với tay qua những thanh chắn để tra nó vào ổ khóa. Lúc đó, nó nhác thấy một tên lính cầm cây thương chạy về phía mình.

Hồ giả vờ như không thấy tên lính và không tỏ ra nao núng gì cho tới khi tên lính đâm ngọn thương. Hồ thả chùm chìa khóa và xoay người thật đẹp qua bên trái, nhấc cánh tay phải lên cao khi mũi thương sượt qua bên dưới nách. Trong lúc tên lính rút ngọn thương về, thì Hồ gập cùi chỏ phải lại và

kẹp đầu của cán cây thương xuống. Rồi nó giữ chặt cái cán bằng tay phải và giật thân hình về phía sau thật mạnh. Tên lính không trụ vững và lao đảo về phía trước với cây thương, va mạnh đầu vào những thanh chắn tre. Hồ lao tới trước, chụp được mái tóc đen dài của tên lính bằng một tay giữa các thanh chắn. Hồ đẩy mạnh xuống hết sức. Có một tiếng vỡ giòn sặc khi mũi của tên lính đập vào một hòn đá to. Vẫn còn tỉnh táo, tên lính giật mạnh đầu hẳn ra khỏi Hồ và gào lên khi trong tay của Hồ còn nắm một nắm đầy những tóc của hắn. Một mảng da đầu dong đưa từ dóm tóc. Hồ thả nó xuống đất và trừng mắt nhìn tên lính. Tên lính chụp mảng da dính tóc bỏ chạy như ma đuổi. Hồ quay lại tiếp tục mở khóa.

Hồ chụp chùm chìa khóa, mở then và hất cái cửa lên. Rồi nó nhặt cây thương mà tên lính bỏ lại và chạy tới chỗ Hầu. Nhưng chỉ sau hai bước thôi, nó đứng sững lại giữa chừng. Nó không tin nổi vào mắt mình. Những con khi từ trên cây đang đổ ào xuống, nhảy thẳng lên đầu, lưng, tay chân bọn lính đang dè trên Hầu. Ngay lập tức, có một đồng nhảy nhô hơn năm mươi con khi đang cào cấu và cắn xé cùng lúc. Bọn lính la khóc đau đớn khi càng lúc càng có nhiều khi tham gia vào cuộc tấn công dã man, tất cả bọn chúng bỏ hết việc bới tìm trong những chiếc xe đẩy chở thức ăn để cứu Hầu.

Hồ không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng nó không định đến gần cái đồng bụi nhùi đó để tìm hiểu. Thay vì vậy, nó tìm tên lính còm nhom giữ mấy quyển bí kíp và phát hiện ra gã đang đứng kế bên một chiếc xe đẩy há hốc miệng ngó đồng khi. Hồ chạy thẳng đến gã.

Tên lính thấy Hồ đang chạy tới và cố hết sức mình cho cuộc tấn công. Gã chuyển sang một thế tấn công với cây thương giơ ra trước, đứng thủ thế trong khi Hồ nhún nhảy. Hồ làm động tác giả như trên cao và vung cây thương của mình thấp xuống, vụt một đầu vào sau đầu gối của tên lính. Đôi chân tên lính oằn tới trước và trước khi gã ngã quy xuống đất thì Hồ nhanh lẹ kéo cây thương về, vung nó lên qua đầu gã rồi giáng xuống, như thể nó đang bổ củi bằng một cây búa. Cán cây thương đập vào nhánh xương đòn

không được bảo vệ của tên lính. Cây thương thì cứng. Nhánh xương đòn thì mềm.

Tên lính rống lên đau đớn khi quy xuống trên hai gối. Hồ trợn một bàn tay lên cán thương để cho hai bàn tay ở khoảng cách ngang vai, rồi lao mạnh tới trước với cây thương trước mặt nó, song song với mặt đất. Cái cán đập vào khí quản của tên lính và Hồ chống vào nó. Tên lính ngã ngửa ra sau khi Hồ nhảy lên đầu của cán cây thương, kẹp đầu tên lính giữa hai đầu gối, ấn cổ họng gã xuống đất. Tên lính thở há hốc ngáp không khí. Gã không hóp được. Ngay khi gã ngất đi, Hồ nương nhẹ tay trên cây thương, xoay quanh, rồi thu hồi lại cả bốn quyển bí kíp từ trong túi áo bào của tên lính.

Khi đứng lên, Hồ nhận thấy một điều. Không có tên lính còn lại nào đến giúp tên lính giữ mấy quyển bí kíp cả. Nó ngó quanh và thấy rằng giờ đây bọn khỉ chí chóc đang đuổi bọn lính chạy trốn vào rừng. Hồ ngó qua Hậu và thêm một lần nữa không tin nổi vào mắt mình.

Hậu đứng vững và thẳng người trong khi máu chảy ròng ròng từ hai bên mũi. Nó duỗi thẳng tay chỉ vào bọn lính đang chạy trốn và đám khỉ đuổi theo như thể theo lệnh nó. Năm tên lính đã tấn công Hậu nằm dưới chân nó, xác chúng bị cào cấu và gãy nát. Một con khỉ to lớn, độc nhãn, trắng như tuyết, ngồi trên vai Hậu.

Hậu mỉm cười với Hồ rồi bật cười thật to khi nó hạ cánh tay xuống nghỉ. Con khỉ dường như cũng bật cười. Rồi nó chồm tới trước như thể hôn lên cái đầu trọc lóc của Hậu rồi phóng mất vào đám cây.

Chương 28

Hồ hoang mang hỏi Hâu, “VỤ ĐÓ là thế nào vậy?”

Hâu thận trọng ngửa cái đầu nhỏ ra sau rồi bóp nhẹ cái sống mũi lại để máu bớt chảy ra khỏi hai lỗ mũi. “Vụ đó là cái gì?”

Hồ nói, “Con khi trắng! Đám khi đỏ!”

Hâu nhún vai đáp, “Chuyện dài lắm. Một câu chuyện *thật* là dài.”

Hồ gầm gừ. Nó bước tới phía Hâu một bước, rồi đột nhiên dừng lại và nghi ngại ngó lên đám cây phía sau Hâu. Hâu cười khúc khích.

Hâu nói, “Đừng làm con mèo chết nhát vậy. Anh có thể tiến tới tôi mà.”

Hồ cúi kính, “Ta không sợ đâu. Ta chỉ... bối rối thôi. Có phải mi ra lệnh cho bọn khi đó tấn công không?”

“Trông chuyện như thế nào?” Hâu hỏi, bật cười ranh ma.

Hồ đáp, “Ta không khoái những trò bí ẩn. Nếu mi không trả lời mấy câu hỏi của ta thì cứ nói vậy đi.”

Hâu bĩu môi, “Thôi đi nào, mèo ướm. Chiều em đi. Em cứu mạng anh, rồi anh đối xử với em như vậy đó hả?”

“Em biết là anh rất ghét mấy cái trò của em mà, Hâu. Anh biết ơn em cứu mạng và mọi điều, nhưng anh thật sự không vui chút nào. Anh không muốn nổi giận với em.”

“Anh biết ơn em à?” Hầu nói, há miệng cười khì khì. Nó đặt tay lên tim, “Thật vậy à? Anh Hồ, em cảm động quá!”

Hồ lại găm gù, “Đừng ép anh nhé, đồ Ốc Khi.”

“*Đó mới là Hồ mà em biết! Mừng anh trở lại!*” Hầu la lên.

Hồ nhắm mắt lại và nghiêng rặng “Thằng Hồ mà em biết sẽ không bao giờ trở lại nữa. Ta để nó lại ở chùa Ấn Chân rồi.”

Hầu hỏi, “Chao ôi, cái gì mà xúc động như vậy? Đám dân làng đó chắc đã tác động lên anh dữ lắm.”

Hồ mở mắt ra rồi nghiêng đầu qua một bên, “Em biết gì về đám dân làng chứ?”

“Một con chim nhỏ kể với em.” Hầu mỉm cười.

“Đừng vẽ vờ lòng vòng nữa nào, Hầu.”

“Cái gì!” Hầu nói, giậm chân thành thật. “Em đang nói về Hạc đó!”

Hồ ngạc nhiên, “Hạc à? Em gặp Hạc khi nào?”

“Em không biết. Anh biết là em mau quên lắm mà. Em chỉ nhớ là em gặp anh ấy đôi lần sau khi anh bỏ đi khỏi chùa Ấn Chân.”

“Bỏ đi!” Hồ nói với giọng hoài nghi, “Ta đâu có bỏ đi. *Ta ở lại và chiến đấu. Bọn mi mới bỏ đi kìa. Ta lấy được mấy quyển bí kíp. Bọn mi để mặc ta chiến đấu, một mình.*”

Hầu đáp, “Không đúng. Tất cả chúng ta đều chạy đi như Đại Sư bảo, nhưng Hạc và em vòng trở lại riêng rẽ. Bây giờ em chỉ đang đi về ngôi làng để giúp anh. Các bạn mới của em chỉ đường cho em khi chúng đói và quyết định đột kích đoàn quân. Em không biết anh ở trong cái cũi mãi cho tới khi em nghe tiếng của anh.”

Hồ không biết phải nói gì. Nó ngó qua Hầu, không nói nên lời. Hầu có vẻ như đọc được cái nhìn trong mắt Hồ.

Nó nói, “Không có gì đâu, anh Mèo ướm à.”

Hồ cụp mắt xuống và xê dịch đôi chân nhấp nha nhấp nhõm.

Hầu gãi cái đầu trọc nhỏ, “Này, có phải đó là mấy quyển bí kíp rờng không?”

Hồ thấy một quyển bí kíp thò ra khỏi túi áo. Nó đáp, “Phải. Ta có cả bốn quyển.”

“Làm sao anh lấy được chúng vậy?”

Hồ đáp, “Chuyện dài lắm. Một câu chuyện *thật* là dài.”

Hầu bật cười to, “Trò đó thật là tếu! Hay lắm, Hồ! Em có thể xem một quyển chút xíu thôi không? Em cứ bần khoản chúng trông như thế nào hoài.”

Hồ nói, “Được chứ. Chỉ bảo đảm là em...”

Khi Hồ thò tay vào áo bào, thì nó nghe *vút!* một cái và mấy tiếng lách cách! lách cách! lách cách! thật nhanh. Mặt Hầu đập xuống đất trong khi hai chân nó bị một cái roi xích giật tung lên từ bên dưới.

Chương 29

“Tới đây nào, thẳng nhóc khi khọt kia!” Ưng gầm gừ bước ra khỏi một bụi rậm phía sau Hầu, tay cầm cây roi xích. Những đường rãnh sâu trên mặt hắc dờng như trôn tuột do căng thẳng trong khi hắc luôn tay kéo Hầu về phía mình. Cách đó mấy bước, Hồ định ra tay thì một đoàn quân vũ trang rầm rộ xuất hiện trên con đường. Dẫn đầu toán quân là một người thắt bím tóc dài cưỡi một con ngựa đen tuyền. Hồ nhận ra hắc liền. Ngay phía sau con ngựa, hai người khiêng một đầu của một cây sào dài có treo một vật màu cam thông thượt, lắc lư khi chúng bước đi. Cái vật lắc lư đó là Hạc. Hai cổ tay trắng xanh của nó bị cột lại với nhau, hai cổ chân cũng vậy. Cây sào xỏ qua hai mỗi cột và treo lủng lẳng như một chiến lợi phẩm trong một cuộc đi săn. Hồ khựng lại để xem là chuyện gì đang xảy ra cho tới khi những tiếng la của Hầu làm nó sực tỉnh.

“HỒ, CỨU EM!”

Nhảy một bước dài, Hồ đến gần đôi chân đang giãy giụa. Nó cúi xuống chộp lấy sợi roi xích, bắt đầu trò kéo co với Ưng.

Đột nhiên, một chuỗi tiếng thét xé tai vang lên từ các ngọn cây và Hồ quay lại thấy con khỉ trắng dẫn đầu hàng chục con khỉ nâu lao về phía phía Ưng.

“BẮN ĐI!” Ưng ra lệnh, tay vẫn nắm chặt sợi roi xích. Mấy tên lính giương súng lên bắn. Mấy con khỉ rơi từ trên cao xuống. Một viên đạn sượt

cánh tay của con khi trắng, nó kêu ré lên thật to, rồi bỏ chạy. Cả đàn khi còn lại chạy theo nó.

Ứng bật cười to, “Mi có đội quân thiện chiến thật, Hầu à.”

“Thiện chiến hơn đám lính mà mi mất ở Ân Chân.” Hồ gầm gừ tiếp tục ráng sức kéo sợi xích trong lúc Hầu cố thoát ra. “Ít ra phần lớn bọn khi... *GRRRRÙ*... chạy thoát *ARRRR*... toàn mạng!”

Hồ giật một cái thật mạnh làm nới lỏng cho Hầu một tí. Ứng buông tay. Hồ bay ngược ra sau, sợi roi xích tuột khỏi tay nó. Ứng nhảy tới, hai tay dang rộng ra. Hắn đáp xuống ngay trên người của Hầu.

Hồ la lớn với Hầu, “Đừng để nó chụp em.”

Nhưng đã quá trễ. Ứng đã vung ứng trảo có khả năng làm tê liệt bấm sâu vào một điểm áp xuất trên cổ của Hầu. Toàn thân của Hầu trở nên mềm nhũn. Mấy dòng máu nhỏ rùng rùng xuống vai nó khi những móng tay dài của Ứng bấm sâu vào. Hồ biết rằng nó phải phá cái trảo đó, nếu không thì Hầu sẽ bị chấn thương thần kinh vĩnh viễn.

Hồ lao hết sức vào cánh tay của Ứng, làm bật Ứng ra khỏi Hầu. Ứng đáp lể bằng cách dùng tay kia bám vào cổ Hồ nhanh như điện. Lần này, Hồ là kẻ trở nên mềm nhũn. Hầu vẫn còn bị tạm thời tê liệt, nằm bất động. Ứng nới nhẹ tay trảo trên người Hồ một tí và lấy mấy quyển bí kíp trong áo bào của Hồ bằng bàn tay còn lại. Hắn cất giọng dạy dỗ thủ hạ.

“Bọn mi có thấy không? Đó là cách mà bọn mi làm việc! Nhanh, hiệu quả, dứt khoát!”

Ứng quay qua thái úy Vũ, hắn đang ngồi trong một chiếc xe đẩy chở vũ khí để mở cánh cửa sập.

“THÁI ÚY VŨ!” Ứng nói, chỉ Hạc đang treo trên cây sào. “Xem cái mà Đường Lang bắt được kìa. Có cái vòng hồn chưa siêu thoát từ chùa Ân Chân của mi đó, đang treo trên cây sào đó. Nó là kẻ mà mi cảm thấy đang theo dõi mi và nó chồm lấy xác của Đại Sư ngay dưới mũi mi. Đi cà nhắc

bằng cái chân lành của mi tới đó và cởi trói cho cái thằng tên Hạc để nó có thể đi bộ được. Nó sẽ đi một đoạn ngắn.

“ĐÔ ÚY DU! Ra khỏi mấy cái màn đó ngay.” Đô úy Du thò đầu ra. Ưng nói tiếp, “Mi trói hai thằng quậy tên Hồ và Hầu lại và dẫn chúng cũng đi. Chúng tê liệt của chúng chỉ là tạm thời thôi, vì vậy ta yêu cầu mi làm nhanh lên.

“ĐƯỜNG LANG! Mi đã chứng minh lòng trung thành của mi bằng cách tóm được Hạc. Giờ thì tới lúc để mi làm bẩn đôi tay. Mi sẽ kết thúc những gì chưa kết thúc ở ngôi chùa. Giết mấy thằng thầy chùa này đi. Chúng ta sẽ hạ trại ở đây để qua đêm, do đó hãy bảo đảm rằng mi mang chúng vào xa trong rừng trước khi hoàn tất công việc. Ta không muốn có con cọp nào đến quanh đây ăn xác chúng hay liếm máu chúng. Nếu mi gặp rắc rối gì, hãy bắn một phát súng báo động. Ta ghét phải ngưng đọc để dọn dẹp mấy trò lộn xộn của bọn mi, vì thế đừng mắc sai lầm nào nhé. Và nhớ chú ý đặc biệt đến Hồ. Nó đã thoát khỏi tay mi một lần rồi đó.”

“Tôi xin hứa với tướng quân.” Đường Lang đáp với niềm hi vọng lóe lên trong ánh mắt, “Tôi sẽ chăm sóc thằng Hồ này.”

Chương 30

Hổ ưỡn oải chúi tới trước khi Đường Lang đẩy nó từ phía sau. Nhiều lần nó suýt ngã vì đôi chân không chịu phản ứng lại nhanh nhẹn như bình thường vì Ứng tạm thời phá đi dòng chảy năng lượng tự nhiên qua hệ thống thần kinh của nó. Hầu có vẻ như khá hơn một chút, nó đi sau Đường Lang trong lúc hai tên lính đẩy theo. Hạc có hai tên lính kèm bên đi theo cùng.

Hổ cân nhắc sự chênh lệch của chúng. Có cả thầy bốn tên lính cộng với Đường Lang chống lại nó và hai anh em. Hai tên lính cầm thương và một tên cầm súng, trong khi mỗi dũng sư thì bị trói chặt từ vai xuống hông bằng dây thừng, các cánh tay thì bị kẹp chặt vào cạnh sườn và cổ chân thì nối liền với nhau bằng một đoạn thừng ngắn. Nó và hai anh em không có chút cơ hội nào. Hồ nghĩ rằng Đường Lang sẽ kết liễu nó trước tiên, nhất là sau cuộc đụng đầu giữa chúng ở chùa Ấn Chân.

Hổ đi chậm lại một chút để lấy lại thăng bằng khi tiến vào một vạt rừng thưa đầy ánh nắng. Nó liếc nhìn và đặng hắng. Đường Lang bước tới bên cạnh quát vào mặt nó.

“Mi vừa nói cái gì?”

Hổ đáp, “Không có gì cả. Ta không nói...”

“Đừng chối!” Đường Lang hét lên, đẩy Hồ đến rìa vạt rừng thưa. Hắn kéo bím tóc dày và dài vắt qua vai rồi nhét nó vào khăn thắt lưng. “Mi thầm lấp bấp gì đó trong tiếng ho. Ai nghe mi trong tiếng gió nào, một trong

những đứa anh em còn lại của mi à? Hãy để chúng ta tìm ra hẳn trước khi hẳn tấn công chúng ta! Mi sẽ là cái mộc của ta.”

Đường Lang xô mạnh Hồ vào trong một bụi rậm thật lớn. Hồ bị nuốt mất hút. Mấy tên lính canh chừng Hạc và Hầu lo lắng ngó quanh quất khi Đường Lang nhảy theo Hồ vào bụi. Hẳn cũng biến mất hút. Hồ nằm trên đất, hoang mang, khi Đường Lang đáp xuống trên người nó và nói thì thầm.

“Ta biết không có đứa anh em còn lại nào của anh ở gần đây, nhà sư trẻ à. Ta chỉ nói vậy để có cơ hội tách anh ra một mình trong giây lát. Ta nợ anh ơn tha mạng. Ta nói đây trối cho anh trong khi đang nói. Khi ta trở ra ngoài trống kia thì anh phải giả bộ tấn công ta để ta không bị mất mặt nhé.”

“Nhưng...”

“Suyt! Đừng nói. Anh có luyện môn Thiết Đầu Công không?”

Hồ gật đầu.

“Hay lắm. Ta sẽ đưa anh ra ngoài trống và giả vờ đánh gãy xương sườn anh bằng Thiết Thủ của ta. Hãy dùng công phu Thiết Đầu Công đập vào đầu ta vừa đủ mạnh để làm cho ta ngất đi. Có một cây dao găm trong thắt lưng của ta. Hãy dùng nó để giải thoát cho hai đồng môn của anh, nhưng ta yêu cầu anh để nó lại cho ta. Nó rất quan trọng đối với ta. Anh cũng không được lấy kiếm của ta. Đồng ý không?”

Hồ nghĩ trong một thoáng. Tay này không biết rằng hẳn đã trả ơn rồi sao? Hẳn đã cứu mạng nó một lần ở chùa Ấn Chân khi làm cho Ứng phân tâm bằng cách la lớn từ mái nhà cháy rừng rực sau khi Ứng ra tay sát hại Đại Sư.

Đường Lang nôn nóng găm gờ. Hồ gật đầu đồng ý. Không hề báo trước, Đường Lang tát mạnh một cái bốp vào màng tang cái đầu trọc. Đó là một cú đánh sượt qua thôi, nhưng vẫn rất đau.

“Cho mi biết tay này!” Đường Lang thét với Hồ, “Mi dám chuồn khỏi ta à! Giờ thì đứng dậy để ta đánh gục mi thêm lần nữa nào!”

Hỗ cố hết sức gượng dậy, mắt tóe hào quang, cái tiết lên vì cú đánh quá đau. Đường Lang áp ngực ôm siết thật mạnh trong một thế ôm của gấu và khiêng nó vài bước ra ngoài khoảng trống. Hỗ nghĩ cú siết mạnh quá sự cần thiết. Hỗ lau bầu rên lên. Nếu tay này muốn chứng kiến một chút lợi hại của môn Thiết Đầu Công thì đó đúng là điều mà hắn sẽ nhận. Hỗ bật đầu ra sau rồi giáng tới bằng tốc độ nhanh như chớp xẹt. Đường Lang có vẻ ngạc nhiên khi trán của Hỗ chạm vào thái dương bên trái của hắn. Đường Lang ngã quay xuống đất, hai mắt nhắm nghiền. Hỗ bước thối lui và vung ra một chút. Sợi thừng rớt xuống bên chân nó.

Nhìn thấy Hỗ ra tay, Hầu lao tới tên lính gần nó nhất, hất mạnh đầu.

Tên lính giơ tay ra trước che mặt và những ngón tay của hắn bị nghiền nát giữa cái trán cứng như thép của Hầu và trán của hắn. Tên lính quy xuống, những ngón tay bẹp gí xòe ra trước mặt. Hắn ngó trừng trừng Hầu với ý chí quyết đấu dấy lên trong đôi mắt.

Hầu nhảy vọt lên không trung, hai cổ chân của nó bị trói lại với nhau bằng một đoạn thừng dài chừng một nửa cánh tay của nó. Trong tình thế khó khăn, nó phóng tới một cú tuyệt đẹp ngay vừa lúc tên lính cố đứng lên và hoàn tất thế võ ngẫu hứng của mình bằng cú thọc hai chân tới trước, duỗi chúng ra hết cỡ mà sợi thừng cho phép, rồi giáng mạnh sợi thừng căng xuống trúng vào gáy tên lính. Đầu tên lính gãy gập xuống rồi thân hình hắn ngã theo, trở nên mềm oặt sau khi mặt hắn đập vào một thân cây gãy rồi nảy bật lên. Hầu giấu cằm vào ngực khi phần lưng trên của nó êm ái chạm xuống đất. Nó chồm tới trước, đứng bật dậy. Rồi nó quay lại đối mặt với tên lính thứ hai canh chừng mình.

Tên lính thứ hai cầm cây súng. Hầu chặn cuộc tấn công của hắn lại. Tuy nhiên, Hỗ thì không. Nó đã lấy cây dao găm từ dây thắt lưng của Đường Lang và định phóng nó tới tên lính thì tên lính đột ngột hướng cây súng về phía Hỗ.

Tên lính nói, “Bỏ cây dao xuống, tên thầy chùa kia. Bỏ ngay!”

Hồ chân chừ. Nó liếc qua vạt rừng thưa thấy hai tên lính canh chừng Hạc đã đánh nó ngã xuống đất. Chúng đứng cạnh trên Hạc, giơ thương lên cao sẵn sàng đâm. Hầu đứng không bị thương tích gì, nhưng nó bị trói chặt và ở khá xa với những người khác. Tên lính cầm súng lập lại, “Bỏ dao xuống. Ta đếm đến ba.”

Hồ đứng yên, suy nghĩ.

“Một... Hai...”

Đột nhiên có một tiếng *RẮC!* thật lớn như một cái gì đó phát nổ từ bụi rậm sau lưng tên lính. Sững sốt, Hồ nhìn về phía tiếng động, mong thấy một con khỉ trắng bay qua không trung. Thay vì vậy, một con cọp con to dùng nhào đến vỗ tên lính cầm súng. Hai bộ vuốt trước của con cọp con cắm sâu vào những nhánh xương bả vai của tên lính, làm hắn ngã tới trước, hét lên đau đớn. Con cọp con cào xé lưng tên lính một cách dữ tợn và vẫn ngó Hồ liên tục.

Trợn mắt kinh hoàng, một trong hai tên lính đang đứng cạnh Hạc la lên, “Xem kìa! Con cọp đó đang bảo vệ tên thầy chùa to con! Y như trước đây bọn khỉ bảo vệ thằng thầy chùa nhỏ!”

Tên lính kia đáp, “Mày nói đúng! Tao không đụng tới thằng nào trong bọn chúng đâu! Chuồn khỏi đây đi!”

Cả hai tên bỏ chạy và con cọp con ngược đầu lên về hướng của chúng. Rồi nó quay lại Hồ và chớp mắt ba lần trước khi đuổi theo chúng theo bản năng. Con cọp con bỏ lại nạn nhân của nó trong tình trạng bàng hoàng rụng rời, nằm sấp, hai tay duỗi ra.

Hầu và Hạc nhìn Hồ. Hồ ngó lại. Nó nhún vai và một giọt máu nhỏ từ góc của vết cắt ngang trên má nó rơi xuống.

Chương 31

“Vụ này là CHUYỆN gì vậy!” Hầu rít lên phẫn khích trong lúc khập khiễng bước tới Hổ, hai tay và hai chân bị trói.

“Ồ.” Hổ thận trọng đáp khi nó quẹt giọt máu bằng ngón tay cái rồi nhỏ nó vào miệng. “Một câu chuyện *thật* là dài.”

Hầu cười khúc khích, “Hay lắm, Hổ à.”

“Ta nóng lòng muốn nghe chuyện lắm.” Hạc nói khi tiến đến, vẫn bị trói.

Hổ hỏi Hạc, “Anh nóng lòng muốn nghe chuyện của tôi à? Còn chuyện của anh thì sao? Trước tới nay chưa bao giờ tôi thấy một con sếu bị treo trên một cái đòn khênh chiến lợi phẩm như một con nai cá!”

Hạc đáp, “Ta nghĩ rằng ta thật sự có một hai câu chuyện để kể, nhưng không phải ngay lúc này. Mi có hảo tâm cắt dây cho hai đứa ta không? Chúng ta phải chuồn đi càng sớm càng tốt.”

“Ta sẽ cắt dây cho hai người, nhưng ta không đi đâu cả. Không có mấy quyển bí kíp thì không đi.” Hổ nói trong khi cắt dây cho Hạc.

Hạc lắc đầu, “Nó không đáng công đâu Hổ. Ưng lợi hại quá mà.”

Hổ dừng tay và trừng mắt nhìn Hạc, “Vậy anh đề nghị tôi làm gì đây, cong đuôi chạy à? Hãy xem anh đã đi được tới đâu nào.”

Hầu cắt ngang, “Này, này, này! Dịu dàng chút đi, Hổ.”

Hồ lau bầu rồi cắt dây tiếp.

Hầu nhìn Hồ cắt dây thừng trói Hạc, “Làm sao anh thoát được vậy Hồ? Em muốn nói là, mới phút trước thì anh bị trói chặt cứng như em và anh Hạc, phút sau thì đã thoát. Chuyện gì xảy ra trong cái bụi rậm đó với Đường Lang vậy?”

Hồ hỏi, “Ai?”

Hầu đáp, “Đường Lang chứ ai. Anh biết đó, Đầu lĩnh số một của Ưng đó? Thằng cha có cái bím tóc dài?”

Hồ hỏi, “Đó là tên của hãn à? Con bọ ngựa? Cái kiểu tên gì kì cục vậy?”

Hạc đáp, “Ta không biết. Ta nghĩ là tiếng Quảng Đông.”

Hồ nói, “Không đùa đâu.” Nó cắt xong dây trói cho Hạc và bước tới bên Hầu. Nó bắt đầu cắt dây và nói, “Ta tha mạng cho Đường Lang ở chùa Ấn Chân và hãn trả nợ lại. Chỉ vậy thôi. Hãn thả ta và giờ thì hai đứa hòa. Nếu hãn vô phúc mà đứng giữa ta và mấy quyển bí kíp, thì hãn sẽ nếm mùi năm đấm của ta!”

“Bỏ chuyện này đi, Hồ à.” Hạc nói, xoa xoa hai cổ tay xanh nhợt đã phồng giộp da. “Ưng và Đường Lang quá mạnh. Em không có cơ hội nào đâu.”

Hồ nói, giơ cây dao găm của Đường Lang lên, “Tôi phải lấy lại mấy quyển bí kíp! Tôi không để Ưng thắng cuộc đâu.”

Hạc lặp lại, “Thôi bỏ đi mà. Ta nói cho em biết, tầm tay của Ưng lớn lắm. Hãn có thông tin và thông tin là sức mạnh.”

Hồ hỏi, “Anh nói vậy là ý gì?”

Hạc thở dài, “Ta có nghe lén Ưng trò chuyện với Đường Lang. Dường như Ưng rất bận rộn năm vừa qua. Không chỉ việc hãn đầu quân với Hoàng đế, huấn luyện binh sĩ và lên chức thật mau mà thôi, hãn còn nghiên cứu

khá nhiều trong quá khứ riêng của hẳn. Ta nghe được vài câu chuyện mà hẳn kể cho Đường Lang và những chuyện này có vẻ đáng tin đối với ta.”

Hổ giải thoát cho Hầu xong. Nó ngó Hạc. “Trở lại chùa Ấn Chân, Ưng kể với tôi rằng Đại Sư không phải là người thiêng liêng như mọi người nghĩ về ông. Có phải đó là chuyện mà anh đang nói không?”

Hạc đáp, “Có thể lắm. Ưng nói với Đường Lang rằng chùa Ấn Chân là một căn cứ cho những hoạt động bí mật mờ ám và những dững sự chúng ta chẳng là gì cả ngoài việc là những vệ sĩ có vai trò chính yếu là bảo vệ Đại Sư và trợ giúp những hoạt động bí mật của ông.”

Hổ nói, “Chuyện đó thật điên rồ.”

Hạc đáp, “Ban đầu, ta cũng nghĩ vậy.”

“Ban đầu à? Ưng chỉ bịa chuyện để thanh minh cho việc tấn công chùa Ấn Chân thôi.”

“Đó là phản ứng đầu tiên của ta. Nhưng bây giờ thì ta không quá chắc nữa. Đại Sư đã giấu chúng ta rất nhiều chuyện, mi biết đó.”

Hổ hỏi, “Như chuyện gì nào?”

Hạc đáp, “Ví dụ nhé, thỉnh thoảng Đại Sư có khách đến thăm. Cái loại chùa *bí mật* nào lại có khách đây?”

“Anh hoang tưởng rồi.”

Hạc hỏi, “Thật vậy sao? Tại sao trước tiên ngôi chùa của mình phải là bí mật chứ? Suy nghĩ về chuyện đó xem, Hổ. Ngoài ra, chúng ta đều biết rằng Đại Sư không được nuôi dưỡng ở chùa Ấn Chân như chúng ta, phải không nào? Ông đã sống một đời sống khác trước khi đến với chùa Ấn Chân và cũng giống như vô số chuyện khác, đời sống trước đó của ông được giữ bí mật với chúng ta.”

Hổ nói, “Tôi nghĩ chúng ta cần thêm thông tin trước khi phê phán Đại Sư.”

“Nhìn anh kìa, quan tổng trấn Hồ!” Hầu vừa nói vừa cười lớn, “Anh ăn nói khôn khéo quá từ lúc nào vậy?”

Hồ gầm gừ, “Im đi, Hầu. Hạc và ta chưa nói xong chuyện.”

Hầu nói, “Hai anh *chẳng bao giờ* nói cho xong chuyện khi các anh rơi vào trong cái tâm trạng này. Cả hai anh cùng cứng đầu quá. Chỉ có điều anh có thể làm cho con sếu nói nhiều quá, Hồ à.”

Hồ lại gầm gừ lên. Hầu cười khúc khích.

Hạc nhắm mắt lại, “Chúng ta sẽ kết thúc trong lát nữa thôi, Hầu à. Ta chỉ có vài điều nữa muốn nói.” Nó mở mắt ra nhìn Hồ, “Ta đồng ý rằng chúng ta vẫn cần thêm thông tin trước khi phê phán. Cùng lúc, ta nghĩ rằng mi nên suy nghĩ về câu chuyện của Ưng một tí. Ưng có nhiều khúc mắc với nhiều người, nhưng ta chưa hề biết hẳn là một tên nói dối.”

Hồ rống lên, “Hẳn là một tên nói dối. Một tên nói dối, một tên trộm và một kẻ giết người! Làm sao mà anh lại có thể bảo vệ cho Ưng như thế này chứ? Hẳn chịu trách nhiệm cho cái chết của các anh em chúng ta và sự tàn hủy ngôi chùa của chúng ta!”

Hạc đáp, “Ta không bảo vệ cho những hành vi của Ưng. Ta chỉ chia sẻ thông tin với mi thôi. Có điều khác mà mi nên biết. Điều quan trọng. Chúng ta hiểu rằng Ưng phá hủy ngôi chùa và giết hại anh em của chúng ta vì lòng căm hận ở hẳn đối với Đại Sư. Ta nghĩ rằng lòng căm hận ở hẳn nảy sinh từ cái chết của Dương, bạn thân hẳn và cũng là người anh em thân thiết với chúng ta hồi năm ngoái, nhưng dường như chuyện đó chỉ là một phần thôi. Ưng còn tin rằng cha ruột của hẳn bị Đại Sư giết chết.”

Hồ thốt lên, “Cái gì? Chuyện đó thật nhảm nhí.”

Hạc đáp, “Hồ, lắng nghe thật kỹ này. Theo như Ưng nói, Đại Sư đã giết cha hẳn để cướp đi mấy quyển bí kíp rồng. Tất cả những gì chúng ta thật sự biết về Đại Sư là ông đã đến chùa Ấn Chân với những kỹ năng võ thuật mô phỏng theo phong cách rồng rất tuyệt vời, chưa từng thấy. Những kỹ thuật

này đến từ mấy quyển bí kíp đó và các quyển bí kíp đó là rất xưa. Đại Sư không chính tay mình viết ra chúng. Chúng phải đến từ một nơi nào khác. Và nếu cha của Ưng là một đại sư về võ thuật theo phong cách rồng thì nó giải thích được lý do vì sao Ưng luôn khao khát chính mình trở thành một con rồng.”

Hỗ nói, “Chuyện này thật điên rồ.”

Hạc nói, “Ta biết nó nghe thật điên rồ. Nhưng nó có thể rất là thật.”

“Tôi vẫn không tin chút nào. Càng không tin nếu nó do cái lưỡi chĩa của Ưng kể ra.”

Hạc hỏi, “Mi sẽ tin ai khác không?”

Hỗ đáp, “Có lẽ. Nhưng có ai còn sống để có thể kể thêm với chúng ta về lịch sử của chùa Ấn Chân đây?”

Hạc đáp, “Ta đang suy nghĩ rất nhiều về câu hỏi đó, bởi vì ta muốn tin rằng những lời cáo buộc của Ưng là giả trá. Ta nghĩ các vị sư ở chùa Thiếu Lâm có thể giúp được. Thế nào đi nữa, thì chùa Ấn Chân được các vị sư Thiếu Lâm sáng lập ra.”

Hầu nói, “Đó là một ý kiến tuyệt hay! Tôi luôn luôn muốn đến Thiếu Lâm!”

Hỗ nói, “Dường như nó cũng là một ý kiến hay đối với tôi. Tôi vừa gặp một kẻ có lẽ được luyện tập ở Thiếu Lâm và tôi thích tìm hiểu thêm về hắn. Nhưng trước tiên tôi cần lấy lại mấy quyển bí kíp. Không có chúng thì tôi sẽ không đi đâu cả. Tôi nói thật đấy.”

Hạc hỏi, “Có thật sự đáng công không hả Hỗ? Ưng lợi hại hơn là mi biết nhiều. Mi nên bỏ nó đi.”

Hỗ đáp trong lúc tay dấm nắm dấm vào lòng bàn tay, “Chúng ta có thể thành công nếu chúng ta hành động cùng với nhau. Tôi biết chúng ta có thể mà.”

Hạc nói, “Hãy tin ta đi, Hồ. Chúng ta không thể thành công. Nếu chúng ta có thêm Xà và Long thì chúng ta còn có cơ may, nhưng Hầu đã khám phá ra rằng Xà đi khỏi để tuyển thêm trợ thủ, còn Long thì đã biến mất không dấu vết để lại. Ta không nghĩ là mi hiểu được chúng ta chống lại cái gì đâu. Ưng đã trở nên mạnh mẽ và lợi hại hơn từ khi hấn rời chùa Ấn Chân và Đường Lang thì không thể tin nổi. Tai nghe và mắt nhìn của Đường Lang thì thật tuyệt và võ công của hấn rất là lợi hại - khác với bất cứ món gì mà ta từng thấy trước đây. Hấn là kẻ đã tóm được ta.”

Hồ nói, “Tôi đánh bại hấn một lần. Tôi có thể làm điều đó một lần nữa.”

Hạc nói, “Ta không có ý không tôn trọng mi, Hồ à. Nhưng ta nghĩ có lẽ là mi gặp may.”

“Ô, vậy à? Ừ, tôi nghĩ...”

Hầu la lên, “Thôi dẹp đi nào! Dẹp ngay đi! Hai anh là những kẻ ngoan cố nhất mà tôi từng thấy trong đời! Chúng ta cần lên đường thôi!”

Hồ nói, “Ta không đi đâu cả. Không có mấy quyển bí kíp thì không đi đâu cả.”

Hầu đảo mắt. Nó ngó Hạc, “Anh định làm gì nào?”

Hạc hít một hơi thật sâu, “Ta quyết định đi Thiếu Lâm rồi. Đi một mình, nếu phải như vậy.”

Hồ nhìn Hầu, “Ta đoán là mọi chuyện tùy ở mi.”

Hầu chớp mắt, “Tôi ư? Tại sao là *tôi* chứ? Anh biết là tôi không thể quyết định.”

Hồ nói, “Chỉ cần chọn lấy một thôi. Ta ở lại. Anh ấy đi. Chỉ đơn giản vậy thôi.”

Hầu đổi chân đứng.

Hồ giục, “Chọn một đi, Hầu. Anh ấy? Hay là ta?”

Hạc nói thêm, “Hay là mi có thể bỏ đi một mình.”

Hầu giật phắt, “Một mình à? Tôi không muốn một mình...”

Hồ đông cứng người lại. Nó nhìn Hầu đăm đăm và một điều gì đó mạnh mẽ đi qua giữa chúng. Rốt cuộc thì nó nhận ra giữa nó và Hầu có một điều gì đó chung. Như là hai anh em ruột.

Hầu mỉm cười với Hồ, “Tôi nghĩ tôi sẽ...”

CẮC-BÙM!

Ba dũng sĩ trẻ nhảy bắn lên. Hồ ngó qua tên lính bị con cộp con tấn công và thấy hãn vẫn nằm sấp. Khẩu súng đang tỏa khói của tên lính nằm trong tầm tay của hãn, bàn tay mềm oặt của hãn đặt trên cò súng. Hồ thấy một cái lỗ vỡ tan hoang ở cái gốc cây cạnh bên tên lính. Tên lính đã bắn phát súng báo động thành công.

Hồ quay sang Hầu.

Hầu lại mỉm cười, “Nào, hãy bày trò vui đi, Mèo ướm.”

Và lần đầu tiên kể từ khi Ưng trở lại chúa Ấn Chân, Hồ mỉm cười.

Nằm ở chân của một bụi cây rậm, mặt hãn vùi sâu trong đất, Đường Lang cũng mỉm cười.

LỜI CẢM ƠN

Trước tiên, tôi phải cảm ơn Laura Rennert, người quản lý của mình, trong cả việc hướng dẫn nội dung lẫn sự nhạy bén trong thương mại và các biên tập viên xuất sắc của tôi, Jim Thomas và Schuyler Hooke - hai người tuyệt vời đã làm thay đổi lối viết của tôi mãi mãi.

Tôi cũng cảm ơn Andrea Brown và Magnus Toren trong việc kết hợp Hội thảo Văn học Trẻ em Big Sur hằng năm. Không có Big Sur thì loạt sách này sẽ không ra đời. Và không có Big Sur, thì tôi sẽ không gặp Susan Hart Lindquist và Amanda Conran, hai người có một tác động lớn đến văn phong của tôi (dù tôi nghĩ chỉ có một trong hai người biết điều này). Nancy Lamb cũng đã mang lại một tình bạn đầy ý nghĩa, khởi sự ở Big Sur và một cuốn sách đặc biệt trong việc viết lách những câu chuyện dành cho trẻ em.

Một người bạn văn nữa, Kelly James-Enger, xứng đáng với một lời cảm ơn trân trọng vì đã nhiệt tình ủng hộ và ai đó ở thư viện công cộng Carmel Clay vì đã thiết kế một tòa nhà có vô số góc yên tĩnh, nơi mà một tác giả đầy khát vọng có thể viết.

Tôi không thể quên cảm ơn thầy dạy võ thuật John Vaughn của môn Thiếu Lâm, vì là một người thầy phi thường và một người tốt.

Gia đình rất quan trọng đối với tôi và tôi phải cảm ơn cha mẹ tôi, Roger và Arlene, cũng như các anh em, Joe và Jaysen, vì đã tận tình với tôi khi tôi còn bé và luôn có mặt bất cứ khi nào tôi cần đến.

Sau cùng, vợ tôi Jeanie, con gái Tristen và con trai Owen nhận lời cảm ơn lớn nhất vì tình thương yêu và sự ủng hộ trong khi tôi tiếp tục theo đuổi Năm Vị Tổ Sư, cùng với những giấc mơ của tôi. Với tôi, đây là những người tốt nhất!

Table of Contents

[Truyền thuyết...](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[LỜI CẢM ƠN](#)